

QUESTION FOR ANSWER ON THE DAY

(but not taken up)

Final Orders on the Report of Sri L. Siddappa's Committee.

Q.—378. Sri G. N. PUTTANNA
(Tumkur).—

Will the Government be pleased to state :—

(a) whether they have passed final orders on the report of Sri L. Siddappa's Committee relating to Sangenahalli and Thuppadahalli tanks in Jagalur Taluk, Chitaldrug District ;

(b) whether they will place a copy of the final orders on the Table of the House ;

(c) if final orders have not been passed, the reasons for the delay ;

(d) the total loss incurred by them including the damages caused by breach of bunds and also additional expenditure incurred for the works to restore the tanks ?

A.—Sri H. K. VEERANNA GOWDH
(Minister for Public Works).—

(a) Yes ; the question of taking disciplinary action against the officers and officials concerned is, however, under consideration.

(b) A copy of orders issued on 5th March 1954 is placed on the Table of the House.

(c) *Vide* reply to (a). Regarding disciplinary action, charges have had to be framed against those concerned and a number of administrative and technical aspects examined before passing orders.

(d) *Tuppadahalli Tank.*

(i) Loss due to damage—
Rs. 2,19,000.

(ii) Additional expenditure—
Rs. 1,72,900

Sangenahalli Tank.

(i) Loss due to damage—
Rs. 1,75,891.

(ii) Additional expenditure—
Rs. 2,93,309.

PAPER LAID ON THE TABLE

Sri S. NIJALINGAPPA (Chief Minister).—Sir, on behalf of the Minister for Law, I lay on the Table, the Notification No. LAW 15—LGR 58, dated 25th February 1958 amending the Mysore Legislature (Salaries of Members) Rule, 1956, issued under Section 15 of the Mysore Legislature Salaries Act, 1956.

REPORT OF THE MYSORE TENANCY AND AGRICULTURAL LAND LAWS COMMITTEE.

(Debate continued)

*ಶ್ರೀ ಕೆ. ನಾಗಪ್ಪ ಆಳ್ವೆ (ಪಾಣಿ ಮಂಗಳೂರು).—ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಭೂನುಧಾರಣೆ ದೇಶ ದಲ್ಲೆ ಇಂದು ಮಹತ್ವದ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿದೆ. ಹಲವು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ದೇಶದ ನಾನಾ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ, ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಅಂತಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಭೂನುಧಾರಣೆಯ ಕಾನೂನು ಜಾರಿಗೆ ಬರುತ್ತಾ ಇದೆ. ಜನತೆಯ ಮತ್ತು ಪಕ್ಷಗಳ ಕೇಳಿಕೆಯಿಂದಾಗಿ ಇಂತಹ ಕಾನೂನುಗಳು ಅಗು ವಂಥಾದ್ದು ನ್ಯಾಯ ಮತ್ತು ಅಗತ್ಯ. ಕೃಷಿ ಪ್ರಧಾನ ವಾದ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ 100ಕ್ಕೆ 75 ಮಂದಿ ಕೃಷಿಕ ರಾಗಿರುವಾಗ, ದೇಶದ ಹಿತಸಾಧನೆಯಾಗಬೇಕಿದ್ದರೆ ಅವರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಅಗತ್ಯ. ಅವರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಕಾನೂನುಗಳನ್ನು ಮಾಡುವಂಥಾದ್ದು ಇವೊತ್ತು ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ. ಅದಕ್ಕನುಸಾರ ವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಹಲವು ತಿಂಗಳ ಮೊದಲು ಜಿಲ್ಲಾ ಸಮಿತಿ ನೇಮಕವಾಗಿ ಆ ಸಮಿತಿಯವರು ಒಂದು ವರದಿಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದರ ಮೊದಲಲ್ಲೇ ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಇದು ಒಂದು ಅವಸರದ ವರದಿ ಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ಅಷ್ಟೊಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಶ್ರಮಪಟ್ಟು ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಜನತೆಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಪಡೆದು, ಅವರು ವರದಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಹಲವು ಸಲಹೆಗಳು ನಮ್ಮ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗಮನವನ್ನು ಸೆಳೆದಿವೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನನ್ನ ಅಭಿನಂದನೆಗಳು.

ಅದರ ಇಂತಹ ಒಂದು ಮಹತ್ವದ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ವಿಚಾರಿಸುವಾಗ ನಾವು ಒಂದು ವಿಚಾರವನ್ನು ಗಮನ ದಲ್ಲಿಡಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯ ಐದು ಪ್ರದೇಶಗಳನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಅಗಿದೆ ; ಅದಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡದಿಂದ ನೋಡಿದರೆ, ಐದು ತರಹದ ಆದಳತೆಗಳು ಐದು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿವೆ. ಈ ಐದು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಗುವಳಿ ಕ್ರಮ, ಭೂಸ್ವತ್ತು, ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿವೆ. ಒಂದೇ ಕಾನೂನು ಒಂದು ಇಡೀ ಪ್ರಾಂತ್ಯಕ್ಕೆ ಬರುವುದು ಅಗತ್ಯ ಮತ್ತು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದಾಗಿ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನು ನಾನು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಭೂಸ್ವತ್ತು ಹಲವು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವು ತರಹದ ಆದಳತೆಗೆ ಒಳಪಟ್ಟು, ನಮ್ಮ ಜನರ—ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ರೈತಾಪಿ ಜನರ, ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳು ಬದಲಾಯಿಸಿವೆ. ಇದು ಸೇರಿಸ್ಸೆಟ್ಟಾಚ್ಚೆ ಅಥವಾ ಮೋಟಾರ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ತರಹ

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ನಾಗಪ್ಪ ಅಳ್ಳು)

ದಲ್ಲ ಸಮಾನತೆ ತರುವಂತಹುದಲ್ಲ. ಕೃಷಿಕರ ಜೀವನ ಇವೊತ್ತು ಆಯಾ ಪ್ರದೇಶದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿ ಕೊಂಡು ಇದೆ. ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯವಿದ್ದರಿಂದ, ನಾನು ಕೆಲವು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳುವವನಿದ್ದೇನೆ.

‘ಒಂದು ಜೊತೆ ಎತ್ತು ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಎಕರೆ ಜಮೀನು ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡುವ ಹಾಗಿ ದ್ದರೆ, ಮೈಸೂರು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕರಿಂದ ಆರು ಎಕರೆ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಮಾಡಬಹುದು; ಮತ್ತೆ ಹೈದರಾ ಬಾದಿನಲ್ಲಿ 20ರಿಂದ 30 ಎಕರೆ ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡ ಬಹುದು. ಈ ರೀತಿ ಸಾಗುವಳಿ ಅನುಕೂಲ ಅಲ್ಲದೆ, ಆ ಮೇಲೆ ಮಳೆಯ ವಿಚಾರ ನೋಡಿದರೆ, ಆರಂಗುಲ ಬಿಂದ, 400 ಅಂಗುಲಗಳವರೆಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಇದರ ಮೇಲೆ ಅತಿ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಅನಾವೃಷ್ಟಿಯ ವಿಚಾರ ನಮ್ಮ ಪ್ರದೇಶ ದಲ್ಲಿದೆ. ಎರಡು ವರ್ಷಕ್ಕೊಮ್ಮೆ, ಮೂರುವರ್ಷಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ಮಳೆ ಬಾರದೆ, ಕೆಲವು ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಬರಗಾಲ ಬರು ತ್ತಿರುವುದು ಕಾಣುತ್ತಾ ಇದೆ.

ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ನಾನು ಹೇಳುವಂಥ ವಿಚಾರವೆಂದರೆ, ರೈತ ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ; ಕಷ್ಟದಲ್ಲ ಬಿದ್ದಿದ್ದಾನೆ. ಸರ್ಕಾರದ ಸಹಾಯ ಬೇಕಾದ ರೀತಿ ಯಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆಪ್ತು ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲ. ಹತ್ತರಲ್ಲ ಐದು ಜನ ರೈತರ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಅವರು ಸಾಲದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಂತೆಯೇ ಇವೊತ್ತು ರೈತನ ಸಾಗುವಳಿ ಕ್ರಮ ಕೂಡ ಹಾಳಾಗಿದೆ.

ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಕೆಲವು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಹೇಳುವುದು ಅಗತ್ಯ. ಅಲ್ಲಿ ಸರಾಸರಿ ಒಂದು ರೆಕ್ಕ ನೋಡಿದರೆ, ಕೋ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಸೊಸೈಟಿಯ ಮುಖಾಂತರ ನಾಲ್ಕರಿಂದ ಎಂಟು ಪರಸೆಂಟ್ ವರೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಸಹಾಯ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ಭೂ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳ ರಕ್ಷಣೆ ನೋಡಿದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಭೂಮಾಲೀಕರು ಇದ್ದಾರೆ. ಇವೊತ್ತು ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳಬಲ್ಲೆ—ಭೂಮಾಲೀಕರು ಎನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವರಲ್ಲಿ ಹತ್ತುಕ್ಕೆ ಒಂಬತ್ತು ಜನ ಸಾಲ ದಿಂದ ನರಳುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ತರಹದ ಅಭಿಮಾನ ದಿಂದ ಜೀವನ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಇದ್ದರೂ ಕೂಡ ಅವರ ಸ್ಥಿತಿ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಿಲ್ಲ. ಇವರ ವಿಷಯವಲ್ಲ, ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಹಲವು ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ಮುಂಚೆ, ನಾವು ಸರ್ಕಾರದ ಮುಂದೆ ಗೇಣಿ, ಕೃತ್ಯದ ಹಕ್ಕು ಮತ್ತು ಶಾಶ್ವತವಾದ ಹಕ್ಕುಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಾವು ಕೇಳಿಕೊಂಡ ಮೇಲೆ, ಅಲ್ಲಿ 1956ನೆಯ ಇಸವಿ ಯಲ್ಲಿ ಮದ್ರಾಸ್ ಟೆನೆಸಿ ಆಕ್ಟ್ ಎಂಬ ಅರ್ಧ ಕಾನೂನು ಬಂದಿತು. ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದಂತೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆಬೇರೆ ಅಂತಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಕಾನೂನು ರೂಢಿಗೆ ಬಂದಿದೆ. ಶಾಶ್ವತವಾದ ಹಕ್ಕು, ಕೃತ್ಯದ ಹಕ್ಕು, ನ್ಯಾಯವಾದ ಗೇಣಿ ಎಂಬ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಇತ್ತು. ಕಾನೂನು ಬರುವುದು ನ್ಯಾಯವೆಂದು ಒಪ್ಪುತ್ತೇನೆ.

ಈ ಜಿಲ್ಲೆ ಸಮಿತಿಯ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ತಪ್ಪು ಇದೆ. ಈ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ 100ಕ್ಕೆ 75 ಜನ ಆಳು ಸಂತಾನ ದವರು ಇರುವಾಗ ಅವರ ಪ್ರಸ್ತಾಪವನ್ನೇ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ನಾನು ಎಲ್ಲ ಜನರ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾದ್ದರಿಂದ, ಎಲ್ಲರ ಪರವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ಜಿಲ್ಲೆ ಅವರ ಕೂಡ ಮತ್ತು ಬಾಕಿ ಸದಸ್ಯರ ಕೂಡ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ತಿದ್ದುಪಡಿ ಮಾಡುವಂಥಾದ್ದು ಅಗತ್ಯ ಎಂಬುದಾಗಿ ಅವರು ಒಪ್ಪಿದ್ದಾರೆ. ಆಪ್ತು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ. ಈ ವರದಿ

ಯನ್ನು ನಾವು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ, ವರದಿ ಕೊಟ್ಟ ಕೂಡಲೇ ನಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇ ಆಗಬೇಕೆಂಬುದಾಗಿ ಹಟ ಇಲ್ಲ, ನ್ಯಾಯವಾದ ಒಂದು ಕಾನೂನು ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಅಗತ್ಯ ಎಂಬುದಾಗಿ ಅವರು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿ ದ್ದಾರೆ. ಇದು ಬಹಳ ಸಂತೋಷದ ವಿಚಾರ. ನಾನು ಆಳು ಸಂತಾನದ ವಿಷಯವಾಗಿ ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳುವುದು ಅಗತ್ಯವೆಂದು ಕಾಣು ತ್ತದೆ. ಇದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಾಗುವಂಥಾದ್ದು. ಇದರಲ್ಲಿ ಯಜಮಾನನ ಸ್ಥಾನ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡದು. ಇದರಲ್ಲಿ ರೈಫ್ ಎಸ್ಟೇಟನ ಒಂದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟದ ಸ್ಥಿತಿ ಹೇಳಲೇ ರೈಫ್ ಇಲ್ಲ. ಗಂಡನಿಗೆ ಕುಟುಂಬದ ಆಸ್ತಿಯಲ್ಲಿ ರೈಫ್ ಎಸ್ಟೇಟ ಹೇಳುವುದರಿಂದ ಜೀವ ನಾಂಶದ ಹಕ್ಕು ಬರುವಂಥಾದ್ದು ಇಲ್ಲ ಒಬ್ಬ ಯಜಮಾನನ ಸ್ವಾಧೀನದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡದಾದ ಆಸ್ತಿ ಇರುವಾಗ—ಒಂದೊಂದು ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ನಾನು ಹೇಳಬಲ್ಲೆ—ನಣ್ಣ ಕುಟುಂಬದಿಂದ ದೊಡ್ಡ ಕುಟುಂಬ ಎಂದರೆ 400ರವರೆಗೂ ಮೆಂಬರ್ಸ್ ಇದ್ದಾರೆ. ಈ ಕುಟುಂಬಗಳ ವ್ಯಾಜ್ಯ ಈಗ ಫೆಡರಲ್ ಕೋರ್ಪೊರೇಷನ್ ಇದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಯಜಮಾನ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿನ ಭೂಮಿ ಯನ್ನು ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಸಾಗುವಳಿಗೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬಾಕಿಯದನ್ನು ಗೇಣಿಗೆ ಕೊಡುವಂಥಾದ್ದೇ ಹೊರತು ಹಿರಿಯ ಮೆಂಬರಿಗೆ ಸಾಗುವಳಿಗೆ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಹಕ್ಕು ಇದ್ದರೂ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರ ಸ್ವಾಧೀನ ಮಾಡಿದರೆ ತನಗೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದ್ದು ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಗೇಣಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇ ಅದರ ಅದರಲ್ಲಿ ತನಗೆ ಹಿಡಿತ ದಲ್ಲೇ ಇದ್ದು ಒಕ್ಕಲಗನಿಂದ ಗೇಣಿ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಗೇಣಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲೇ ಹೆಚ್ಚಿನ ಭೂಮಿ ಇರಲಿಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಅದೂ ಮುಖ್ಯ ವಾಗಿ ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ 100ಕ್ಕೆ 65ಜನ ಗೇಣಿದಾರರಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಅದು ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ಅಂಶ ಎಂದು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಅವರ ಮೇಲೆ 1948ರಲ್ಲಿ ಒಂದು ತಿದ್ದುಪಡಿ ಬಂದು, ಆ ತಿದ್ದುಪಡಿಯಲ್ಲಿ Right for division ಅಂತಾಗಿ ಅದರ ಮೇಲೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕಷ್ಟ ಬಂದಿದೆ. ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಕಾನೂನು ಅಥವಾ ಮನೂವೆ ಬರಲು ನಮ್ಮ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೆ ಅದರಿಂದ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಹೆಚ್ಚು ತ್ತದೆ, ಕೋರ್ಪೊರೇಷನ್ ವ್ಯಾಜ್ಯ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಮುಂದೆ ಈ ವಿಷಯವಾಗಿ ಬರುವ ಬರೆಯನ್ನು ಜನತೆಯಲ್ಲಿ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಗುಂಟಾಗದ ಹಾಗೆ ಒಂದು ಶಾಂತತೆ ಉಂಟಾಗುವಂತೆ ವ್ಯಾಜ್ಯಗಳು ಕಡಮೆಯಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಲು ನಾವು ಅರೋಚನ ಮಾಡುವುದು ಅಗತ್ಯ ವಾಗಿದೆ. ಅದರಿಂದಾಗಿ ಅನೇಕ ವ್ಯಾಜ್ಯಗಳು ಇದ್ದು 1956 ರಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂ ಕೋಡ್ ಸಕ್ಸೆಷ್ನ್ ಆಕ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಆಳು ಸಂತಾನದ ಆಕ್ಟ್‌ನ್ನು ಜೋಡಿಸಿದರು. ಅದರಿಂದಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಪುನಃ ಅನೇಕ ವ್ಯಾಜ್ಯಗಳು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿವೆ. ಅನೇಕ ವ್ಯಾಜ್ಯಗಳು ಕೋರ್ಪೊರೇಷನ್ ಇದ್ದು ಅನೇಕ ಆಸ್ತಿಗಳು ರಿಸೈದರ್ಸ್ ಕಡೆಹೋಗಿ ಎಷ್ಟು ಮೆಂಬರ್ಸ್‌ಗೆ ಎಷ್ಟು ಕೊಡಬೇಕು ಎಂಬ ಅಂಶ ಗಳನ್ನು ರೈಕ್ಕೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಉಳುವವನಿಗೆ ಹಕ್ಕು ಬರುವಾಗ, ಅಂತಹ ಭೂಮಿಯು ಗೇಣಿದಾರರಿಗೆ ಬರುವಾಗ, ನಿಜವಾದ ಕೃಷಿಕನಿಗೆ ಆ ಹಕ್ಕು ಬರುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವನ ಪಾಲಿಗೆ ಬರುವಂಥ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಅವನು ಅದರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಜೀವನವನ್ನು ಮಾಡುವಂತಹ ಹಕ್ಕನ್ನು ಯಾವ ಕಾನೂನಾದರೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಸಿರ ಪಡಿಸುವಂಥಾದ್ದು ಅಗತ್ಯ. ಇದನ್ನು ಒತ್ತಿ ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ಆ ಹಕ್ಕು ಸ್ಥಾಪನೆಗೆ ಯಾವ ರೀತಿ

ಕಾನೂನಾಗಬೇಕೋ ಆ ರೀತಿ ಅಗುವಂಥಾದ್ದು ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಈ ಹೊತ್ತು ಇದನ್ನು ಪ್ಯಾನಿಂಗ್ ಕಮೀಷನ್ ಅವರು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಅಥವಾ ಇದು ಒಂದು ಒಟ್ಟು ಪಡೆಯಬೇಕಾದ್ದು ಎಂಬ ಜನರ ಮಾತು ಇದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಈ ಒಂದು ಕಾನೂನನ್ನು ತರವಂಥಾದ್ದಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ನಾವು ದೇಶದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ರೈತಾಪಿ ಜನರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಮತ್ತು ದೇಶದ ಭದ್ರತೆಗಾಗಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡುವಂಥಾದ್ದು ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಬಡ ತನವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಿ, ಜೀವನದ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಮೇಲ್ದಕ್ಕೆ ಏರಿಸುವಂಥ ಭೂಸುಧಾರಣೆಯನ್ನು ಮಾಡುವಂಥಾದ್ದು ಬಹಳ ಅಗತ್ಯ ಇದೆ. ನಿಜವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ ನಮ್ಮ ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ pressure on land ಯಾವ ರೀತಿ ಇದೆ ಎಂದರೆ, ಕೆಲವು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ರೈತಾಪಿ ಜನರು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಭೂಮಿ ಬಹಳ ಕಡಮೆ ಇದೆ. ಕೆಲವು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಎಕರೆ, ಅರ್ಧ ಎಕರೆ, ಒಂದೂವರೆ ಎಕರೆ ಯನ್ನು ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡಿ ಎಷ್ಟೋ ತರಹದಲ್ಲಿ ಜನರು ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

Sri J. H. SHAMSUDDIN (Honawar).— Is there no rack renting in certain places ?

Sri K. NAGAPPA ALVA.—I do not agree with the Hon'ble Member. There is no rack renting. In certain places, I admit that the rent is very high.

ಇದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಎಷ್ಟೋ ಕಾಲದಿಂದ, ನಾನು ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳಬರೆ, 100 ರಲ್ಲಿ 80, 90 ರಷ್ಟು ಜನ ಅನೇಕಕಾಲದಿಂದ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನನ್ನ ಒಂದು ನೂಟನೆ ಏನಂದರೆ ಈ ಕೃಷಿಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಜನರ ಕ್ರಮ ಇದೆ ನೆರೆಯ ನೋಡಿಕೊಂಡು ದಕ್ಷಿಣಕನ್ನಡ, ಉತ್ತರಕನ್ನಡ, ಕೊಡಗು ಇದನ್ನು ಒಂದಾಗಿ, ಹಳೆಯ ಮೈಸೂರಿನ ಜಿಲ್ಲೆಗಳನ್ನು ಒಂದಾಗಿ, ಬೊಂಬಾಯಿ ಹೈದರಾಬಾದು ಆರು ಜಿಲ್ಲೆಗಳನ್ನು ಒಂದಾಗಿ ಈ ರೀತಿ ಮೂರು ವಲಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ, ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ತರಹದಲ್ಲಿ ಜನರ ಮೆಟ್ಟಿಕೆಯನ್ನು ಪಡೆಯುವಂಥ ಕಾನೂನನ್ನು ಮಾಡಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಆರೋಚನೆ ಮಾಡುವಂಥಾದ್ದು ಬಹಳ ಅಗತ್ಯ ಇದೆ.

ಆ ಮೇಲೆ ಹಿಡುವಳಿಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬೇಸಿಕ್ ಹೋಲ್ಡಿಂಗ್ ಅಥವಾ ಕನಿಷ್ಠ ಹೋಲ್ಡಿಂಗ್ 400, ಪ್ಯಾಮಿಲಿ, ಹೋಲ್ಡಿಂಗ್ 1,200, ಆಮೇಲೆ ಸೀಲಿಂಗ್ 3,600, 5,400 ಈ ರೀತಿ ಇದೆ. ತರವಾರು ಉತ್ತಮ 281 ಮತ್ತು ಒಬ್ಬ ಕನ್ಸರ್ವೇಟರ್ 60 ಎಂಬುದಾಗಿ ಅದಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನಾನು ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿದ್ದು ಎಷ್ಟಕ್ಕೂ ಸರಿಯಲ್ಲ. ನಾವು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಈಗ ರೈತಾಪಿ ಜನರ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಅದು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ನಾಡು ಾಂಚೋ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಕೊಡಬೇಕು. ಆ ರೀತಿ ನೋಡಿದರೆ ಈ ಹೋಲ್ಡಿಂಗ್ ಎನ್ನುವುದು ಇಷ್ಟು ಅಗಬೇಕು ಎಂಬ ಒಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ನಾನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ.

ಈ ಸೀಲಿಂಗ್ ಎನ್ನುವುದು ಒಂದು ಬಹಳ ಮಹತ್ವದ ಪುಸ್ತಕ. ಬೇರೆ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಈ ಸೀಲಿಂಗ್ ಇಲ್ಲದೇ ಇರುವಾಗ ಕೃಷಿ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಲಿಂಗ್ ಇಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ ಯಾವ ತರಹ

ಪರಿಣಾಮವಾದೀತು ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳುವುದು ಕಷ್ಟ. ಜಿತ್ತಿನಮಿತಿಯವರೂ ಕೂಡ ಬೇರೆ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೂ ಸೀಲಿಂಗ್ ಹಾಕುವುದು ಅಗತ್ಯ ಎಂಬುದಾಗಿ ಒಂದು ನೂಟನೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಬೇಸಾಯ ಗಾರರೇ ಭೂಮಾಲೀಕರು, ಎಂದರೆ peasant proprietorship ಇರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಚೆನ್ನಾ, ಇಂಡೋನೇಷ್ಯಾದಲ್ಲಿ ಏನು ಪದ್ಧತಿ ಇದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಈ ಬೇಸಾಯಗಾರ ಭೂಮಾಲೀಕರಿಗೆ ಯಾವ ತರಹದ ಒಂದು ಸೀಲಿಂಗ್ ಎಂಬ ದೂ ಕೂಡ ಅಲ್ಲ ಇಲ್ಲ. ಅವರು ಎಷ್ಟು ಬೇಕಾದರೂ ಕೃಷಿ ಮಾಡುವವರು ಮಾಡಬಹುದು. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ.

2-30 P.M.

ಸ್ವಾಮಿ, ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ, ದೇಶದ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಧಭಾಗ ರೈತರಿಂದ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿರುವ ಜನರಿಂದ, ಬಾಕಿ ಅರ್ಧಭಾಗ ವ್ಯಾಪಾರಸ್ಥರಿಂದ ಮತ್ತು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಂದ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದಿರುವಾಗ, ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ 'ಕ್ಯಾನ್' ಅಥವಾ ವರ್ಗವನ್ನೇ ತಯಾರುಮಾಡಿದ ಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಕಡೆ, 'ಸೋಷಿಯಲಿಸ್ಟಿಕ್ ಪ್ಯಾಟರ್ನ್' ಆಫ್ ಸೊಸೈಟಿ ತಯಾರು ಮಾಡುವುದು, ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ ಕಡೆ 'ಕ್ಯಾಪಿಟಲಿಸ್ಟಿಕ್ ಪ್ಯಾಟರ್ನ್' ತಯಾರಾಗುವ ಸಂದರ್ಭವಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ, 'ಸೀಲಿಂಗ್'ನ್ನು ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಗೊತ್ತುಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಸೀಲಿಂಗ್ ಅದಷ್ಟು ಕೆಳಮಟ್ಟದ್ದಾಗಿ ಬೇಕು. ಇದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅದೇನೆಂದರೆ, ಕಾಪಿ, ತೆಂಗು ಮತ್ತು ಅಡಿಕೆ ತೋಟಗಳ ವಿಷಯ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವು ವರ್ಷಗಳ ಶ್ರಮವಿದೆ. ಇವುಗಳಿಗೆ 'ಸೀಲಿಂಗ್' ಹಾಕುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲವೆಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ.

Resumption ಅಥವಾ ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ವ್ಯವಸಾಯವೇ ಜೀವನೋಪಾಯವಾಗಿದ್ದರೆ ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು, ಜೀವನಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಮಾರ್ಗವಿದ್ದರೆ ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಕ್ಕಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಕೃಷಿ ಯಿಂದ ಮಾತ್ರ ಜೀವನ ಮಾಡಬೇಕು, ಬೇರೆ ರೀತಿ ಮಾಡಬಾರದು ಎಂದು ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ನ್ಯಾಯ ಎಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ವಕೀಲ ಯಾವಾಗಲೂ ವಕೀಲನೇ ಆಗಿರಬೇಕು, ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ಯಾವಾಗಲೂ ಉಪಾಧ್ಯಾಯನೇ ಆಗಿರಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ. ಕೀಗೆ watertight compartments ಮಾಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಯಾರಿಗೆ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುವ ಅವಕಾಶವಿದೆಯೋ ಅವರಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು. ಭೂಮಾಲೀಕರಿಗೆ ನ್ಯಾಯವಾದ ರೀತಿ ಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಕ್ಕಿರಬೇಕೆಂದು ನಾನು ನೂಟನೆಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ನಾನು ಹೆಚ್ಚು ವಿವರಗಳಿಗೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಬೇಸಿಕ್ ಹೋಲ್ಡಿಂಗ್ ಮತ್ತು ಪ್ಯಾಮಿಲಿ ಹೋಲ್ಡಿಂಗ್ ಬಿಟ್ಟು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಅರ್ಥವಾಗದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿದೆ. ನಾನು ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಒಬ್ಬ ಕೃಷಿಕ ಎಷ್ಟೇ ಕಾಲದಿಂದ ವ್ಯವಸಾಯ ದಲ್ಲಿರಲಿ, ಅವನು ಭೂಮಿಯನ್ನು ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡು ಜೀವನ ನಡೆಸುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಜೀವನ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಇಚ್ಛಿಸಿದರೆ, ಅವನಿಗೆ ಸರ್ಕಾರ ಬೇರೆ ವೃತ್ತಿಯನ್ನೊದಗಿಸುವುದು ಒಳ್ಳೆ

(SRI K. NAGAPPA ALVA)

ಯದು. ನಣ್ಣ ಒಕ್ಕಲುಗಳು ಅಥವಾ ನಣ್ಣ ನಣ್ಣ ಹಿಡು ವಳದಾರರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿ ಸರ್ಕಾರ ಸಹಾಯ ಸಹಕಾರಗಳನ್ನು ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವೋ ಅದನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ನಣ್ಣ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಶೋಧತ್ವ ಕೊಟ್ಟು ಇವರಿಗೆ ಈ ಮೂಲಕ ಸಹಾಯ ಕೊಡುವುದು ಅಗತ್ಯ. ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರೆ, ಒಂದು ವರ್ಗದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕುಂಠಿತವಾಗಿ, ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವರ್ಗ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದುದರಿಂದ ನಣ್ಣ ಹಿಡುವಳಿದಾರರಿಗೆ ಸರ್ಕಾರ ಸಹಾಯಕೊಡುವ ಅಗತ್ಯವಿದೆ ಇದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನೂಟಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಭೂಮಾಲೀಕರಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾದ ಪರಿಹಾರದ ವಿಷಯ. ನನ್ನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಇಲ್ಲಿ ನೂಟಿಸಿರುವ ಪರಿಹಾರ ಕಡಮೆಯಾಗಿದೆ. ಗೇಣಿಯ 15 ರಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಆಯಾ ಸ್ಥಳದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿಸಿಕೊಂಡು ಕೊಡಬಹುದೆಂದು ನೂಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲದೆ ನಣ್ಣ ಭೂಮಾಲೀಕರಿಗೆ ಆಗರೇ ಕೊಡಬೇಕು ದೊಡ್ಡವರಿಗೆ ಕಂತುಗಳಲ್ಲಿ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರವರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನೋ ಅಥವಾ ವೃತ್ತಿಗಳನ್ನೋ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ಪರಿಹಾರ ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ನೂಟಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಭೂಮಾಲೀಕ, ಗೇಣಿದಾರ ಎನ್ನುವ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಭೂ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುವವನೇ ಭೂಮಿಗೆ ಒಡೆಯ ಎನ್ನುವ ತತ್ವವನ್ನು ಒಪ್ಪುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಇದರ ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈ ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಪದೇಪದೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಇದರಿಂದ ವೈಮನಸ್ಸು ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಗೇಣಿಯನ್ನು ಉತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಭಾಗವೆಂಬುದನ್ನು ನಿಗದಿಮಾಡುವ ವಿಷಯ ಬೇರೆ. ಇದನ್ನು ಪ್ರತಿ ವರ್ಷವೂ ಲೆಕ್ಕ ಮಾಡುವುದು ಎಷ್ಟಕ್ಕೂ ಸರಿಯಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅನೇಕ ತೊಂದರೆಗಳು ಬರುತ್ತವೆ. ಅದುದರಿಂದ ನ್ಯಾಯವಾದ ಗೇಣಿಯನ್ನು ನೂಟನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ನನ್ನ ಅನುಭವದಿಂದ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಸರಾಸರಿ ವಾರ್ಷಿಕ ಒಟ್ಟು ಉತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಮೂರನೆಯ ಒಂದು ಪಾಲು ಗೇಣಿ ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡಿದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಮಟ್ಟಿನ ಸಮಾಧಾನಕರವಾಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಗೇಣಿಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ರೀತಿಯ ಕಷ್ಟಗಳೂ ಮನುಷ್ಯೇತರಗಳೂ ಬಂದಿವೆ. ಅನೇಕ ರೀತಿಯ ಅಪಪ್ರಚಾರಗಳೂ ನಡೆದಿವೆ. ಗೇಣಿ ಚೀಟಿ ರಿಜಿಸ್ಟರ್ ಆಗಬೇಕು. ರಶೀದಿ ಕೊಡದಿದ್ದರೆ ಅಂಥವರಿಗೆ ಕಠಿಣವಾದ ಶಿಕ್ಷೆ ಕೊಡುವ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಸೂಕ್ತ ತಿದ್ದುಪಡಿಯನ್ನೂ ವಿವರಣೆಯನ್ನೂ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಮಾಡುವ ಮನೋಧೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸುವ ಅಗತ್ಯವಿದೆ.

Absentee Landlords ಇಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಸಲಹೆ ಇದೆ. ಕೃಷಿಕೂಲಿಗಾರರಿಗೆ ವರ್ಷದ 365 ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಕಡೆ 100 ದಿವಸ, ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಕಡೆ 200 ದಿವಸ ಮಾತ್ರ ಕೆಲಸವಿರುತ್ತದೆ. ಏಕೈಕ ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದಕಾರಣ ಇವರಿಗೆ ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸವನ್ನೊದಗಿಸಲು ಗುಡಿ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹರಿಜನರೇ ವಿಶೇಷವಾಗಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೃಷಿಕೂಲಿಗಾರರಲ್ಲಿ ಹರಿಜನರೇ ಹೆಚ್ಚು ಮಂದಿ ಇದ್ದಾರೆ. ಒಳ್ಳೆಯ ನುರಿತ ಕೆಲಸಗಾರರು ಹರಿಜನರು. ಇವರಿಗೆ ಸೂಕ್ತ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಶೋಧತ್ವ ಕೊಡಬೇಕು.

ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿ ಕೊಡಬಹುದು, ಬೇರೆ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿ ಕೊಡಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಆಯಾ ಸ್ಥಳದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಮತ್ತೊಂದು ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಧರ್ಮ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಭೂಮಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಅದರಿಂದ ಬರುವ ಹಣದಿಂದ ಆ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳನ್ನೂ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನೂ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬರಬೇಕೆಂದರೆ, ಇದನ್ನು ನಾನು ಎಂದಿಗೂ ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಇದು ನ್ಯಾಯವಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಈ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಒಕ್ಕಲುಗಳಿಗೆ, ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಗೇಣಿದಾರರುಗಳಿಗೆ, ಈ ಕಾನೂನಿನಿಂದ ಎಷ್ಟು ರೀತಿಯ ಅನುಕೂಲತೆಗಳು ಸಿಕ್ಕುತ್ತವೆಯೋ ಆ ರೀತಿಯ ಎಲ್ಲ ಅನುಕೂಲತೆಗಳೂ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸಿಕ್ಕಬೇಕೆಂದು ನೂಟಿಸುತ್ತೇನೆ. ಇಂಥ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಹಣ ಸರಿಯಾಗಿ ಉಪಯೋಗವಾಗುವಂತೆ ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಕ್ರಮವನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಸೂಕ್ತವೆಂದು ನಾನು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ತರದ ಕಾನೂನು ಜಾರಿಯಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಮನ್ವಯಗೊಳಿಸುವುದು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿದೆ. ಒಕ್ಕಲಿಗರನ್ನು ಬಿಡುವಂತಾಗುವ ನಿಜಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಿಜವಾಗಿ ಕೃಷಿಮಾಡುವವರಿಗೆ ಕೃಷಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಸವಲತ್ತು ಭೂಮಿ ಸಿಕ್ಕದೇ ಇದ್ದರೆ ಅಂಥವರಿಗೆ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಗುವಳಿ ಭೂಮಿ 6,39,339 ಎಕರೆಯಷ್ಟಿದೆ. cultivable waste land 1,76,847 ಎಕರೆ ಇದೆ. cultivable waste land ಯಾವ ರೀತಿ ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಬಂಜರು ಬಿದ್ದ ಭೂಮಿ 71 ಸಾವಿರ ಎಕರೆಗಳಷ್ಟು ಇದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಸರ್ಕಾರ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ತಯಾರಿಸಬೇಕು. ಕೃಷಿ ಕೆಲಸಗಾರರಿಗೆ ಹರಿಜನರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಸಹಾಯ ಸಹಕಾರ ಒದಗಿಸಿ ಕೊಡಬೇಕು. ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಒಂದು ಮನೋಧಾ ಕಾನೂನನ್ನು ತಂದು ಎಲ್ಲ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸಿ ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡಲಾಗುವುದು. ಅಲ್ಲದೆ ಅಗತ್ಯವೆಂದು ಕಂಡು ಬಂದರೆ ಆ ಮನೋಧೆಯನ್ನು ಸೆರೆಕ್ಸ್ ಕಮಿಟಿಗೂ ಸಹ ಕಳಿಸಿ ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹಿತವಾಗುವ ಹಾಗೆ ಒಂದು ಕಾನೂನು ಬರುವುದು ಬಹಳ ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಬಹಳ ಮಹತ್ತ್ವದ್ದಾದ್ದು ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಕಾನೂನಿನ ಪಾಸಾದೊಡನೆ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿಯ ರೈತಾಪಿ ಜನರಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ ಪ್ರಚಾರಮಾಡಿ ಯಾವರೀತಿ ಅವರು ತಮ್ಮ ಹಕ್ಕು ಬಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕು. ಹಾಗೂ ಕಾನೂನಿನ ರೀತಿ ನೀತಿಗಳನ್ನು ಸಮಸ್ತರವಾಗಿ ತಿಳಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿದರೆ ಜನರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಭಾವನೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಕಾನೂನಿನ ಬಗ್ಗೆ ಸರಿಯಾದ ಪ್ರಚಾರಮಾಡಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಜನರು ಸುಖಯುಗವಂತೆ, ಸಂತೋಷ ಉಂಟಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಸುಖೀಕರಣ ಸ್ವಾಸ್ಥನೆಯಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲರೂ ಸಹಕರಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

LAND LAWS COMMITTEE

ಶ್ರೀಮತಿ ಲೀಲಾವತಿ ವೆಂಕಟೇಶ್ ಮಾಗಡಿ (ಶಿರಹಟ್ಟಿ).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಭೂಸುಧಾರಣೆಯ ಬಗೆಗಿರುವ ಈ ಜಿ.ತಿ.ಸಮಿತಿಯ ವರದಿಯ ಮೇಲೆ ಮಾತನಾಡಲು ನಾನು ನಿಂತಿದ್ದೇನೆ. ಇವೊತ್ತು ಭೂಸುಧಾರಣೆ ಮಾಡುವುದು ಎಂದರೆ ಕೇವಲ ಉತ್ತಮ ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡುವುದು ಒಂದೇ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿಲ್ಲ. ಭೂಸುಧಾರಣೆಯ ಜೊತೆಗೆ ಅರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಮಾನತೆಯನ್ನು ತರುವುದು ಸಹ ನಮ್ಮ ಮುಖ್ಯ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿದೆ. ಅರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಮಾನತೆಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲೂ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರ ಈ ಭೂಸುಧಾರಣಾ ನಿಯಮವನ್ನು ನೇಮಿಸಿತು. ನಮ್ಮ ವಿಶಾಲ ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಸರ್ವತೋಮುಖವಾದ ಐದು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವ ಕಾನೂನನ್ನು ಕ್ರೋಢೀಕರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸುಮಾಡಿ ಈ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ನಾನು ಈ ಸಮಿತಿಯ ವರದಿಯನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈಗಾಗಲೇ ನಡೆದ ಚರ್ಚೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಸದಸ್ಯರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಸಮಿತಿಗೆ ವಿಷಯವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ನಾಲ್ಕನೇ ಕಾಲಪಟ್ಟಿ ಎದ್ದಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಸಮಿತಿಯು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿ ವಿಷಯ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಕ್ರೋಢೀಕರಿಸಲು ಆಗಲಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಒಂದು ಶಬ್ದ ಅವರ ಭಾಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಕೇಳಬರುತ್ತದೆ. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಟೆನ್ಸಿ, ಅಕ್ವಿಟಿ, ಏನು ಇದೆಯೋ ಅದನ್ನು ಕ್ರೋಢೀಕರಿಸುವುದೇ ಸಮಿತಿಯ ಮುಖ್ಯ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿತ್ತೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಐದು ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿರುವ ಟೆನ್ಸಿ ಅಕ್ವಿಟಿ ಯಾವ ರೀತಿ ಕ್ರೋಢೀಕರಿಸಿ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಇರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವುದಾದ್ದು ಮುಖ್ಯ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿದೆ ಎಂದು ನಾನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಇನ್ನು ಅರ್ಥಿಕ ಕ್ರಾಂತಿಯಾಗಬೇಕಾದರೆ ಮೊದಲು ಭೂಸುಧಾರಣೆಯ ಕ್ರಾಂತಿಯಾಗಬೇಕು, ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣವಾಗಬೇಕು ಎಂಬ ನೂತನವಾದ ನಮ್ಮ ಸಮಸ್ಯೆಯು ಜನ ಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ವಿಷಯ. ಭೂಮಿ ಕೃಷಿಗೆ ಯೋಗ್ಯವಾಗಿದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ಸಾಗುವಳಿಗೆಗೆ ಜನರಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಜಿ.ತಿ.ಸಮಿತಿಯ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಕೃಷಿಗೆ ಯೋಗ್ಯವಾದ ಭೂಮಿ ಬೀಳು ಭೂಮಿಯಾಗಿ ಉಳಿದಿದ್ದರೆ ಅದಾದ್ದನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕೃಷಿ ಮಾಡಿಸಬೇಕು ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ನೆ ಬೀಳು ಭೂಮಿ ರೈತನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ಉಪಯೋಗವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸಾಗುವಳಿಗೆ ಯೋಗ್ಯವಾದ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಎಲ್ಲ ಅನುಕೂಲತೆಗಳನ್ನು ದುಡಿಸಿ ಸಹಾಯವನ್ನು ಒದಗಿಸಿ ಕೊಟ್ಟು ಕೃಷಿ ಮಾಡಲು ಹೇಳತಕ್ಕದ್ದು. ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದು ನನಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಸತತ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅತೀಕರಣವು ಮೊದಲು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವಾಗುತ್ತದೆ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಉಳುವವನಿಗೆ ಬೇಸಾಯಕ್ಕೆ ಭೂಮಿಯ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದ್ದರೆ ಅಂಥವನಿಗೆ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಕೊಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಅರೆಮನಸ್ಸಿನಿಂದ

ಬೇಸಾಯ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಕುಟುಂಬ ಹಿಡುವಳಿ ಎಷ್ಟು ಇರಬೇಕು ಎಂಬ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ನಾವು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಹಿಡುವಳಿಗಳಿಗಿರಬಾರದು. ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಭೂಮಿಯನ್ನು ಒಬ್ಬನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬಾರದು ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಸಮಿತಿಯವರು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಿಂದ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಿಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಗುರಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಇರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಒಂದು ಕುಟುಂಬ ಹಿಡುವಳಿ ಇರತಕ್ಕದ್ದು ಅತ್ಯಗತ್ಯವಾದುದು. ಹೊಸ ರೀತಿಯ ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳ ಸಹಾಯವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಇದ್ದರೆ ವ್ಯವಸಾಯ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳ ಸಹಾಯ ಇರಲೇ ಬೇಕು. ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ವ್ಯವಸಾಯದಲ್ಲಿ ರೈತನಿಗೆ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಸಹಾಯ ಬಹಳ ಅವಶ್ಯವಾದುದು.

ಇನ್ನು ಟೆನ್ಸಿ ಅಕ್ವಿಟಿ. ಅದು ಯಾವ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಬಾರಿಯಲ್ಲದೆ ಅಲ್ಲಿ ಒಕ್ಕಲಿಗರಿಗೂ ಜಮೀನುದಾರರಿಗೂ ಬಹಳ ಗಲಭೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ, ಅವರು ಭೂಮಿಯ ಕಡೆ ಲಕ್ಷ್ಯ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ವಾದವಿದೆ. ನಮ್ಮ ನಾಲ್ಕು ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿಯಿಂದಲಾಗಲಿ ಭೂಮಾಲೀಕ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಸಾಗುವಳಿಮಾಡದೆ ಇದ್ದರೆ ಅವರಿಂದ ಅದನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ತಿದ್ದುಪಡಿ ಬೊಂಬಾಯಿಯ ಅಕ್ವಿಟಿಲ್ಲದೆ. ಅದೇ ಪ್ರಕಾರ ಯಾವ ರೈತರು, ಭೂಮಾಲೀಕರು ಸರಿಯಾಗಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಯ ಕಡೆ ಲಕ್ಷ್ಯ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ ಅವರ ಕಡೆಯಿಂದ ಅವರಲ್ಲಿರುವ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅವಶ್ಯಕ. ಅದರಿಂದ ಅವಶ್ಯ ತಕ್ಕ ತಿದ್ದುಪಡಿ ಮಾಡುವುದು ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆ. ಈ ತಿದ್ದುಪಡಿ ಇದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಮಾಲೀಕರು ಮತ್ತು ರೈತರು ಜಾಗೃತರಾಗುತ್ತಾರೆ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇಲ್ಲ.

ಇನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರೊಬ್ಬರು ವಿನೋಬಾ ಭಾವೆಯವರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ವಿನೋಬಾ ಭಾವೆಯವರು ಭೂದಾನದಿಂದ ಭೂಸಮಸ್ಯೆ ಪರಿಹಾರವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿರುವುದನ್ನು ಅವರು ನಂಬಿಲ್ಲ. ಭೂದಾನದಿಂದ ಭೂಸಮಸ್ಯೆ ಬಿಡಿಸುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲವೆಂದು ವಿನೋಬಾ ಭಾವೆಯವರು ಗ್ರಾಮದಾನ ಚಳುವಳಿಯನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಅವರು ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಹಿಂದೂ ಸ್ವಾನಂದಿಲ್ಲ ಕ್ರಾಂತಿಯಾದಾಗ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ಸ್ವರಾಜ್ಯ ಸ್ಥಾಪನೆಯು ಅಹಿಂಸಾ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಆಯಿತು. ಅದೇ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ವಿನೋಬಾ ಭಾವೆಯವರು ಸಹ ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರ ಹಿಂದೂಸ್ಥಾನದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಭೂಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಪರಿಹಾರಮಾಡುವುದು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾಗಿದೆ. ಜಿ.ತಿ.ಸಮಿತಿಯವರು ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಈ ಕಡೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಂಬುದು ನನ್ನ ಸ್ವಂತ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಾಗಿದೆ. ಕೇವಲ ದಾನಕೊಡುವುದರಿಂದ ಭೂಸಮಸ್ಯೆ ಪರಿಹಾರವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಹದಯ ಪರಿವರ್ತನೆಯಾಗಬೇಕು. ಈ ದಿವಸ ಉಳುವವನಲ್ಲಿ ಭೂಮಿಯುಂಟಾದ್ದರಿಂದ ಏನಿರುವುದು ಅವಶ್ಯಕ; ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಸಮಾಜ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುವುದು ಕಷ್ಟ. ಈ ದಿವಸ ಭೂಮಿಯನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಯಾರುಯಾರಿಗೆ ಎಷ್ಟುಷ್ಟು ಕೊಡಬೇಕೆಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿದೆ. ಭೂ ಒಡೆಯರಿಂದ ಅಥವಾ ಯಾರಲ್ಲಿ ನಿಲಂಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ದೇವೋ ಅವರಿಂದ ಪ್ರತಿಫಲ ಕೊಟ್ಟು ಭೂಮಿಯನ್ನು

(ಶ್ರೀಮತಿ ಲೀಲಾವತಿ ವೆಂಕಟೇಶ್ ಮಾಗಡಿ)

ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕೋ-ಆಪರೇಷನ್ ಬೋರ್ಡ್ ಮೇಲೆ ವ್ಯವಸಾಯಮಾಡಿಸಬಹುದು. ಬೊಂಬಾಯಿ ಚೀನಿ ಅಕ್ಕಿನಲ್ಲೆಯಾದ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ ಎದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ವಂತೆ ಇಲ್ಲೂ ಅವಕಾಶವಿರಬೇಕು. ಜಮೀನು ದಾರಂಗೇನೋ ಪರಿಹಾರ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ರೈತರಿಗೆ ಪರಿಹಾರ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ದೇಶದಮೇಲೆ ಒತ್ತಾಯ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತರದೆ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಡಮೆ ಮಾಡಬೇಕು.

ಅಳಿಯ ಸಂತಾನ ಪದ್ಧತಿ ವಿಚಾರ ಸ್ವಲ್ಪ ಚರ್ಚೆಯಾಗಿದೆ. ಹಿಂದೂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ, ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಪದ್ಧತಿಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಅಳಿಯ ಸಂತಾನ ಪದ್ಧತಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಮಂಗಳೂರಿನ ಕಡೆ ಇದೆ. ಅದರ ಹಿಂದೂ ಸತ್ಯೇಷ್ ಆಕ್ಟ್ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದಿರುವ ಕಡೆ ವಿಶೇಷ ಸ್ಥಾನ ಈ ಪದ್ಧತಿಗಿದೆಯೆಂದು ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ಕಾಯಿದೆ ತರುವಾಗ ಹಿಂದೂ ಸತ್ಯೇಷ್ ಆಕ್ಟ್ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ಚೀನಿ ಅಕ್ಕಿನಿಂದ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿರುವ ಜನ ಈಗ ಪಟ್ಟಣಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೆಲಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗಿದೆ. ಬುದ್ಧಿವಂತರು ಬೇಸಾಯ ಬಿಟ್ಟು ಪಟ್ಟಣ ಸೇರುವುದು ಪ್ರಾಂತ್ಯೀಯರಾಗಿ ಈ ದಿವಸ ಪಟ್ಟಣಗಳು ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗಿದೆ. ಈಗ ಭೂಸುಧಾರಣಾ ಸಮಿತಿಯ ವರದಿ ಪ್ರಕಾರ ಇದನ್ನು ತಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿದೆ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ, ವ್ಯವಸಾಯ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಜಿತ್ತ ಸಮಿತಿಯ ವರದಿಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು. ಮುಂದೆ ಕಾಯಿದೆ ತಿದ್ದುಪಡಿಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದ್ದೇ ಇದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಜಿತ್ತ ಸಮಿತಿಯ ವರದಿಯನ್ನು ನಾನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸ್ವಾಗತಿಸಿ, ಇದರಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದ ತಿದ್ದುಪಡಿಮಾಡಿ ಅದನ್ನು ಬೇಗ ಭೂ ಸುಧಾರಣೆಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕೆಂದು ಅರಿಕೆಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

*Sri T. SIDDALINGIAH (Doddaballapur).—We have got a very important problem under discussion. Every one is interested in..... (Interruption).

ಜಿತ್ತ ಸಮಿತಿಯ ವರದಿಯನ್ನು ಈ ದಿವಸ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಅಡಗಿದೆ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯ ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದ ಒಂದು ಕೈಗಾರಿಕೆ ಎಂದರೆ ಜಮೀನು. ಇನ್ನು ಬೇರೆ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳೆಲ್ಲವೂ ಸಹ ಸಮೃದ್ಧಿಯಿಂದ ಹೇಳಲಾಗಬೇಕು.

If we succeed in this land reform, the whole country can be saved. The future of our country entirely depends upon how we are going to solve this problem. Every State is at it. Probably one would wish very much that an all-India Committee was constituted to settle this land problem. To-day what we see in this report is only to confine ourselves to

the land troubles in the Mysore State. We are not going to solve our troubles by making reports or enactments. It is a very subtle report. Every one can make remarks, negative and positive, some in support of and some against the points reported. But nobody seems to have touched the point which is more important than the content or the recommendation of the Report and that is about the machinery which is going to implement the points under report. Who are the people that are going to be appointed to fix the ceiling, who are the people that are going to say what is the price value of crops grown

Sri J. B. MALLARADHYA (Nanjangud).—I have referred to that point.

Sri T. SIDDALINGIAH.—I saw Sri Mallaradhyia on behalf of his party vociferously welcoming it. The machinery is such huge volume that the Revenue Department will have to be increased tenfold. I believe with his experience Sri Mallaradhyia will agree with me. What happened in the days of rationing and controls? Every village was flooded with people who were not wanted by the villagers. Everybody was in dread of any man visiting the village, searching the village, raiding and taking away the few seers of foodgrains that were available at home. Everybody was feeling that the controls must end as quickly as possible. Here to decide what area should be given to one family is a personal matter. Some person must approach and in the Mysore State as it is, we have got on the basis of 5 persons being a family, 40 lakhs of families and out of them, 35 lakhs are farmers. Are we going to decide how much land should be for personal cultivation? What sort of persons are to be appointed? As it is, Government is not managing things according to the wishes of the people.

Everybody complains of corruption and other undesirable methods.

Mr. SPEAKER.—We may now adjourn for lunch and meet after half an hour.

The House adjourned for Lunch at Three of the Clock and re-assembled at Thirty-five Minutes past Three of the Clock.

[MR. DEPUTY SPEAKER in the Chair.]

Sri T. SIDDALINGIAH.—I was saying that there would be a big staff required to work the rules that might be framed under the proposed Land Reform Act. That will involve greater tension upon the villagers. What is required in any village if they have to do agricultural operations, is peace of mind. We cannot expect the ignorant and simple folk to fight with officers with regard to even a gunta of land that is more or less than the ceiling; about the price of foodstuffs that he might grow; and several other subtle and intelligent points that might arise out of the introduction of these land reforms. They will have to be considered along with the vakils and other officials who will have to put their own interpretation or the person will be forced to go to a court of law and have plenty of quarrels over the land. The whole village, as it is, is full of troubles. There are so many parties, so many factions; people fighting each other on political points and there are personal things also. Villages today are not enjoying peace. In spite of work for ten years, we see 75 per cent of people being on the land, we are not able to grow sufficient grain for our requirements. We have to import the grain from America or Australia. So we have to make rules as simple as possible. The rural folk who are very ignorant, innocent and simple, must be given all facilities to work on the fields with a full heart upon the land and try to produce the maximum yield. If these reforms are actually introduced, as I submitted already, it will create more confusion in the mind of the simple agriculturist and the food production which we want to increase, will certainly decrease. When we got swaraj, we were saying that Englishman had made all kinds of rules and people were

suffering under the weight of thousands of laws which the lawyers themselves could not remember. Today what is our position? We are trying to make laws in our legislature and we do not know whether the poor agriculturist or the simple population can understand them or not. The freedom of any country depends upon the understanding of the person for whom the laws are meant. Today any reform that can be made can certainly not hope to succeed unless there is co-operation from the other side. Today all our schemes and projects are based upon physical statistics. They have not taken into consideration the greatest factor that is necessary for the success of any scheme. It is not money alone that can make agriculture successful or make industry thrive. It is the human factor that counts. Today we have got plans all over India. The sorry tales that we are hearing from every part of the country shows how depressing the present position is in spite of our Five-Year Plans. Only the other day President Rajendra Prasad said in his address that the food increase was not up to the mark and every Minister concerned in every State has also been saying that there is no doubt that there is some 5 per cent increase as compared with the production of last year. The President also said that we were not satisfied at this rate when 75 per cent. of the population of the country were engaged in growing food. If we have not been able to show sufficient improvement in this respect, what is the reason? It is no use merely making paper schemes and paper plans. We have to see where the fault lies. We have to study the psychology of the people. The people are not sufficiently interested in the matter. In whatever we do the psychological factor is the most important thing. If people do not take advantage of the schemes that the Government adumbrates, they are bound to fail. Whenever a N.E.S. Scheme is given to any place, people are running to take advantage of it. The people think that the Government will do everything and that they have simply to pay the taxes. No doubt, it is the duty of the Government to do

(SRI T. SIDDALINGIAH)

its best for the people. But is this the attitude that we should inspire into our people? Is not the people's co-operation necessary for the success of any of the schemes of Government? Therefore, in all that we do it is not merely the physical statistics that are important. The experts make plans. But who will carry them out? That is the most important aspect to be taken into consideration. Without the people's consent I do not think any of our schemes will be a success. Therefore, I say that the moral and spiritual factors should also be taken into consideration. They say that in our country they cannot give education as provided for in the Constitution. Only the other day, Sri Shrimali, the Union Minister for Education, said that the target would have to be reduced and education imparted to the age group 6-11 instead of to the age group 6-14 so that by the end of the Third-Year Plan this target could be reached. Is this a sign of hope or success? Therefore, we have got to see whether the people for whom all these schemes are meant are interested in them and are taking keen interest in them or not. For that the Government alone is responsible. They must study the psychology of the people and act in such a manner as to carry the people with them. Otherwise, there is no hope of success of any of these schemes. Simple laws are better than complicated ones which will only create headaches because, as I said earlier, the villagers are simple people. Leave them alone. We got swaraj 10 years ago. All that is concentrated either at Delhi or in the Capitals of States. I am saying all this because I want to place before the House, Sir, a constructive alternative in the place of this Jatti Committee Report. We got swaraj 10 years ago, but what is the improvement so far? The Union Home Minister, Sri Pant said, "We are ashamed of our position after 10 years of swaraj". At this rate, where are we going? We have to consider very seriously the future of our country. Why has the country not improved during these 10 years? The most important test to show why we have not improved during these years is that we

have not been able to produce enough food for ourselves yet. The reason must be studied psychologically. Some research people must study the reason for this. According to me, the reason is that the freedom has not reached the common man. We, the politicians or the Ministers have got it and we make use of it and we talk about it to the voters during the general elections, but they have not tasted what freedom is. They are still bound by the same complicated laws that were made by the previous foreign Government. How can we improve the present position? My suggestion is that the less we are governed the better for us. The less the rules, the more the peace and freedom of the people and better result. Here, today the whole thing is topsyturvy. All these schemes are made by the Central Government and imposed upon the people who have not got the intelligence enough to give a reception to them. Whatever is not freely and willingly done cannot produce the desired result. We have got to give freedom to all the people of our land. The villagers are still far away from freedom. The concentrated power has to be cut piecemeal and distributed among the people in the villages. Just as we have got a Government at the Centre and Governments in the Capital Cities which have freedom to act in their own sphere of activity, similarly we have got to give freedom to the villagers also. The culture of our country, the civilization of our country has given us a lead in the matter.

In the past we had got our own system of Village Panchayats; the villagers were managing the administration for themselves. There were not so many quarrels as we have to-day because they were all one, they were all united and there was one life in the village. To-day what is the position of the village? They have got themselves entangled in so many cases; they have to go to courts and lawyers and spend their time and money; they have not got enough lands to cultivate. They have not got education, medical or sanitary facilities. These are all so in the village life because the Government has not been able to give a school to

every village; a hospital to every village and build homes for all people. All these defects are due to the fact that villagers are not co-operating. Making the villagers co-operate with the grand schemes of our Government, is of the highest importance for any scheme of our Government. It must be of the highest consideration. Whatever the things we do if we do not have the co-operation of the villagers, we will be simply wasting money. Government should consider as to what they have done now. They have begun at the wrong end. They have to start from bottommost levels. The villages are the bottom. If the villages are not going to co-operate, if there is no willingness on their part, certainly our nation will not rise in prosperity. Therefore all these schemes have to be reconsidered. If necessary the whole thing has to be re-written and re-drafted. We have spent some crores of rupees but everywhere there is a talk that so much money is being spent without producing even 20 per cent result of the money's worth. Therefore, Government will have to seriously consider whether it is worthwhile to spend money on all these fantastic schemes. No doubt, they were all drawn up by experts but without the willing co-operation of the people who have to work it up, I say they will all be fantastic schemes. If we are not able to get assurance from the common people as to their ability to co-operate in achieving the full result, it is better to suspend or delete some schemes. In this matter villagers have to be given freedom. This land reform which we propose to bring in is not going to give freedom. It is going to put more restrictions on the villagers. They will have to go to a clever man in the village at every step. Simple folks must be given freedom to manage their villages in their simple way. That has been the unique advantage of our ancient system of village administration. As I submitted earlier each village was managing its own affairs; the cases were settled in the village; there were no witnesses brought from outside; everyone knew what the truth was and immediately

elders of the village gave a decision which was binding on all. To-day, what is the position? There are several parties quarrelling each other; they go to courts and take up cases even to the Supreme Court. Under such circumstances, how can the villagers be happy? Therefore, villages have to be given a kind of self-government to manage their own affairs. As I submitted once, if villages are really self-governed and if they have a democratic set-up, any rule or resolution passed will certainly have a good effect. They will have taken up the responsibility and they will know their obligations and they will very faithfully carry out the resolution. Instead of this, if we sit here in the Vidhana Soudha and pass a resolution will it have any effect? For instance, we have got the prohibition law. This law was passed here or in the Atara Kacheri. Has it really reached the village? Supposing each village under its own administration makes a rule that prohibition is introduced, certainly there is no need for special excise police to go there and investigate. Everybody will know where illicit distillation is. Similarly all kinds of illegal things could be detected immediately and settled in the villages.

The village system of life has to be reconstructed and unless it is reconstructed our country cannot thrive. Every importance must be laid on the village life. Therefore, I say that this report will make the life of the simple folks more complicated and confused. I say that this must be given a go-by. I would like to strongly emphasise that villages form the very life of our country. If our country has to be strong, physically, economically and morally, there is certainly no other way except by reforming the village and not by the way in which our friend's report is placed before us.

I want to suggest one more reform which will improve the life of the village. All of us are thinking of the relationship between the landlord and the tenant. This landlord and tenant system cannot be done in a mathematical way. There is a psychological human relationship between the landlord and tenant. That must be set

(SRI T. SIDDALINGIAH)

right. They must co-operate. They must behave like friends. They must help each other to improve their economic position. Therefore we have got to see that human relations are established. Our family cannot be taken apart from others and any reform done. Therefore the system that prevailed in ancient days was the village system. The whole village was considered as one enlarged family. There was nobody who was starving. Everybody was fed. Therefore the village system is the proper economy that could be adopted by us for the reform of our society. Regarding the relations between the landlords and tenants, I submit, Sir, there is one important matter which probably some of the Hon'ble Members have already thought over and the Governor's speech has already mentioned, and that is "the tiller of the soil is the owner of the soil". All of us have got in our mind socialistic ideas. We have at the back of our minds that there should not be absentee landlords. There should be no sleeping partner with regard to land. There is no rentier class. The man who toils on the land is the only person who can be the owner. We do not want to provide at the sweat and toil of the man who works on the land. That is the feeling of everybody. We are all socialistic. Therefore, my proposition will not be received with any surprise when I say that the first necessity is the abolition of individual ownership of land. In the villages people are feeling like one family. Today under the proposed ceiling, one can only get two or four acres and even that under very complicated conditions. How much of land should a man own cannot be decided by discussion or by official methods. Even Count Tolstoy was not able to give a solution to this problem. How much land can a man own—as much as he can hold and not more than that. Therefore, I say that if we have got to give relief to the village people, there should be no lord at all. This lord should be removed. The man who works on the land should be the full owner and he should have

the right to work on the land to produce food and spread it amongst his people. This abolition of lordism is the first necessity for establishing any improvement in the system of land in our country.

Now, as I submitted, Sir, there is no hope from any quarter of our country. We hear distressing news in every State. People are not at all satisfied. Even the Ministers are not satisfied. They are making all kinds of their own statements. I am stating this only as an illustration. Nobody is satisfied. There is a lot of confusion. If we have got to improve our social, moral and economic conditions in the country, there is no other method than distributing the freedom that we got to many of the villages, making all the villages independent, and making them administer their own affairs. Each village with its sense of responsibility will do much better than we politicians can do. If the City fathers in Bangalore or Bombay are able to manage matters worth crores of rupees, are not our village fathers capable of managing land and producing food and maintaining themselves? Therefore, I submit that in our country, there is no hope except by settling this land problem which is of the highest importance. You have got to consider the psychology, the spiritual and moral aspect of it to make everybody become one in the villages; we can stop all these political bickerings and factious fightings by introducing the village system of administration in the six hundred thousand villages in our country. I do not want to take more time. I have already promised that I will close at 4-5 p.m. I am putting it that there is not much chance of our discussing openly these matters. I crave the sympathy of every member of our Hon'ble House and it is to give attention. If we do not consider seriously today, it may be too late. As I said, seventy-five per cent of us are trying to grow food and if we have been incapable of doing it, are we capable of holding the plough? I make a solemn appeal that we take these things seriously and consider giving swaraj, introducing Rama-raj into every

LAND LAWS COMMITTEE

village, giving virility to them and make them accept the Plan given by the Central and State Governments. Only through that action our country will thrive. Otherwise the fate of our country—God alone will solve.

4 P.M.

*ಶ್ರೀ ಬಿ. ಕೆ. ಪುಟ್ಟರಾಮಯ್ಯ (ಚೆನೈ ಪಟ್ಟಣ).— ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ಜಮೀನು ವರದಿಯ ಮೇರೆ ಈಗಾಗಲೇ ಈ ಸಭೆಯ ಅನೇಕ ಸದಸ್ಯರು ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ನಾನು ನನ್ನ ಕೆಲವು ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಸಭೆಯ ಮುಂದಿಡುತ್ತೇನೆ ಇದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಚಾರವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಸರ್ಕಾರ ಇಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿ, ಶ್ರಮ ಪಟ್ಟು ಸಮಿತಿಯವರು ಈ ವರದಿಯನ್ನು ತಯಾರಿಸಿರುವಾಗ, ಇದರ ಮೇರೆ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇರುವಾಗ, ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಏನು ಮತವರ್ಜಿ ಇದೆ, ಭೂ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಪರಿಹಾರಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಏನಾದರೂ ಮತವರ್ಜಿ ಇದೆಯೆ ಎಂದು ನೋಡಿದರೆ, ಇದು ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಚೆನೈ ಬೆಂಚುಗಳು ಇಷ್ಟು ಖಾಲಿ ಇರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಸಭೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲದೆಯೇ ಇದ್ದರಲ್ಲದಿದ್ದರೂ. . . .

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಮೇಲ್ಕುನ ಬೇರೆ ಇದೆ; ಅಲ್ಲಗೂ ಹೋಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಕೆ. ಪುಟ್ಟರಾಮಯ್ಯ.—ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವರು ಊರಿನಲ್ಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಈಗ ಚರ್ಚೆಯಾಗುತ್ತಿರುವ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧ ಪಟ್ಟ ರೆವಿನ್ಯೂ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಕೂಡ ಈಗ ಸಭೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಚೆನೈ ಬೆಂಚುಗಳು ಖಾಲಿ ಇರುವುದೇ ದೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿದೆ. ಯಾವ ದೇಶದಲ್ಲೇ ಆಗಲಿ ಇಂಥಾ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸಿದ ಹೊರತು ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದು ಸುಮಾರು ಹನ್ನೊಂದು ವರ್ಷಗಳಾದುವು. ಅದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ನಮ್ಮ ದೇಶವನ್ನು ಇಂಗ್ಲಿಷರು ಆಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದಕ್ಕೂ ಮುಂಚೆ ನೂರಾರು ರಾಜರುಗಳು ಆಳುತ್ತಿದ್ದಾಗ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಶಾಂತಿಯುಂಟಾದ ನಂದರ್ಭಗಳಿಲ್ಲ ಜನರು ಒಂದು ದೇಶದಿಂದ ಇನ್ನೊಂದಕ್ಕೆ ವಲಸೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗ ಯಾರಿಗೆ ಹೇಗೆ ಬೇಕೋ ಹಾಗೆ ಜಮೀನನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡರು. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲೇ ಅಲ್ಲದೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಗಳಿಸಿರತಕ್ಕ ದೇಶಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದ ಶಫಣ ಬಿಡೋಗಿರಿ ಕಂಠ ನಡೆಯಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಮೊಟ್ಟಮೊದಲು ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಸೌಲಭ್ಯಗಳು ಬೇಸಾಯದಿಂದ ದೊರೆಯಬೇಕು; ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಕಚ್ಚಾ ಮಾಲುಗಳನ್ನು ಬೇಸಾಯದಿಂದ ಬೆಳೆಯಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಬೆಳೆಯಬೇಕಾದರೆ, ಸಾಕಷ್ಟು ಭೂಮಿ ಇದೆಯೆ, ಸಾಕಷ್ಟು ಭೂಮಿ ಇರುವವರು ಅದರಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆಯೆ, ಬೆಳೆಯುವವರಿಗೆ ಬೆಳೆಯಲು ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸಿದ್ದಾರೆಯೆ ಎಂದು ಯೋಚಿಸಬೇಕಾದರೆ, ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಬಗೆಹರಿಸಿದ್ದಾರೆಂದರೆ, ಬರಿಯ ಚುನಾವಣೆಯ ಭಾಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಯೆ ಏನಾ ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ರೈತರಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ 'ಮುಂದಿನ ಸಾರಿ ನಿಮಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ; ಜಮೀನನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣಮಾಡುತ್ತೇವೆ, ಜಮೀನುದಾರಿ ತಪ್ಪಿಸುತ್ತೇವೆ, ಜಮೀನನ್ನು

ಸಮಾನಾಗಿ ಹಂಚುತ್ತೇವೆ' ಎಂದು ಪ್ರಚಾರಮಾಡಿ ದ್ದಾರೆ. ನಾನು ಬರಿಯ ಆಳತಕ್ಕ ಪಕ್ಷದ ವಿಚಾರ ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ, ಎಲ್ಲ ಪಕ್ಷಗಳೂ ಹೀಗೆಯೇ ಹೇಳುತ್ತ ಬಂದಿವೆ. ಈಗ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಪರಿಹಾರಮಾಡತಕ್ಕ ಶಕ್ತಿ ನಮಗಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಅಧಿಕಾರ ನಮ್ಮಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಪಕ್ಷ ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಅದೋ ಆ ಪಕ್ಷದ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಈ ಭೂಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಪರಿಹಾರಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮುಂದಿನ ಚುನಾವಣೆಯ ವಿಚಾರವನ್ನು ಅವರಿಗೇ ಬಿಡೋಣ. ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಬಿಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಬಿಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಇದುವರೆಗೆ ಈ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಅನೇಕ ಪಾದವಿಪಾದಗಳನ್ನು ನಾವು ಕೇಳಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಪಾಲ ಜನರು ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ಆಧರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ವ್ಯವಸಾಯಮಾಡಿ ಧಾನ್ಯ ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆಯೇ? ಇದು ಎಕರೆಗಿಂತ ಕಡಮೆ ಭೂಮಿ, ಇನ್ನು ಕೆಲವುಕಡೆ ಅರ್ಧ ಭೂಮಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ ವ್ಯಾಜ್ಯಗಳು ಬೆಳೆದು ಜನರು ಕೋರ್ಟು ಕಚೇರಿಗಳಿಗೆ ಆಲೆದಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಎಡೆಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಮೊದಲು ಕೋರ್ಟು ಕಚೇರಿಗಳಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಜ್ಯಗಳು ಇರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಚಿಕ್ಕ ಸಾಗುವಳಿದಾರರ ಸಂಖ್ಯೆ ಎಷ್ಟಿದೆ, ಗೇಣಿದಾರರ ಸಂಖ್ಯೆ ಎಷ್ಟಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಲೆಕ್ಕಹಾಕಿ ಅವರ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ನೋಡುವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪರಿಹಾರಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಯೋಚಿಸಬೇಕಾದ್ದಾರೆ ಯೇ ಎಂದು ಕೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಚಿಕ್ಕ ಹಿಡುವಳಿಗಳಿವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ರಾಜಧಾಯಿಕವಲ್ಲದ ಹಿಡುವಳಿಗಳು, ಹೆಚ್ಚಾಗಿವೆ. ಮಧ್ಯಮವರ್ಗದ ಬೇಸಾಯಗಾರರು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ 267.8 ಲಕ್ಷ ಎಕರೆಗೆ ನೋಡಿದರೆ 24.6 ಲಕ್ಷ ಹಿಡುವಳಿಗಳು ಇವೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಸಾಗುವಳಿದಾರರು ಶೇಕಡಾ 3-4 ಇದ್ದಾರೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಭೂಹೀನರ ಎಂದರೆ ಭೂಮಿ ರಹಿತರಾದವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಶೇಕಡಾ 28.8 ಅಷ್ಟು ಇದೆ. ಇನ್ನು ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿದರೆ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಹಿಡುವಳಿಗಳ ಹಂಚಿಕೆ ಶೇಕಡಾವಾರು ಈ ರೀತಿ ಆಗಿದೆ :

ಹಿಡುವಳಿಗಳ ಆಕಾರ	ಹಿಡುವಳಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ	ಒಟ್ಟಿಗೆ ಶೇಕಡಾವಾರು
5 ಎಕರೆಗಳವರೆಗೆ	11,64,334	47.16
5 ಎಕರೆಯಿಂದ 10 ಎಕರೆವರೆಗೆ	5,40,554	21.89
10 ಎಕರೆಯಿಂದ 15 ಎಕರೆವರೆಗೆ	2,63,364	10.67
15 ಎಕರೆಯಿಂದ 30 ಎಕರೆವರೆಗೆ	3,16,658	12.91
100 ಎಕರೆಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು		50.21
ಒಟ್ಟು ಶೇಕಡಾವಾರು		
ಸ್ವಂತ ಸಾಗುವಳಿದಾರರು	92,42,572	47.6
ಗೇಣಿ	18,13,154	9.3
ಕೃಷಿ ಕೂಲಿಕಾರರು	2,10,576	10.9
ಸಾಗುವಳಿದಾರರು	6,59,441	3.4
ಒಟ್ಟು ಬೇಸಾಯಗಾರರು	1,38,20,243	71.2
ವ್ಯವಸಾಯಗಾರರಲ್ಲದ ಒಟ್ಟು ಪ್ರಜಾ ಸಂಖ್ಯೆ	55,81,234	28.8

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ಕೆ. ಪುಟ್ಟರಾಮಯ್ಯ)

ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ 267.8 ಲಕ್ಷ ಎಕರೆ ಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ 24.6 ಲಕ್ಷ ಹಿಡುವಳಿಗಳಿವೆ. ಒಂದು ಹಿಡುವಳಿಯ ಸರಾಸರಿ ವಿಸ್ತಾರವು 19.87 ಎಕರೆ ಯಾಗಿದೆ. ಶೇಕಡಾ 99.44 ಹಿಡುವಳಿಗಳು 100 ಎಕರೆಗಳಿಗಿಂತ ಕಡಮೆಯಾಗಿವೆ; ಮತ್ತು ಇವು ಒಟ್ಟು ವಿಸ್ತಾರದ ಶೇಕಡಾ 89.80 ರಷ್ಟಿವೆ. ಹಿಡುವಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 3 ರಷ್ಟು 10 ಎಕರೆಗಳಿಗಿಂತ ಕಡಮೆಯಾಗಿವೆ; ಮತ್ತು ಇಂತಹ ಹಿಡುವಳಿಗಳ ಒಟ್ಟು ಪ್ರದೇಶವು ಒಟ್ಟು ವಿಸ್ತಾರದ ಕೇವಲ $\frac{1}{4}$ ಭಾಗ ವಾಗಿದೆ. 10 ಎಕರೆ ಮತ್ತು 100 ಎಕರೆಗಳ ಮಧ್ಯೆ ದಲ್ಲರವೆ ಹಿಡುವಳಿಗಳು ಒಟ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಶೇಕಡಾ 30 ರಷ್ಟಿವೆ; ಮತ್ತು ಇವುಗಳಿಗೆ ಸೇರಿದ ಪ್ರದೇಶವು ಒಟ್ಟು ವಿಸ್ತಾರದ ಶೇಕಡಾ 65 ರಷ್ಟಿದೆ. ಹಿಡುವಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 0.44 ರಷ್ಟು 100-200 ಎಕರೆಗಳ ಗುಂಪಿಗೆ ಸೇರಿವೆ ಮತ್ತು ಒಟ್ಟು ವಿಸ್ತಾರದ ಶೇಕಡಾ 5.36 ರಷ್ಟಿವೆ. 200 ಎಕರೆಗಳಿ ಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವ ಹಿಡುವಳಿಗಳು ಒಟ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆ ಯಲ್ಲಿ ಕೇವಲ 0.12 ರಷ್ಟಿವೆಯಾದರೂ, ಒಟ್ಟು ವಿಸ್ತಾರದ ಶೇಕಡ 4.84 ರಷ್ಟಿವೆ. ಹಿಡುವಳಿಗಳ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ಸಂಖ್ಯೆಯು 2-5 ಎಕರೆಗಳಿಂದ ಐದು ಎಕರೆ ಗಳವರೆಗಿನ ವಿಸ್ತಾರದ ಗುಂಪಿಗೆ ಸೇರಿವೆ. ಇಡೀ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಸರಾಸರಿ ಹಿಡುವಳಿಯು 10.87 ಎಕರೆ ಗಳಷ್ಟು ಇದೆ. 267.8 ಲಕ್ಷ ಎಕರೆಗಳ ಒಟ್ಟು ಪ್ರದೇಶದ ಪೈಕಿ 206.4 ಲಕ್ಷ ಎಕರೆಗಳನ್ನು ಸ್ವತಃ ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ. 61.4 ಲಕ್ಷ ಎಕರೆ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಗೇಣೀದಾರರು ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಒಟ್ಟು ವಿಸ್ತೀರ್ಣ 2,67,76,797 ರಷ್ಟು ಇದೆ. ಒಟ್ಟು 1,38,20,243 ಬೇಸಾಯ ಗಾರರಲ್ಲಿ ಕೃಷಿ ಕೂಲಿಕಾರರು 21,05,076 ಇದ್ದಾರೆ. ಈ ಕೂಲಿಕಾರ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಬಹು ಸಂಖ್ಯೆ ಜನರು ಹರಿಜನರು ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಇವರಲ್ಲೂ ಭೂಮಿಯನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹಿಂದಿನಿಂದ ವರ್ಗವಾದ ಹರಿಜನರ ಬಗ್ಗೆ ಪದೇ ಪದೇ ಹೇಳುತ್ತಾ ಹೋಗಬೇಕಾದ ಅವಶ್ಯ ಕತೆಯಿಲ್ಲ. ಈ ಹರಿಜನವರ್ಗದವರಿಗೆ ಭೂ ಸಮಸ್ಯೆಯಿಂದ ಎನ್ನೇನು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಪದ ಸಹ ಈ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದೇ ಇರುವುದು ಬಹಳ ವಿಷಾದಕರವಾದ ಅಂಶ. ಜನತೆ ಪ್ರಗತಿ ಯಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ; ಜನರ ಉದ್ಧಾರವಾಗುವ ದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ನುಡಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಈಗ ಒಂದು ಮರೆನಾದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸಮಿತಿಯನ್ನು ನೇಮಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಯಾರ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟಾಗಿ ಇದೆ? ಸರಕಾರಿ ಯಂತ್ರದ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಮಾಡುವುದೇ? ಇದರ ಅರ್ಥವೇ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಭೂ ಸಮಸ್ಯೆ ಪರಿಹಾರವಾಗುತ್ತದೆಯೇ? ಮರೆನಾದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಯಾಗುತ್ತದೆಯೇ? ಇಂಥ ನೂರಾರು ಸಮಿತಿಗಳಿಂದ ಮರೆನಾದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇದ ರಿಂದ ಸದಸ್ಯರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾತ್ರ ಆಗುತ್ತದೆ. ನಿಜ ವಾಗಿ ಮರೆನಾದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಮೊದಲು ಭೂ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸಬೇಕು. ಇಲ್ಲದೆ ಹೋದರೆ ಮರೆನಾದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಮರೆನಾದ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಕಮಿಟಿಗೆ ಮಾನ್ಯ ಮಿತ್ರರಾದ ಶ್ರೀ ಬದರಿನಾರಾಯಣರವರು ಚೇರಮನ್ ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಚೇರಮನ್ ಆಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದರಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದ ಪಾಲಿಸಿ ಏನಿದೆ, ಯಾವ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ

ಮೊದಲು ಮಾತನಾಡಿದ ಶ್ರೀ ಸಿದ್ದಲಿಂಗಯ್ಯನವರು ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ನಮ್ಮ ದೇಶ ಹಿಂದೆ ಬಿದ್ದಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರ ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ? ದೇಶವನ್ನು ಉದ್ಧಾರಮಾಡುತ್ತಿ ದ್ದಾರೆಯೇ? ಸರ್ಕಾರ ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕೇಳಿ ದರೆ ಇಂಥ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಉದ್ಭವ ವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಜಿತ್ತಿ ಸಮಿತಿಯವರದಿಯಿಂದ ಹೊಲಉಳುವವನೇ ಭೂಮಿಗೆ ಒಡೆಯ ಎಂಬ ಸ್ಫೋರ್ಗ ಕೆಲವು ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಪುರುಷವಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮನೆ ಜನರಿಂದ ಒಟ್ಟು ಪಡೆಯು ವುದಕ್ಕಾಗಿ ಉಳುವವನೇ ಭೂಮಿಗೆ ಒಡೆಯ ಎಂಬ ಸ್ಫೋರ್ಗ ಎರಡು ಜನರರ ಎರಡು ಆದಾಗಿನಿಂದ ಪುರುಷವಾಗಿದೆ. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಮೂರನೆಯ ಎರಡು ಈ ಸ್ಫೋರ್ಗ ಹೇಳಿದರೆ ಯಾರೂ ಒಟ್ಟು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಮೊದಲು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಜನ ನಂಬಿಕೆಯಿಲ್ಲ. ಭೂ ಸಮಸ್ಯೆ ಪರಿಹಾರವಾಗ ದಿದ್ದರೆ ದೇಶ ಮುಂದುವರಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಮುಂದೆ ಜನರು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿಗೆ ಒಟ್ಟು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ದೇಶ ಕ್ಯಾಗಿ ತ್ಯಾಗಮಾಡಿರುವ ಸಂಸ್ಥೆಯೆಂದು ಇದುವರೆಗೆ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿಗೆ ಒಟ್ಟುಕೊಟ್ಟರು. ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಮಾತನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾದರೂ ಜಾಗೃತ ಭೂ ಸುಧಾರಣೆಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕು. ಭೂ ಮಾಲೀಕ ಯಾರೊಬ್ಬರನ್ನು ಶ್ರೀ ಜನ ಬಸಪ್ಪ ನವರು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಪೋಲೈಸಿವ್ ಐಡಿಯಾಸ್ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವ ಅವರು ವಾದಮಾಡಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಅವರು ಹಾಗೆ ವಾದಮಾಡು ತ್ತಾರೆಂದು ನಾನು ಎಂದೂ ನಂಬಿರಲಿಲ್ಲ. ಭೂಮಿಯ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗದಿದ್ದರೂ ಜಮೀನಿನ ಹಕ್ಕಿದೆಯೆಂದು ಸ್ಥಿರಪಡಿಸಿದಮೇಲೆ ಅದರ ಅರ್ಥ ಭೂಮಿಯ ಸಂಬಂಧ ವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಅವನೇ ಭೂಮಿಯ ಒಡೆಯ ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಹಾಗಾಯಿತು. ಆಹಾರದ ಅಭಾವವಾದಾಗ ಹಿಂದೆ ಜೋಳಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡುಹೋಗಿ ತಂದು ಪರಿಹಾರಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಹೇಳಿದರು. ಅದರ ಇನ್ನೂ ಭೂ ಸಮಸ್ಯೆ ಪರಿಹಾರವಾಗಿಲ್ಲ. ಆಹಾರಪದಾರ್ಥ ಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೆಳೆಯಬೇಕೆಂದು ಈ ದಿವಸ ಹೇಳು ವಾಗ ರೈತರಿಗೆ ನೇಗಿಲು ಕೊಟ್ಟಲ್ಲ; ಸಾಲ ವ್ಯಕ್ತಿರೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಒದಗಿಸಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ರೈತರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರ ಹತ್ತಿರ ನೇಗಿಲೇ ಇಲ್ಲ; ಒಬ್ಬೊಬ್ಬನಿಗೆ ಒಂದೊಂದು ನೇಗಿಲನ್ನಾದರೂ ಒದಗಿಸಿಲ್ಲ. ಮರದ ನೇಗಿಲು ವಿಚಾರ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಸರ್ಕಾರದ ಸೆನ್ಸನ್ ಪ್ರಕಾರ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ 10,86,182 ನೇಗಿಲುಗಳಿವೆ. ಇದರ ಪ್ರಕಾರ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬನಿಗೆ ಒಂದೊಂದು ನೇಗಿಲು ಸಹ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಕಬ್ಬಿಣದ ನೇಗಿಲನ್ನಾದರೂ ಕೊಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡಿಸಿ ಬೆಳೆ ಬೆಳೆ ಸುತ್ತಾರೆಂದು ಎಂದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ 67 ಸಾವಿರ ಕಬ್ಬಿಣದ ನೇಗಿಲುಗಳು ಮಾತ್ರ ಇವೆ. ಇದು ಯಾರಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದೆ? ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಿಕ್ಕಲು ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದೆ? ಹೀಗಾದರೆ ಜನರು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಬೆಳೆಯಲು ಹೇಗೆ ತಾನೆ ಸಾಧ್ಯವಾದೀತು? ಭೂ ಸುಧಾರಣೆಯ ವಿಚಾರ ಎಂಬ ದಿವಸಗಳಿಂದ ಚರ್ಚೆಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇದರಿಂದೇ ನಾದರೂ ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತದೆಯೇ ಎಂದರೆ ಖಂಡಿತ ನನಗೆ ನಂಬಿಕೆಯಿಲ್ಲ. ಮುಂದೇನುಮಾಡುತ್ತೀರೆಂಬುದು ತಾನಾಗಿಯೇ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಇದುವರೆಗೆ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದ್ದರೆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗುವಂಥ ಮನೂಬೆ ತರಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಇನ್ನೂ ಈಗ ಸಮಿತಿಯ ವರದಿ ಬಂದಿದೆ. ಇದು ದಿಸ್ತಿಕಟ್ಟು ಡೋರ್ಡ್ ಚುನಾ ವಣಿ ನಡೆಸಿದಂತಾಗಿದೆ. ಆ ಸಂಬಂಧವಾಗಿ ಏರದಿ

LAND LAWS COMMITTEE

ಗಳು ಬಂದರೂ ಏನೂ ಸಾರ್ಥಕವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರುವ ಪರದಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಭಾಗ ಎರುಡುವಾಗಿದೆ, ಕೆಲವು ಸರಿಯಾಗಿವೆ. ಜನತೆಗೆ ಅನುಕೂಲವಾದರೂ ಇಷ್ಟೇಕೆ ಬರೆಯಬೇಕೆಂದು ಶ್ರೀ ಅಮೃತಗಂಧವರು ಕೇಳಿದರು. ಕೆಲವು ಉತ್ತಮ ಸಲಹೆಗಳಿವೆ. ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬೆಂಬಲ ಕೊಡುವವರು ಯಾರಿದ್ದಾರೆಂದು ಯೋಚನೆಮಾಡಿದರೆ ಎಲ್ಲರೂ ಭಾರಿ ಜಮೀನುದಾರರು. ಅವರೆಲ್ಲಾ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸರ್ಕಾರದ ಬೆಂಬಲಗಳು. ಅವರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿದ್ದರೆ ಐದು ದಿವಸ ಕೂಡ ಈಗ ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿರುವ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿಗರು ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಪಾಪನ್ನು ಹೋಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಬೇರೆಯವರು ಅವರ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಾರೆ.

ಇನ್ನು ಒಂದೆರಡು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತೇನೆ. ಕಾಫೀ ತೋಟದ ವಿಚಾರ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ನಾನು ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ನೋಡಿಸಿ ಮಾತನಾಡ ಬೇಕೆಂದಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ನೋಡಿದರೆ ಮಾತನಾಡಲು ಮನಸ್ಸೇ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಕಾಫಿ ಎಸ್ಟೇಟ್ ವಿಚಾರ ಜಿ.ಪಿ. ಸಮಿತಿಯವರು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ಪಕ್ಷದ ಮಾನ್ಯ ಮಿತ್ರರೆಲ್ಲರೂ ಇದನ್ನು ಅನುಮೋದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕೆಲವು ಭಾಗ ಸರಿಯಾಗಿದೆ, ಈಗ ತೆಂಗಿನ ತೋಟ ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನು ಯಾರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ? ಅದು ವ್ಯವಸಾಯಮಾಡುವ ಜಮೀನಲ್ಲ. ತೆಂಗು ಬೆಳೆದಿದೆ, ಇತರರ ಕೈಯಿಂದ ಕತ್ತಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಸರ್ಕಾರ ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು; ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮುಂದೆ ಇಷ್ಟು ಸ್ಥಿಲಂಗಳೇ ಇರಬೇಕು, ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತೆಂಗು ಇರಬಾರದು ಎಂದು ಮಾಡಬಹುದು.

4-30 P.M.

ಭೂಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಪರಿಹಾರ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕಾದರೂ ಒಂದು ಅನುಕೂಲವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಯೇ ಎಂದು ಯೋಚನೆಮಾಡಿದರೆ, ವ್ಯವಸಾಯಮಾಡಿ ತನ್ಮೂಲಕ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಯೇ ಎಂದರೆ, ಏನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ರೈತರಿಗೆ ಬೇಕಾದಂಥ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಒದಗಿಸಿ ಕೊಡಬೇಕಾದುದು ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ. All India Rural credit Survey ಪ್ರಕಾರ ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶದ ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನ ಸಾಲ 750 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಇದೆ. 1951ರ ಸೆನ್ಸಸ್ ಸರ್ವೆ ಪ್ರಕಾರ ದೇಶದ ಒಟ್ಟು ಬೇಸಾಯದ ಸಾಲಗಾರರಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 45 ಜನ ಸಾಲಗಾರರು ವ್ಯವಸಾಯದ ಕೂಲಿಕಾರರು. ಈ 750 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲದಲ್ಲಿ ಮೂರು ಶೇಕಡ 45ರಷ್ಟು ಸಾಲ ಕೂಲಿಕಾರರ ತರೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿದೆ. ಇವರ ಸಾಲವನ್ನು ತೀರಿಸಲು ಸರ್ಕಾರ ಏನು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದೆ ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇವರು ಜಿ.ಪಿ. ಸಮಿತಿಯ ಪರದಿಯನ್ನು ತಂದು ಇಲ್ಲಿ ಚರ್ಚಿಸಿದರೆ ಇವರ ಸಾಲ ತೀರುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದರೆ ಕೂಲಿಕಾರರ ಮೇಲೆ rural credit ಎಷ್ಟಿದೆ, ಎಷ್ಟು ಜನ ಕೂಲಿಕಾರರು ಸಾಲಮಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಅಷ್ಟನ್ನಾದರೂ ವಜಾಮಾಡಬೇಕು ಅಥವಾ ಸಾಲವನ್ನು ತೀರಿಸಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ಅವರಿಗೆ ಜಮೀನು ಕೊಡಬೇಕು. ಇವೆರಡನ್ನೂ ಮಾಡದೆ ಇದ್ದರೆ ಅವರು ಎಲ್ಲೆಂದ ಸಾಲಕ್ಕೆ ಹಣವನ್ನು ತಂದು ಕೊಡಬೇಕು! ಇಷ್ಟನ್ನಾದರೂ ಸರ್ಕಾರ ಯೋಚನೆ ಮಾಡದೆ

ಇದ್ದರೆ ಹೇಗೆ? ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುವ ಪ್ರಯೋಗಿಗೂ ಸಾಲ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ದೊರೆಯುತ್ತಿದೆಯೇ? ಎಷ್ಟು ದೊರೆಯುತ್ತಿದೆ? ಬೆಳೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಯಾರು ಯಾರು ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಸಾಲಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ನೋಡಿದರೆ, ಸರ್ಕಾರ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಸಾಲದ ಪ್ರಮಾಣವು ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದಂತಹ ಸಾಲಗಳಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 3-3 ರಷ್ಟು ಮಾತ್ರವೇ ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳು ಶೇಕಡ 3-1 ರಷ್ಟು ಸಾಲಕೊಟ್ಟಿವೆ, ಬ್ಯಾಂಕುಗಳು ಶೇಕಡ 0-9 ರಷ್ಟು ಕೊಟ್ಟಿವೆ. ನಂಟರಿಂದ 14-2ರಷ್ಟು ಸಾಲವನ್ನು ಪಡೆದಿರುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಜಮೀನ್ದಾರರು ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಸಾಲ 1-5ರಷ್ಟಿದೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ 24-9ರಷ್ಟು ಸಾಲವನ್ನು ಸಾಲ ಕೊಡುವುದೇ ಉದ್ಯೋಗವಾಗಿರುವವರು, ಬ್ಯಾಂಕುಗಳು ಮಾವಾರ್ಡಿಗಳು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಬ್ಯಾಂಕುಗಳಿಗೆ ರೈತರು ಹೋಗಿ ತನ್ನ ಜಮೀನಿನ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಸಾಲವನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ಅವರು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳವರು ಇನ್ನೊಂದು ಊರಿನಿಂದ ಬಂದಿರುವ ಮಾವಾರ್ಡಿಗಳು ಮುಂತಾದವರು ಸಾಲ ಕೊಡುವುದನ್ನೇ ಉದ್ಯಮವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವವರಿಗೆ ಶೇಕಡ 6ರ ಬಡ್ಡಿಯ ಮೇಲೆ ಎರಡು ಲಕ್ಷ ಮೂರು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಾಲವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಇವರು ರೈತರಿಗೆ ಸಾಲವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಶೇಕಡ 2ರಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಸರ್ಕಾರದ banking facilities ಹೇಗಿವೆ ಎಂದರೆ ನಮ್ಮ ನೆ ಕಳಿತುಕೊಂಡಿರುವವರಿಗೆ percentage ಕೊಡಿಸುವ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿವೆ. ಅವರು ವ್ಯಾಪಾರ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಏನೂ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಕುಳಿತಲ್ಲಿಯೇ ಲಾಭ ಸಂಪಾದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಊರಿನವರಿಗೆ ಸಾಲವನ್ನು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಊರಿನಿಂದಲೋ ಬಂದಿರುವವರಿಗೆ ಸಾಲ ಕೊಡುವಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದೆ. ವ್ಯಾಪಾರಸ್ಥರಿಂದ ಶೇಕಡ 5-5ರಷ್ಟು ಮತ್ತು ಇತರರಿಂದ ಶೇಕಡ 1-8ರಷ್ಟು ಸಾಲ ದೊರೆಯುತ್ತಿದೆ. ಮೇಲ್ಕಂಡ ಅಂಶಗಳಿಂದ ನೂರಕ್ಕೆ 75 ಭಾಗ ರೈತರು ಸಾಲವನ್ನು ಖಾಸಗಿಯವರಲ್ಲೂ ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ, ಸರ್ಕಾರದ ಸಾಲದ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅವಲಂಬಿಸಿರುವೆಂಬುದು ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಈಗಿನ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಫೈನಾನ್ಸಿಂಗ್ ಕೊಡುವವರೆಲ್ಲ ರೇವಾಯಿಟಿಗಾರರು. ಈ ರೇವಾಯಿಟಿಗಾರರು ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಸಾಲವನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಈ ಸರ್ಕಾರ ತಾನೇ ಹೇಗೆ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುತ್ತದೆ? ಇವರೇ ಅಲ್ಲ. ಇನ್ನೊಂದು ತರಹ ಸರ್ಕಾರ ಬಂದರೂ ಈಗಿರುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗುತ್ತದೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಈಗ 21 ಲಕ್ಷ ಬೇಸಾಯದ ಕೂಲಿಕಾರರಿದ್ದಾರೆ, 18 ಲಕ್ಷ ಗೇಣೀ ಸಾಗುವಳಿದಾರರೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಐದು ಕರೆಮೀಟರಿಗೆ ಜಮೀನು ಇರುವ ಹಿಡುವಳಿದಾರರ ಸಂಖ್ಯೆ 11-64 ಲಕ್ಷ. ಗೇಣೀದಾರರಿಗೆ ಮತ್ತು ಬೇಸಾಯದ ಕೂಲಿಕಾರರಿಗೆ ಜಮೀನನ್ನು ಹಂಚಿದರೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಐದು ಎಕರೆಗಳ ಪ್ರಕಾರ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಗೇಣೀದಾರರಿಗೆ ಐದು ಎಕರೆ ಯೊಳಗೆ ಜಮೀನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಅದರಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಅದರಿಂದ ಬರುವ ವರಮಾನದಲ್ಲಿ ಮನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಯ ಪಕ್ಷ 10-15 ಎಕರೆಗಳನ್ನು ಯಾರಿಗೆ ಆಗಲಿ ಕೊಡಬೇಕು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಎಷ್ಟು ಜನಗಳಿಗೆ ಆಗುತ್ತದೆಯೋ ಅಷ್ಟು

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ಕೆ. ಪುಟ್ಟರಾಮಯ್ಯ)

ಜನಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಉಳಿದವರಿಗೆ ಬೇರೆ ದಾರಿ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು. ಈಗ ಅನೇಕ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ, ಹಿಂದೆ ಇದ್ದು ಮುಂದೆ ಬಂದಿರತಕ್ಕ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಔದ್ಯೋಗೀಕರಣ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಏನೇನು ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನಡೆದಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನೂ ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಮಂತ್ರಿಗಳಾದವರು ಈ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿದು ಕೊಂಡುಬರಲು ಹೋಗಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೆ ಹೋಗಿ ಬಂದಂಥ ಕೆಲವರಿಂದ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದ ವಿಷಯವೇ ಆಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಒಳ್ಳೆಯ ಅನುಭವದಿಂದ ತಕ್ಕ ಕೆಲವು ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಆ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದರೆ ಅವರು ಅಲ್ಲಿಯ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡುಬಂದು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿ ಮಾಡಬಹುದೆಂಬುದನ್ನು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರಲು ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಿಂದೆ ಎರಡು ಮೂರು ಜನ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್ ಮತ್ತು ಇತರ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಂದರು. ಅದರಿಂದ ದೇಶದ ಹಣ ಬರ್ಚಾಯಿತ್ವೇ ಏನಾ ಪ್ರಯೋಜನವೇನೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ, ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟರೆ ಅವರು 10-15 ವರ್ಷಗಳಕಾಲ ದೇಶಕ್ಕೆ ಸೇರದೆ ಸ್ಥಾನಲು ಅವಕಾಶವಿರತದೆ. ಅದಾದರಿಂದ ಇಂಥ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟು ಏನೇನು ಮಾಡಿದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಕಾರೋತ್ಪತ್ತಿ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಭೂಸಮಸ್ಯೆ ಸರಿಹಾರವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಒಂದೇ ಒಂದು ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕೆ ಏನಾ ಇನ್ನೇನೂ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೊರಟಾಗ ಜಮೀನ್ದಾರರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಪಿರೋಧ ಬರುವುದು ನಿಜ. ಆದರೆ ಆ ರೀತಿಯ ವಿರೋಧ ಬಹಳ ಕಾಲವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ ಗಂಗಾನಿಯು ಪ್ರವಾಹ ಬರುವಾಗ ಅದಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಾಗಿ ನಿಂತು ಪ್ರವಾಹವನ್ನು ನಾನು ತಡೆದು ಬಿಡುತ್ತೇನೆ ಎಂದರೆ ಅವರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗೆ ಆಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಡೆಯಲು ಹೊರಟಿರುವವರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೂ ಹಾಗೆಯೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಇತರ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು wealth ಇರುವವರಿಂದ tax ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬಹು ಭಾಗ ಹಣ ಬರಬೇಕನ್ನು ನಿಯಮವನ್ನು ನಾವು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ, ಭೂಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಸರಿಹಾರ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು declare ಮಾಡಬೇಕು. ಇವೆರಡನ್ನೂ ಮಾಡದೆ ಇದ್ದರೆ ಏನಾಗುತ್ತದೆಂದರೆ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿರುವ ಜಮೀನನ್ನು ಮಾರಿ ಬೆಂಗಳೂರು, ಬೊಂಬಾಯಿ, ಕಲ್ಕತ್ತ ಮುಂತಾದ ಕಡೆ ಕಟ್ಟಡಗಳ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಹಣವನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಜಮೀನಿನ ಮೇಲೆ ಸಿಲಿಂಗ್ ತರುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಬುದ್ಧಿವಂತರಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ಜಮೀನನ್ನು ಮಾರಿಬಿಟ್ಟು ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಡ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಪಟ್ಟಣವಾಸಿಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಹಳ್ಳಿಯ ಮನೆ ಒಂದೇ ರೀತಿ ಮಾಡಿ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವಾಗ ಭೇದ ಭಾವ ತೋರಿತಬೇಡಿ. ಹಾಗೇನಾದರೂ ಭೇದಭಾವ ಮಾಡಿದರೆ ಎಲ್ಲವೂ ತರಳಕೆಳಗಾಗಿ ಪುನಃ ಭೂಮಾಲೀಕರು, ಹಣಗಾರರು ಎನ್ನುವ ವರ್ಗಭೇದ ಉಂಟಾಗಿ ಮುಂದೆ ಕ್ರಾಂತಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಸರಿಮಾಡಲು ಮತ್ತೆ ನೂರು ವರ್ಷಗಳಾಗುತ್ತವೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಇಂಗ್ಲೀಷಿನವರೇ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಏನು ಅನ್ಯಾಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು? ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈ ಭೂಸು

ಧಾರಣೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಲೇ ಇದ್ದೀರಿ. ಅದಕ್ಕಿಂತ ಕಟ್ಟಡದ ಯಾವ ದಿವಸ ನನಗೆ ಇಷ್ಟು ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಧನ್ಯವಾದವನ್ನು ಅರ್ಪಿಸುತ್ತೇನೆ. ನೀವು ಸಮಿತಿಯ ವರದಿಯ ಮೇಲೆ ಏನು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಭೂಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ನೀವು ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡಲಾರಿರಿ. ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥವರ ಕೈಗಾ ದರೂ ರಾಜ್ಯಭಾರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಹೋಗಿರಿ. ಈಗಲೇ ಮಾಡಿ ತೋರಿಸುತ್ತೇವೆ. ಇಂತಹ ವರದಿಗಳನ್ನು ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಬರಸಬೇಡಿ. ನೀವು ಕ್ಯಾಬಿನೆಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಕೊಂಡು ಮಾಡುವ ನಿರ್ಣಯಗಳಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಹಿಂದಾಲ ಕರ ಬೆಂಬಲವಿಲ್ಲ. ನಿಮಗೆ ಬೆಂಬಲವಿದ್ದರೆ ಭೂಶಾಸನವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತನ್ನಿ. ಇಷ್ಟು ದಿನಸವಾದರೂ ಈ ಆಕ್ಟ್‌ನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ನಿಮಗಾಗಿಲ್ಲ. ಈ ಆಕ್ಟ್‌ನ್ನು ಈ ಸೆಷನ್‌ನಲ್ಲಿಯೇ ತರುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದೀರಿ. ಅದು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವೋ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ನಿಮ್ಮ ಹಿಂದಾಲಕರಿಗೆ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಇಲ್ಲ. ನೀವು ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಇದ್ದರೂ ಒಂದೇ, ಇಲ್ಲದೇ ಹೋದರೂ ಒಂದೇ. ಈ ಭೂಶಾಸನವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತನ್ನಿ, ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ನುಮ್ಮಸು ಧಂಡತನದಿಂದ ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿದ್ದರೆ ನಿಮಗೆ ನಿಮ್ಮ ಹಿಂದಾಲಕರ ಬೆಂಬಲವಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾವು ತೀರ್ಮಾನಮಾಡುತ್ತೇವೆ.

*Sri M. N. NAGHNOOR (Sampagaon II).—Sir, I rise to welcome this Jatti Committee Report. I feel that this is a panacea for the recently reorganised Mysore State because in Bombay and Hyderabad we have already gone ahead and achieved a certain measure of land reforms and to some extent we have ably solved this land problem. Sir, sitting in this House we represent the peasant class who are almost 75 per cent of the population of our country. We cannot forget the lot of the poor peasants. We find from generation to generation that there is no change in the conditions of the peasant. He has been living in the same old house; He has been wearing the same old torn clothes. It is high time we solve this problem and the Jatti Committee Report is the true solution to this problem. If we compare the lot of the peasants and the non-agricultural class, we find that industrial labourers whether in Government service or any other service, they live in cities, they wear better clothes, live in beautiful houses and have enough opportunity to educate their children. So, what is it that we can do for these peasants? Unless there is a great and sudden change we cannot improve their lot. So, we must push through this land legislation. In this connection I may

mention that Mahatma Gandhi has quoted that landlords are parasites on the lands and on the nation itself. I may read a few sentences which Mahatma Gandhi has stated :—

“Mr. Gandhi from India challenges all Western Revolutions: industrial workers, PETT BOURGEOIS, intellectuals, property owners—all these groups who are competing for power in the West tend to forget the fundamental fact that man must eat. He cannot eat machines; he cannot eat trade; he cannot eat school books; he cannot eat dividends. All those things man can live without. He cannot do without his daily bread or rice

And for this daily food which civilized, urbanised man accepts so much as a matter of course, he is dependent finally on the hundreds of millions of silent, often semi-starved peasants or farmers in India, in China, in East Europe, in Canada, in the Argentine, in tropical Africa. In all these lands, the peasant or the farmer still struggles year by year to use sun and wind and rain and how often they turn to mock him, to produce the food by which man lives. They have gone on doing this, generation for thousands of years, while wars and revolutions have passed over them, destroying the fruits of their labour for the time being, just as draught and flood destroy. And now at least they have found a voice.”

From these words which have been quoted by the Father of the Nation, we must resolve that we must pass this land legislation. I may add in this connection that unless this defect in agrarian structure of our society is removed, we cannot make any progress whatsoever nor can we effect any change in the social structure of our Indian community. It is a common fear that this peasant class has been always suffering from indebtedness for generation after generation. Whether a peasant owns 10 acres, or

15 acres, he continues to be a poor man and an indebted man and the class that exploits him is that class which is popularly known as Zamindars who live in cities and collect rents from these peasants.

Here, I may be permitted to put the salient features of our Bombay land reforms. Bombay State embarked on this legislation as far back as 1880 by enacting the Decan Agriculturists' Relief Act and later in 1937 when the Congress Ministry came into power they brought forward Agricultural Law Reforms Act. But, that Government could not survive for long. So, from 1947 onwards, *i.e.*, for the last 10 years, the Bombay Government has effected many amendments to this law and by 1st April 1957 each tenant who had possession of the land would have become the owner of the land but for the reorganisation of the State. One may call this situation as fortunate or unfortunate but as far as the conditions of the peasants are concerned, it is unfortunate because they have been deprived of being the owners of the land. So, I earnestly appeal that all the rights that had accrued to these tenants should be assured to them in the course of bringing fresh legislation in this House.

Sir, any step going behind the Bombay legislation or Hyderabad legislation is a retrograde step and I earnestly submit that this standard of legislation should be maintained and our legislation should be based on the Bombay standard alone and a fresh Bill brought in to implement the reforms.

Coming to ceiling, we have been often told—why should land be taken away from landlords who are holding hundreds of acres, when there are big property owners and factory owners with much more property? But in India our problem is unlike that in America or Russia. In America, agrarian population is less and land is more. There it is a question of holding more land. While in India our problem is more of population and less of land. Here comes the great disparity and here we have to carefully determine the problem of ceiling.

(SRI M. N. NAGHNOOR)

Our AICC has decided to embrace the principle of socialism and in my humble opinion socialism does not mean anything more than the simple thing that our peasant class must have sufficient land before there is superfluity for some. Sir, in the course of elevating the peasant class, we must see that the parasites on the lands are eliminated. The absentee landlord, the money lender and others should have no place whatsoever, except these poor peasants. With the passing of the Bombay Tenancy Land Agricultural Act, the Bombay Government passed another legislation called the Bombay Agriculturist Debtors' Relief Act, which was to relieve the agriculturists of their indebtedness. As I already said, these sahucars, landlords and money lenders take lands from the villagers and lend money and they become the owners. The poor peasants cultivate and pay rent and they continue in the same ugly position from generation to generation. No mention has been made in the Jatti Report to solve the indebtedness of the poor agriculturist. I appeal that such an Act should be brought here in our State also.

Sir, the problems of Russia and China were solved—whether agrarian or labour problem—by revolution. Let us not give scope to blood revolutions in India. Let us be wise and let us solve land problem in a peaceful way and very early.

Sir, I have already said that in Bombay and in North Karnataka, our tenants have been enjoying certain rights and privileges which accrued to them on account of the Tenancy Act already prevalent there. I appeal for the staying of ejectment of tenants who have already been holding land for more than 12 years. They should continue to hold land. Those tenants against whom claims were launched by land-lords to take over their land on the pretext of personal cultivation or on the pretext of default and other things should not be allowed to be robbed of their claims in a court of law. Because they have already

undergone an ordeal in a court of law and if there is fresh legislation and if the landlord comes again and claims in a court of law that ordeal should not be repeated. Let there be no ejectment of the tenants once again.

It has often been asked as to why this problem alone should be tackled and why not tackle the other problems such as big factory owners and others. Is it not a fact, Sir, that the super-tax, wealth-tax, death duties, sales-tax and other taxes are levied on the other classes?

SRI H. M. CHANNABASAPPA (Krishnarajanagar).—Does the Hon'ble Member call it socialism to have one sector of capitalism and another sector of socialism?

SRI M. N. NAGHNOOR—I may submit, Sir, that in India, the first problem that confronts us is the problem of the common man, which happens to be the problem of the majority. Since agrarian problem affects the majority, we have got to give the topmost priority to solve this problem and then switch on to the next problem.

With these few words, I close my speech.

ಶ್ರೀ ಜಿ. ಎಸ್. ಬೊಮ್ಮೇಗೌಡ (ಮಂಡ್ಯ).—ಸ್ವಾಮಿ, ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಬಂದಿರತಕ್ಕಂಥ ಈ ಭೂಸುಧಾರಣಾ ವರದಿಯ ಮೇಲೆ ಈ ಸಭೆಯು ಅನೇಕ ಸ್ಪಷ್ಟೀಕರಣ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕೆಲವು ಸ್ಪಷ್ಟೀಕರಣ ಈ ವರದಿಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ, ಏನು ಕೋಪದೋಷಗಳು ಮುಂದೆ ಬರಬಹುದು, ಏನು ಅನುಕೂಲ ಆಗಬಹುದು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಕೂಡ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಶ್ರೀಮಾನ್ ಜನ್ಮಬಸಪ್ಪ ನವರು ಕೇವಲ ವರದಿಯ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಸ್ವಂತ ಅನುಭವವನ್ನು ಕೂಡ ಸೇರಿಸಿ ಯಾವ ರೀತಿ ತೊಂದರೆ ಆಗಬಹುದು ಎನ್ನುವ ವಿಷಯವನ್ನು ಅವರು ಹೇಳಿರುವಾಗ ರೈತನಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಸ್ವಂತ ಅನುಭವ ಕೂಡ ಇದೆ ಎಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಯಾವ ರಾಜ್ಯ ಆಗಲಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಸುಧಾರಣೆಗಳು ಅವಶ್ಯ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಒಪ್ಪತಕ್ಕವರಲ್ಲಿ ನಾನೂ ಒಬ್ಬ. ಆದರೆ ಈ ಸುಧಾರಣೆ ಕೇವಲ ಒಂದು ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಎಲ್ಲಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಸುಧಾರಣೆ ಬಹು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅಗತ್ಯ. ಆದರೆ ಈಗ ಬಂದಿರತಕ್ಕ ಈ ಭೂಸುಧಾರಣೆ ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದದ್ದು ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅನೇಕ ಸ್ಪಷ್ಟೀಕರಣ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ.

5 P.M.

ಹಾಗೆಯೇ ವಕೀಲ ವೃತ್ತಿಯಿಂದ ಏನು ಆದಾಯ ಬರುತ್ತದೆಯೋ ಅದಕ್ಕೂ ಮಿತ ಇರಬೇಕು. ಬೇರೆ ವೃತ್ತಿಗಳಿಂದ ಬರುವ ಉತ್ಪಾದನೆಯೂ ಮಿತ ಇರ

ಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸುಧಾರಣೆ ಬಂದಿದ್ದರೆ, ಸದಸ್ಯರು ಹೇಗೆ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು ಎಂದು ಕೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಕಾತುರನಾಗಿದ್ದೆ. ಕೆಲವರು ಅಮೆರಿಕ, ಚೀನಾ, ರಷ್ಯ ಮತ್ತು ಇತರ ಅನೇಕ ದೇಶಗಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗಿದೆ ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ವಿವರಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ಆದರೆ ನಾವು ಹೊಸ ಮೈಸೂರಿನ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಆದ ಕಾರಣ ನಮಗೆ ಏನು ಅನುಭವವಿದೆ, ಯಾವ ರೀತಿ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸುಧಾರಣೆಯಾಗಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಳುವುದು ಅಗತ್ಯವೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಭೂಸುಧಾರಣೆ ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಬಹುಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಈಗಾಗಲೇ ಅನೇಕ ಜನ ಸ್ನೇಹಿತರು ಮಾತನಾಡಿ ಎಷ್ಟು ಜನ ಜಮೀನ್ದಾರರಿಂದಿದ್ದಾರೆ, ಎಷ್ಟು ಜನ ಜಮೀನ್ದಾರರ ಗೌರವದಿಂದಿದ್ದಾರೆಂಬ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕೇವಲ ಕೆಲವೇ ಜನರ ಅನುಕೂಲಕ್ಕಾಗಿ peasant proprietorship ತರುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಸಕಾರಣವಲ್ಲ. ವ್ಯವಸಾಯ ಕ್ಷೇತ್ರವಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿ ಏರು ಹೇರುಗಳಿವೆ, ಅಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸುಖವನ್ನನು ಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಅದೇ ಸುಖ ರೈತಾಪಿ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ವೆಯೆ ಎಂದರೆ ಬಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಕೆಲವರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಅವರ ವ್ಯವಸಾಯ ಗಂಜಿರಲ್ಲ, ಅವರಿಗೆ ಜಮೀನ್ದಾರಿ. ಅವರ ಪುತ್ರಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಚಲನ ಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ನೋಡುವ ಮನೆಗಳಂತಿದ್ದವು. ಅಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುವವರು ಕೂಡ ಚಲನಚಿತ್ರ ತಾರೆಯರ ಹಾಗಿದ್ದರು; ಅವರಿಟ್ಟು ಕೊಂಡಿದ್ದ ರೇಡಿಯೋಗೆ ಹನ್ನೊಂದು ಸಾವಿರ, ಪಿಯೋನೋಗೆ ಹದಿನೈದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಬೆಲೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಯಾವನಾದರೂ ರೈತ ಹೀಗೆ ಸುಖವನ್ನು ಭವಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದಾನೆಂದು ಎಂದರೆ, ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಸುಧಾರಣೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದರೆ, ನಾವು ನಮ್ಮ ನಡೆಯಂತೆ ನಡೆಯಬೇಕು, ನಡೆಯಂತೆ ನಡೆಯಬೇಕು. ಮೊದಲು ಈ ಶಾಸನ ಸಭೆಯ ಸದಸ್ಯರಿಗೆ ದಿನ ಭತ್ಯೆ ಏದು ರೂಪಾಯಿ ಇತ್ತು, ಅಮೇರಿಕ ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಆಯಿತು. ಇದೂ ಸಾಕಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು 15 ರೂಪಾಯಿ ಮಾಡಲಾಯಿತು. Free accommodation ಕೊಟ್ಟರೆ ಅವರಿಗೆ 12½ ರೂಪಾಯಿ ಎಂದು ಮಾಡಿದರು. ಇದೂ ಸಾಕಾಗದೆಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ 16 ರೂಪಾಯಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಐ.ಎ.ಎಸ್., ಐ.ಸಿ.ಎಸ್. ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಕೊಡುವ ಮೂರು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಸಂಬಳ ಸಾಕಾಗದೆಂದು ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ಸ್ಟೆಪರ್ ಹೇ, ಎಂದರೆ, ವಿಶೇಷ ಸಂಬಳ ಬೇರೆ; ಇವರಿಗೆ ಅಸ್ವತ್ಥಯ್ಯ ಉಚಿತ ವೈದ್ಯ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಬೇರೆ ಒಂದು ಸಾರಿ ಶಾಸನ ಸಭಾ ಸದಸ್ಯರೊಬ್ಬರು ಬೊರಿಂಗ್ ಅಸ್ವತ್ಥಗೆ ಹೋಗಿ ಖಾಲಿ ಇದ್ದ ವಾರ್ಡೊಂದರಲ್ಲಿ ಜಾಗ ಕೂಡಿ ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ, ಅದು ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಮೀಸಲಾಗಿಟ್ಟಿದೆ; ಬೇರೆ ವಾರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದರಂತೆ. ಮುಖ್ಯ ಸುಧಾರಣೆಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಯಾರಿಗೆ ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲವೋ ಅಂಥವರಿಗೆ ಭೂ ಸುಧಾರಣೆ ತರುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಅಕ್ಕಿ ರಾಗಿಯಮೇಲೆ ಕಂಟ್ರೋಲ್ ಬಂತೆಂದರೆ ಔಷಧೋಪಚಾರದ ಮೇಲೆ ಕಂಟ್ರೋಲ್ ಬಂದರೆ ಒಂದು ವರ್ಷದೊಳಗೆ ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ಅನೇಕರು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ರೈತ 365 ದಿನವಿರಲೂ ದುಡಿದು, ಪಾಸಕ್ಕೆ ತನಗೆ ಮನೆಯಿಲ್ಲದೆ, ಮೈಗೆ ಉಡು ಬಟ್ಟೆಯಿಲ್ಲದೆ ಒಂದು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಲಾಗದಷ್ಟನ್ನು

ಕೇವಲ ಒಂದು ತಿಂಗಳೂ ಅಲ್ಲ, ಕೆಲವೇ ಗಂಟೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುವವರಿಂದಾರೆ. ಒಟ್ಟು ರೈತರ ಬಂಡೆ ವಾಳವೆಲ್ಲ ಎಷ್ಟಿದೆಯೋ ಅಷ್ಟೆಲ್ಲ ಒಂದೇ ಕಡೆ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಗಮನಿಸಿ, ತಕ್ಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ರೈತರಲ್ಲಿ ಭೂಸುಧಾರಣೆ ಮಾತ್ರ ತರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಉಳುವ ರೈತರಿಗೆ ಒಬ್ಬಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳಿದ್ದು ಅವನು ಮೃತಪಟ್ಟರೆ, ಮೈಸೂರ್ ಮಕ್ಕಳು ದೊಡ್ಡವರಾಗುವ ವರೆಗೆ ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಜಮೀನನ್ನು ಗುತ್ತಿಗೆಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳು ಮೆಚಾರಿಟಿಗೆ ಬರಬೇಕಾದರೆ 18 ವರ್ಷಗಳಾಗಬೇಕು. ಬಹಳ ವರ್ಷವಾದರೂ ಆ ಜಮೀನನ್ನು ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗಿಲ್ಲದೆ ಒಬ್ಬನು ತಾನು ಜಮೀನನ್ನು ಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬೇರೆ ಎಲ್ಲ ಕಡೆಯೂ ಅನುಕೂಲವಿದ್ದು ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಅಂಥವನ ಜಮೀನನ್ನು ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಕೊಡಬಹುದು. ಆದರೆ ಕಾರಣಾಂತರದಿಂದ ಈಗ ನಾನು ಹೇಳುವಂತಾದರೆ ಅಂಥಾ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯೂ ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದೇ? ಅಲ್ಲದೆ ರೈತರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಜನರಿಗೆ ಕಾನೂನು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೋ ವಿಷಯಗಳು ನಮಗೇ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ರೈತ, ಯಾವಾಗ ನೋಟೀಸ್ ಕೊಡಬೇಕು, ರೈತ ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಹೇಗಿಡಬೇಕು, ಎನ್ನುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯಿಲ್ಲದವನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ತನಿಖೆಗೆ ಬಂದರೆ, ಅವರಿಗೆ ಉತ್ತರ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದೇ ಇರುವ ರೈತನಿಗೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಕಷ್ಟವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಕೇವಲ ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ, ಜನರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಲೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಸರ್ಕಾರ ಕಂಟ್ರೋಲಿಂಗನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದರೆ ಅದನ್ನು ದುರುಪಯೋಗಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುವ ಬಂಡವಾಳಗಾರರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತಂದರೆ ಒಪ್ಪೋಣ. ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೀಗೆ ಭೂಸುಧಾರಣೆ ತರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಭೂಸುಧಾರಣೆಯನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ವಿರೋಧಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಮಲ್ಲಪ್ಪ (ಮಡಿಕೇರಿ) — ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ಭೂಸುಧಾರಣಾ ಸಮಿತಿಯ ವರದಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಈ ಸಭೆಯ ಹೊರಗೂ ಒಳಗೂ ವಿಪುಲವಾಗಿ ಚರ್ಚೆ ನಡೆದು ಹಲವಾರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳು ಈಗಾಗಲೇ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ. ಯಾವಾತನು ಭೂಮಿಯನ್ನು ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುತ್ತಾನೋ ಅಂಥವನಿಗೆ ಅದರ ಒಡೆತನವಿರಬೇಕು; absentee landlords ಇರಬಾರದು ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯವಿಲ್ಲ; ಬಹುಮತ ಬೆಂಬಲವಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಹಿಡುವಳಿಯ ಸೀಲಿಂಗ್ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳು ಬಹಳ ಭಿನ್ನವಾಗಿವೆ. ಕೆಲವರು ಸೀಲಿಂಗ್ ಇರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ಇರಬಾರದೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಜಿತ್ತಿ ಸಮಿತಿ ಮಾಡಿರುವ ಶಿಫಾರಸ್ಸುಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಒಂದು ಅಂಶವೇನೆಂದರೆ, ಭೂಮಿಯಲ್ಲದೇ ಇರುವವರಿಗೆ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಹಂಚಿಕೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅವರು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಸಲಹೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಎಂದೂ, ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡತಕ್ಕವರಿಗೆ ಹಿಡುವಳಿಯ ಪರಮಾಪದಿಯನ್ನು ವಿದಿಸಿದರೆ, ಆಹಾರ ಉತ್ಪತ್ತಿಗೆ ಎನ್ನು ಧಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ, ಎನ್ನು ಕಾನುಬರುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅವರು ವಿಚಾರಮಾಡಿದ್ದು ಎಂದು ನಾನು ವ್ಯಸನದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ವಿಷಯವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಸ್ತಾವಿಸುವುದಕ್ಕೆ ನಾನು

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ಮಲ್ಲಪ್ಪ)

ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಶ್ರೀ ಚನ್ನಬಸಪ್ಪ ನವರು ವಿಶದವಾಗಿ ವಿವರಗಳೊಂದಿಗೆ ಭಾಷಣ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದಾದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಹೇಳಿ ಈಸಭೆಯ ಸಮಯವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸದೆ ಒಂದೇಮಾತಿನಲ್ಲಿ, ಅವರು ಹೇಳಿರುವ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳನ್ನೂ ಅನುಮೋದಿಸುವುದಿಲ್ಲದೆ ನನ್ನ ಸಹಾನುಭೂತಿಯನ್ನೂ ನೀಡುತ್ತೇನೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕಾಫಿ ತೋಟದ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಜಿಲ್ಲಾ ಸಮಿತಿಯ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಫಿ ತೋಟದ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ಈ ರೀತಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಕಾಫಿ ತೋಟದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ 1957 ಇಸವಿ ಜನವರಿಯಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕ ಹಿಡುವಳಿ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಪರಮಾವಧಿ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ವಿದಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಜಿಲ್ಲಾ ಸಮಿತಿಯವರು ಕಾಫಿ ತೋಟದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಪರಿಶೀಲನೆಯು ಅಷ್ಟು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ ಏಕೆಂದರೆ ಕಾಫಿ ತೋಟದ ಮೇಲೆ ಪರಮಾವಧಿ ವಿದಿಸತಕ್ಕದ್ದು ಹಿತಕರವೂ ಅಲ್ಲ, ಅವಶ್ಯಕತೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಕಾಫಿ ತೋಟದ ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿಯೂ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಕಾಫಿ ತೋಟ ಮಾಡಲು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ 3,000 ಅಡಿ ಎತ್ತರವಾಗಿರತಕ್ಕ ಕಾಡು ಬಿಟ್ಟು ಹಾಗಾದ ಪ್ರದೇಶವಾಗಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಮುಂಗಾರಿ ಮಳೆಯ ಅನುಕೂಲವೂ ಇರಬೇಕು. ಮಾರ್ಚ್ ಏಪ್ರಿಲ್ ತಿಂಗಳುಗಳಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಮಳೆಯಾದರೆ ಕಾಫಿ ಬೆಳೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಕಾಫಿ ತೋಟವನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಬೇರೆ ಯಾವುದೇ ಬೇಸಾಯಕ್ಕೆ ಎರಡು ಮೂರು ಎಕರೆ ಜಮೀನು ಇದ್ದರೆ ಸಾಕು. ಅದಕ್ಕೆ ಖರ್ಚು ಸಹ ಕಡಮೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಕಾಫಿ ತೋಟವನ್ನು ಎರಡು ಮೂರು ಎಕರೆ ಯಷ್ಟನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡ ಬಂಡವಾಳ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಬಂಡವಾಳ ಹಾಕುವುದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಅದಕಾರಣ ಬಂಡವಾಳ ಇದ್ದವರಿಗೆ ಕಾಫಿ ತೋಟದ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯ: ಕಾಫಿ ತೋಟವಾದಿ ಒಂದು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆ ಬರುವ ಹಾಗೆ ಇಲ್ಲ. ನಾರ್ಕುರು ವರ್ಷಗಳ ವರೆಗೆ ಕಾಫಿ ತೋಟದ ಪೋಷಣೆಮಾಡಿ ನಿರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುತ್ತಾ, ಕಾದು ನಿಲ್ಲಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಕಾಫಿ ತೋಟದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ಇತರ ವ್ಯವಸಾಯಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇದರಲ್ಲಿ ಬಂಡವಾಳ ಇದ್ದವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯ, ಇಲ್ಲದವರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಕಾಫಿ ತೋಟದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಿಲಂಗೆ ಅಂದರೆ ಹಿಡುವಳಿ ಪ್ರಮಾಣ ಗೊತ್ತುಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯ ಸಲಕೆ ಆಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರಿಂದ ಬಹಳ ಕೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಬೇರೆ ನಿಲಂಗೆ ಹಾಕುವುದಾದರೆ ಈ ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಕುಂದಕಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಕಾಫಿ ತೋಟದ ಬಗ್ಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಸಮಿತಿಯವರು ಈ ರೀತಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ!

Page 76—"We have no material before us to show that the cost of production is substantially higher in the case of small holders than in the larger estates".

ಸಮಿತಿಯವರು ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಪರಿಶೀಲನೆಮಾಡಿಲ್ಲ. ಒಂದುವೇಳೆ ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇಂಡಿಯಾ ಸರಕಾರದವರು ಪ್ಲಾಂಟೇಷನ್ ಇನ್‌ಕ್ಯಾಯಿರಿ ಕಮಿಷನ್ ಒಂದನ್ನು ನೇಮಿಸಿದ್ದರು. ಈ ಕಮಿಷಿಯವರು ದೇಶದ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗೂ ಪ್ರವಾಸಮಾಡಿ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಕಮಿಷನ್ ಅವರು ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ್ದಾದರೆ ನಮಗೆ ಈ ರೀತಿ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಹಿಡುವಳಿ ಎಲ್ಲ ಸಣ್ಣದಾಗಿದೆಯೋ ಅಲ್ಲ ಖರ್ಚು ಜಾಸ್ತಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಈ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ಅವರು ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ಈ ಸಭೆಯ ತೀವ್ರವಾಗಿ ನೋಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

For large Estates :—

Rs. nP.
Cost of Production per cwt. 118-78

For small Holders :—

Less than 25 acre per cwt. 234-35
Below 100 acres ... 175-94

ಇದರಿಂದ ಕಂಡುಬರುವುದು ಏನೆಂದರೆ ಒಂದು ಹೆಂಡ್ತೆ, ಪೇಟೆ ಕಾಫಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಹಿಡುವಳಿ ಇದ್ದರೆ 118 ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚು ಬರುತ್ತದೆ. ನೂರು ಎಕರೆಗಿಂತ ಕಡಮೆ ಇದ್ದರೆ 175 ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚು ಬರುತ್ತದೆ. ಇನ್ನೂ ಸಣ್ಣ ಹಿಡುವಳಿ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ 25 ಎಕರೆಗಿಂತ ಕಡಮೆಯಾಗಿದ್ದರೆ 234 ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚು ಬರುವುದು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಇದರಿಂದ ಗೊತ್ತಾಗುವುದೇನೆಂದರೆ ಹಿಡುವಳಿ ಪ್ರಮಾಣ ಸಣ್ಣದು ಆಗುತ್ತಾ ಹೋದ ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ಖರ್ಚು ಜಾಸ್ತಿ ಯಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕಾಫಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೆಳೆಸಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳತಕ್ಕಂಥ ಒಂದು ಗುರಿಯನ್ನು ಇಂಡಿಯಾ ಸರಕಾರದವರು ಇಟ್ಟು ಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಕಾಫಿ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆಸುವುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಪರದೇಶಕ್ಕೆ ಕಳಿಸಬಹುದು; ಮತ್ತು ಅದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಸ್ಪರ್ಧೆಗೆ ಮತ್ತು ದಾಲರ್ಸ್ ಸಿಕ್ಕುತ್ತವೆ. ಅದಕಾರಣ ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಫಿ ಬೆಳೆಸಬೇಕೆಂಬುದು ಒಂದುಗುರಿ ಇದೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕಾಫಿ ತೋಟದ ಮೇಲೆ ಪರಮಾವಧಿ ಮಿತ ಹಾಕಿದರೆ ಇದರಿಂದ ಕಾಫಿ ಬೆಳೆಸತಕ್ಕ ಖರ್ಚು ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿ ಅದರಿಂದ ಅದರ ಬೆರೆಯೂ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿ ಪರದೇಶಗಳಿಗೆ ಕಳಿಸಿದಾಗ world market ನಲ್ಲಿ ಇರುವ ಇತರೇ ದೇಶಗಳೊಂದಿಗೆ ಪೈಪೋಟಿ ಮಾಡಲು ನಮಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಕ್ಕಿಕಾ ಬೈಜರ್ ವಂತಾದ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಕಾಫಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರಪಂಚದ ಶೇಕಡಾ 98 ಭಾಗ ಕಾಫಿ ಇತರೇ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಬಹು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಸಲಾಗುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಅಲ್ಲ ಖರ್ಚು ಕಡಮೆ ಇದೆ. ಇತರ ದೇಶಗಳೊಂದಿಗೆ ಪೈಪೋಟಿ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಅದಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಾವು ಸಹ ಖರ್ಚುಕಡಮೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ಕಾರಣದ ಮೂಲಕ ಹಿಡುವಳಿ ಸಣ್ಣದಾಗಿ ಮಾಡಬಾರದು; ಅಂದರೆ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. ಅಂದರೆ ಖರ್ಚುಕಡಮೆ ಬರುತ್ತದೆ. Cost of production ಕಡಮೆಯಾದರೆ ಪರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಪೈಪೋಟಿ ಮಾಡಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.— ಒಂದು ಹೆಂಡ್ತೆ, ಪೇಟೆ ಕಾಫಿ ಮಾರಾಟದ ಬೆರೆ ಎಷ್ಟು ಇದೆ ?

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಮಲ್ಲಪ್ಪ.—ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅದರ ಬೆರೆ 200 ರೂಪಾಯಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಪರದೇಶದಲ್ಲಿ 250 ರೂಪಾಯಿ ಇದೆ.

ಇನ್ನು ಹಿಡುವಳಿ ಸಣ್ಣದಾಗಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಯಾಗುತ್ತದೆ? ಅದೇ ದೊಡ್ಡ ಹಿಡುವಳಿಯಾದರೆ ಎಷ್ಟು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಯಾಗುತ್ತದೆ? ಮತ್ತು ಹಿಡುವಳಿ ದೊಡ್ಡ ದಾದರೂ Cost of production ಯಾದ ರೀತಿ ಯಾಗಿ ಕಡಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬ ವಿವರಗಳನ್ನು ಸಭೆಯ ಅವಗಾಹನಗಾಗಿ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

Average yield per acre

Size of Estates (acres)	Average yield per acre	
	Arabica (per acre)	Robusta (per acre)
5-10 acres ...	0.68 cwt	1.50 cwt
50-100 ...	1.14 cwt	2.27 cwt
150-200 ...	1.33 cwt	2.68 cwt
200 and above...	2.26 cwt	3.06 cwt

ಈ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳಿಂದ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿ ಕಂಡುಬರುವುದೇನೆಂದರೆ ಹಿಡುವಳಿಯ ಪ್ರಮಾಣ ಜಾಸ್ತಿಯಾದಂತೆ ಕಾಫಿ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಕಡಮೆ ಹಿಡುವಳಿಯಲ್ಲಿ ಕಡಮೆ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಇನ್ನು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಖರ್ಚು ಸಣ್ಣ ಹಿಡುವಳಿಯಲ್ಲಿ ಜಾಸ್ತಿ ಖರ್ಚು ಬರುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಕಡಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ಕಾಫಿ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಖರ್ಚು ಕಡಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆದಕಾರಣ ಕಾಫಿ ತೋಟದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹಿಡುವಳಿಯ ಪ್ರಮಾಣ ವಿಧಿಸಬಾರದು ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಹಿಡುವಳಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಬಾರದು ಎಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಕಮಿಷನ್‌ನವರೂ ಕೂಡ ಕಾಫಿ ತೋಟ, ಟೀ ತೋಟ ಮತ್ತು ರಬ್ಬರ್ ತೋಟ ಇವುಗಳಿಗೆ ವಿನಾಯಿತಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದರ ಮೇಲೆ ಯಾವ ರೀತಿಯ ಪರಮಾವಧಿಯೂ ಇರಬಾರದೆಂದು ಅವರೂ ಕೂಡ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ನೆರೆಯ ಪ್ರಾಂತವಾದ ಕೇರಳ, ಮದ್ರಾಸುಗಳಲ್ಲಿ ಈ ವಿನಾಯಿತಿಯು ಕಾಫಿ, ಟೀ ಮತ್ತು ರಬ್ಬರ್ ತೋಟಗಳಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ವಿನಾಯಿತಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅದರ ಜೊತೆ ಸಮಿತಿಯವರೂ ಮಾತ್ರ ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಕಮಿಷಿ ಮಾಡಿರುವ ತಿಳುವಳಿಕೆಗೆ ಗಮನ ಕೊಡದೆ, ನಮ್ಮ ನೆರೆಯ ಪ್ರಾಂತಗಳಾದ ಮದ್ರಾಸು, ತಿರುವಾಂಕೂರುಗಳಲ್ಲಿರುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸದೆ 1957ನೆಯ ಇಸವಿ ಜನವರಿಯಿಂದ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಹಿಡುವಳಿಯಿರಬೇಕು, ಅದು ಫ್ಯಾಮಿಲಿ ಹೋಲ್ಡಿಂಗ್ ಮೂರರಷ್ಟಿರಬೇಕು, 3,600 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಒಂದು ಪರಮಾವಧಿ ಇರಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ನಾವು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದ್ದೇ ಅದರ ಇದರ ಪರಿಣಾಮ ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಉತ್ಪತ್ತಿ ಕಡಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಜೊತೆಗೆ ಅಗ್ನಿಕಲ್ಪರಾ ಇಳಕಂಟಾಕ್ಸ್ ನಮಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬರುವುದು, ಪ್ಲಾಂಟೇಷನ್ ನಿಂದ. ನಮ್ಮ ಸಣ್ಣ ಪ್ರಾಂತವಾದ ಕೊಡಗಿನ ವಿಚಾರ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಈ ದಿವಸ 40-45 ಸಾವಿರ ಎಕರೆ ಕಾಫಿ ತೋಟವಿದೆ. ಈಗಾಗರೆ 35 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳ ವರೆಗೆ ಇಳಕಂಟಾಕ್ಸ್ ವಸೂಲಾಗಿದೆ. ಇನ್ನೂ ಐದಾರು ಲಕ್ಷ ವಸೂಲಾಗುತ್ತದೆ. ಸಣ್ಣ ಒಂದು ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟಿನಿಂದ ಇಷ್ಟು ವರಮಾನವಿದೆ. ಮೈಸೂರಿನ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಗ

ಗಳಿಗೂ ಹೊಸ ವರಮಾನತೆಗೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಅನ್ವಯಿಸುವುದರಿಂದ ಬರಿಯ ಕಾಫಿಯಿಂದ 75 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳ ವರಮಾನತೆಗೆಯ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ತಪ್ಪಲ್ಲ. ಕಾಫಿ ತೋಟ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ರಬ್ಬರ್ ಮತ್ತು ಟೀ ತೋಟ ಕಡಮೆ. ಈಗ ನಮ್ಮ ಹಿಡುವಳಿಯನ್ನು 3,600 ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ಇಳಿಸುವುದಾದರೆ ಒಂದು ಕಾನೂ ಕೂಡ ವರಮಾನತೆಗೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. 75-80 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ನೀವು ಕಡಮೆ ಮಾಡಿ ಕಳೆದುಕೊಂಡರೆ ಸರ್ಕಾರ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿರುವ ಸೋಷಿಯಲ್ ಸರ್ವಿಸ್, ಜನರ ಏತಕ್ಕಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿರುವ ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಲ್ಲದೆ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲಾದರೂ ಕಾಫಿ ಹಿಡುವಳಿಗೆ ನಿಲುಕನ್ನು ಹಾಕಬಾರದು, ಪರಮಾವಧಿಯನ್ನು ವಿಧಿಸಬಾರದು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. 1896ನೆಯ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ಹಳೆಯ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಕಾಫಿ ತೋಟಗಳ ವಿಸ್ತೀರ್ಣ ಮೂರು ಲಕ್ಷ ಎಕರೆಗೆ ಇಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ದಿವಸ ಕಾಫಿ ತೋಟ ಹಳೆಯ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ 93,193 ಎಕರೆ; ಕೊಡಗಿನಲ್ಲಿ 51,537 ಎಕರೆ, ಒಟ್ಟು 1½ ಲಕ್ಷ ಎಕರೆ ಮಾತ್ರ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿದೆ. ಅಂದಮೇಲೆ ಹಳೆಯ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಈ ದಿವಸ ಪಾಳುಬಿದ್ದಿರುವುದು ಎರಡು ಲಕ್ಷ ಎಕರೆ ಕಾಫಿ ತೋಟ. ಈ ಎರಡು ಲಕ್ಷ ಎಕರೆ ವ್ಯವಸಾಯಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕೇ ಎಂಬ ಕಾಫಿ ತೋಟ ಒಂದು ಹಿಡುವಳಿ ಇಷ್ಟೇ ಇರಬೇಕು ಎಂದು ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಮಿತಿಯನ್ನು ವಿಧಿಸುವುದು ನೆರೆಯಲ್ಲ. ಆದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಕೊಡಗಿನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಹೊಸದಾಗಿ ಕಾಫಿ ತೋಟ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಈ ದಿವಸ 50 ಸಾವಿರ ಎಕರೆ ಲಾಯಕ್ಕಾಗಿದೆ. ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹಾಳುಬಿದ್ದಿರುವ ಕಾಫಿ ತೋಟ ಎರಡು ಲಕ್ಷ ಎಕರೆಯಷ್ಟಿದೆ. ಕಾಫಿ ತೋಟ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಪ್ರದೇಶವಿದೆ. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಕಾಫಿ ತೋಟ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಈಗ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಅನುಕೂಲವಿರುವುದರಿಂದ ಮತ್ತು ಈಗಾಗರೆ ಎರಡು ಲಕ್ಷ ಎಕರೆ ಪಾಳು ಬಿದ್ದಿರುವುದರಿಂದ ಕಾಫಿ ತೋಟದ ಹಿಡುವಳಿಯ ಮೇಲೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಮಿತಿಯಿರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲವೆಂದು ವಾದಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಪಾಳುನಲ್ಲುವ ಎರಡು ಲಕ್ಷ ಎಕರೆ ಎಲ್ಲಾ ಸರ್ಕಾರದ್ದೇ. ಕಂದಾಯ ಸಹ ಕಟ್ಟುವುದಕ್ಕಾಗಿದೆ ಎರಡು ಲಕ್ಷ ಎಕರೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ರೆಲೆಂಕ್ವಿಷ್ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಕಾಫಿ ವ್ಯವಸಾಯ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು. ಅದೇನೂ ಇಂಟೆಗ್ರೇಟೆಡ್ ಆಪರೇಷನ್ ಅಲ್ಲ. ಅದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಗದ್ದೆ, ಹೊಲಗಳಲ್ಲಿ ನಿತ್ಯ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಒಂದು ರೀತಿಯ ವ್ಯವಸಾಯವೆಂದು ಎಂದಿ ಸಮಿತಿಯವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಕಾಫಿ ತೋಟವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟವಿದೆಯೆಂದು ಅವರು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ ಕಾರಣ ಮೊದಲೇ ನಿವೇದಿಸಿ ಕೊಂಡೆ. ಬೆಟ್ಟಗಳಲ್ಲಿ, ಕಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರು ಸಾವಿರ ಅಡಿ ಎತ್ತರವಿರುವ ಕಡೆ ಕಾಫಿ ತೋಟ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ರಸ್ತೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಸಾವಿರಾರು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಖರ್ಚುಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡುವ ಕೂಲಿಗಾರರಿಗೆ ಮನೆ ಮಠ ಕಟ್ಟಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಔಷಧೋಪಚಾರಗಳಿಗೆ ಆಸ್ಪತ್ರೆ, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪಾಠಶಾಲೆ ಅಗಬೇಕು, ಮದ್ಯಾಹ್ನದ ಊಟಕ್ಕೆ ಕ್ಯಾಂಟಿನ್ ತೆರೆಯಬೇಕು, ಇತರ ಸ್ಯಾನಿಟರಿ ಎಕ್ಸಿಜೆಂಟ್ ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ಮಲ್ಲಪ್ಪ)

ಒದಗಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಸಾಮಾನ್ಯವಲ್ಲ. ಇದು ಇಂಟೆಗ್ರೇಟೆಡ್ ಆಕರರೇಷ್ ಅಲ್ಲವೆಂದು ಯಾವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದರು ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಪಾಲ್ಟೋಡ್ ರೇಬರ್ ಆಕ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟೇ ಕಠಿಣ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ವಿಧಿತವಾಗಿದೆ; ಮತ್ತು ಕಾಫಿ ತೋಟಗಳಿಗೆ ಪ್ಯಾಕ್ಟರಿ ಆಕ್ಟ್ ಕೂಡ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಕಾಫಿ ತೋಟದ ಹಿಡುವಳಿ ಕಡುವೆ ಮಾಡಿದರೆ ಈ ಯಾವ ಅನುಕೂಲತೆಯನ್ನೂ ಒದಗಿಸುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಲ್ಲದೆ ಒಂದು ಲಕ್ಷಕ್ಕೆ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟು ಕೆಲಸಗಾರರು ಕಾಫಿ ತೋಟಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಹಿಡುವಳಿ ಕಡುವೆ ಮಾಡಿದರೆ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಜನರಿಗೆ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದಂತಾಗುತ್ತದೆಂದು ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ; ರೇಬರ್ ಆಡ್ವಾಂಟೇಜ್ ಕಡಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಯಾರಿಗೂ ಸಹಾಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ನಿರುದ್ಯೋಗದಿಂದ ನರಳುವ ಜನರಿಗೆ ಜಮೀನು ಹಂಚಬೇಕೆಂದು ಸಮಿತಿ ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದೆಯೋ, ಯಾವ ನಿರುದ್ಯೋಗ ಸಮಸ್ಯೆ ಕಡಮೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಪ್ರಯತ್ನವಿದೆಯೋ ಆ ಉದ್ದೇಶ ಈ ಕಾಫಿ ತೋಟ ಮಿತಿ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ನೆರವೇರಿರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಾನು ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಎಲ್ಲ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಜಿತ್ತ ಸಮಿತಿಯವರು ಕಾಫಿ ತೋಟದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರತಕ್ಕದ್ದು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿಲ್ಲ. ಆ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಸಭೆಯವರು ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರದವರು ಅಂಗೀಕರಿಸಬಾರದೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ನನ್ನ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ; ಮತ್ತು ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ನನಗೆ ಇಷ್ಟು ಸಮಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಅಧ್ಯಕ್ಷರನ್ನು ಕೂಡ ವಂದಿಸುತ್ತೇನೆ.

5-30 P.M.

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಕೆ. ರಾಜಯ್ಯಶೆಟ್ಟಿ (ಚಿಕ್ಕನಾಯಕನ ಹಳ್ಳಿ).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಗಳೇ, ಭೂಸುಧಾರಣೆ ಆಗಬೇಕೋ ಬೇಡವೋ ಏನು ಏ ವಿಚಾರ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಒಂದೊಂದು ರೀತಿ ಎಳೆಯುತ್ತಿದೆಯೆಂದು ನನಗಿಂತುತ್ತದೆ. ಭೂಸುಧಾರಣೆ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಆಗುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಜನಗಳ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಆಗಬೇಕು. ಮೊದಲು ಮಂತ್ರಿಗಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸುಧಾರಣೆಯಾಗಬೇಕು. ಆ ಮೇಲೆ legislators ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸುಧಾರಣೆಯಾಗಬೇಕು, ಆ ಮೇಲೆ ಇತರರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸುಧಾರಣೆಯಾಗಬೇಕು. ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ವಂಶಪಾರಂಪರ್ಯವಾಗಿ ಸಂಪತ್ತು ಬಂದಿದೆಯೆಂದು ಮುಂತಾಗಿ ಕೆಲವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಾನೊಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ರಾಜ ಮಹಾರಾಜರುಗಳು ವಂಶಪಾರಂಪರ್ಯವಾಗಿ ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಭರತ ಖಂಡದಲ್ಲಿ ಆಳಿಕೊಂಡು ಬಂದವರು ಇಂದು ಏನಾದರು? ಸರ್ವೋದಯವಾಗಬೇಕು, ರಾಮರಾಜ್ಯವಾಗಬೇಕು, ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡ ಸುಖವಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲ ಇದುವರೆಗೂ ನಡೆದಿರುವ ಭಾಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಹೊರಬಿದ್ದ ಅನೇಕ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಭೂಸುಧಾರಣೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಒತ್ತಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಕಾಫಿ ಬೆಳೆಯುವವರು ಕಾಫಿ ತೋಟಗಳಿಗೆ ವಿನಾಯಿತಿ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದೂ, ಅಡಿಕೆ ಬೆಳೆಯುವವರು ಅಡಿಕೆ ತೋಟಗಳಿಗೆ ವಿನಾಯಿತಿ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದೂ

ತೆಗೆದು ಬೆಳೆಯುವವರು ತೆಗೆದು ತೋಟಗಳಿಗೆ ವಿನಾಯಿತಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ವಿನಾಯಿತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟ ಮೇಲೆ ಏನು ಉಳಿಯುತ್ತದೆ? ಉಪಜ್ಞಾತ್ಮನಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಭೂ ಸುಧಾರಣೆ ಆಗಬೇಕೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಆಧಾರವಿದೆ. ಬ್ರಹ್ಮನು ಮೊದಲು ಆಕಾಶವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದನು, ಆ ಮೇಲೆ ಗಾಳಿಯನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದನು. ಅನಂತರ ಭೂಮಿ, ಅದರ ಅನಂತರ ಅನ್ನ ಅದಾದ ಮೇಲೆ ಜನರು ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲ ಸೃಷ್ಟಿ ಮಾಡಿದರು. ಆಕಾಶವಾಗಲೀ, ಗಾಳಿಯಾಗಲೀ, ಭೂಮಿಯಾಗಲೀ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ತನ್ನ ವಿಸ್ತೀರ್ಣದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಮೆಯಾಗಿಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚು ಕಡಮೆಯಾಗಿರುವುದು ಮೊದಲನೆಯದು ಅನ್ನ, ಎರಡನೆಯದು ಜನರು. ಇವೆರಡರಲ್ಲಿಯೂ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ ನಾವು ಅದಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳದೆ ಇದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಸುಧಾರಣೆಗೆ ಬದಲು ಒಂದು ಕ್ರಾಂತಿಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಪ್ರಪಂಚ ಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಭೂ ಸುಧಾರಣೆಗೆ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದೆ. ನಮ್ಮ ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಕಮಿಷನವರು ಸಹ ಭೂಸುಧಾರಣೆಯಾಗಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಜಿತ್ತ ಸಮಿತಿಯನ್ನು ನೇಮಕಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಭೂ ಸುಧಾರಣೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಜಾರಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಮನಃಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಮಾಡಿದರೋ ಅಥವಾ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರ ಒತ್ತಾಯದಿಂದ ಹೀಗೆ ಒಂದು ಸಮಿತಿಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳು ತಕ್ಕಬಹುದು ಎನ್ನುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಮಾಡಿದರೋ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ವರದಿಯ ಮೇಲೆ ಸುಮಾರು ಎಂಟು ದಿನಗಳಿಂದಲೂ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಬಹುಶಃ ಇನ್ನು ಕೆಲವು ದಿನ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಯಬಹುದು. ಪುನಃ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಮಸೂದೆಯು ಬಂದಾಗ ಇಷ್ಟೇ ಚರ್ಚೆಯಾಗುತ್ತದೆಂದು ನನ್ನ ನಂಬಿಕೆ. ಏಕೆಂದರೆ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಇದು ಆಗಬೇಕೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರ ವಾದವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಭೂ ಸುಧಾರಣೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಒಂದೊಂದು ತರಹ ಬೆಳೆಯಲು, ಒಂದೊಂದು ಸಸ್ಯವೇಶದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಿಗೆ ಆಸಕ್ತಿ ಇದೆ. ಭೂಸುಧಾರಣೆಯನ್ನು ಏಕೆ ಆಗಬೇಕೆಂದು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನವರೇ ತಮ್ಮ ಪ್ರಣಾಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ:

“The agrarian economy should provide an opportunity for the development of the farmer's personality. There should be no scope for exploitation of one class by another. There should be maximum efficiency of production. The scheme of reform should be within the realm of practicability.”

ಈ ನಾಲ್ಕು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ನಾಲ್ಕು ಅಂಶಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ, ತತ್ತ್ವದ ಮೇಲೆ ಭೂಸುಧಾರಣೆಯು ಒಂದು ಬಿಲ್ಲನ್ನೇ ತರಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಇದಕ್ಕೆ ಏನೇನೋ ಬಣ್ಣಕಟ್ಟಿ ಕಾಲ ತಳ್ಳಲು ಅವಕಾಶವಾದಿ ಸುಮ್ಮನೆ ಭೂಸುಧಾರಣೆಯಾಗಬೇಕೆಂದು ಒಂದು ಕಾನೂನನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಖಂಡಿತ ಭೂಸುಧಾರಣೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ನಾನು ಹೇಳುವುದಿಷ್ಟೆ. ಇವೇ ತತ್ತ್ವ ಕೆಲವರು

LAND LAWS COMMITTEE

ಅಮೇರಿಕ, ಚೈನಾ, ರಷ್ಯ, ಜಪಾನ್ ಈ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಭೂಸುಧಾರಣೆಯಾಗಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಸ್ವತಿಯೊಂದು ದೇಶದ ಭೂಮಿಯ ವಿಸ್ತೀರ್ಣ, ಅಲ್ಲಿಯ ಜನಸಂಖ್ಯೆ, ಭೌಗೋಳಿಕ ಸಂದರ್ಭ ಇವುಗಳಿಂದ ವ್ಯವಸಾಯಮಾಡುವ ಪದ್ಧತಿ ಈ ನಾಲ್ಕು ಅಂಶಗಳ ಮೇಲೆ ಭೂಸುಧಾರಣೆಯಾಗಬೇಕು. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಎಷ್ಟಿದೆ, ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುವ ಪದ್ಧತಿಯೇನು, ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಭೂಮಿಯ ವಿಸ್ತೀರ್ಣವೆಷ್ಟು ಎನ್ನುವ ಅಂಶಗಳಮೇಲೆ ನಾವು ಭೂಸುಧಾರಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಚೈನಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಫಾರಂಗಳಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವರು ಎತ್ತುಗಳನ್ನು ಅಥವಾ ಕುದುರೆಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಮಾಡುವ ವ್ಯವಸಾಯ ಪದ್ಧತಿ collective farming. ಅವರು ಐದುಸಾವಿರ, ಹತ್ತುಸಾವಿರ ಎಕರೆಯ ದೊಡ್ಡ ಫಾರಂಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮೂಹಿಕ ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಚೈನಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಂದೂವರೆ ಲಕ್ಷ ಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳನ್ನು ಸಾಮೂಹಿಕ ವ್ಯವಸಾಯ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿರಬೇಕಾದ ಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳು ಏನೂ ಕೆಲಸಮಾಡಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ವ್ಯವಸಾಯ ಪದ್ಧತಿಗೆ ಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳು ಅನುಗುಣವಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿದರು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಸಣ್ಣ ಹಿಡವುಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ಮಾಡುವ ವ್ಯವಸಾಯ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನೇ intensive cultivation ಆಗಿ ತರುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆ ಪ್ರಕಾರ ಏನಾಗುತ್ತದೆಂದು ನಾವು ನೋಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಜಪಾನ್ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ಎತ್ತುಗಳು ಮತ್ತು ಕುದುರೆಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಅಗೆದು ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಈ ರೀತಿ intensive cultivation ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಅದೂ ಲಾಭದಾಯಕವಾಗಿದೆ. ಜಪಾನ್ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಎತ್ತು, ಕುದುರೆ, ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಇವುಗಳೊಂದೂ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಎತ್ತುಗಳ ಪ್ರಯೋಗದಿಂದ ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಅದಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಒಂದು ಜೊತೆ ಎತ್ತುಗಳಿಂದ ಎಷ್ಟು ಭೂಮಿಯನ್ನು ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡಬಹುದೋ, ಅಂಥ ಸಾಗುವಳಿಯಿಂದ ಎಷ್ಟು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಬರಬಹುದೋ, ಅಂಥ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿಂದ ಐದು ಜನರಿರುವ ಸಂಕಾರದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸಬಹುದೋ, ಎಂಬ ಅಂಶಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ನಾವು ಭೂಸುಧಾರಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅಮೆರಿಕದೇಶದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವುದರ ಎರಡೂವರೆ ಯಷ್ಟು ಭೂಮಿ ಇದೆ. ನಮಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರವನ್ನು ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಭೂಮಿಯಿಂದ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಬಹುದೋ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆ ದೇಶದ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿರುವ ಸಾರವನ್ನೆಲ್ಲ ಪೋಷಣೆಗಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಭೂಸಾರ ಕಡಮೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿದರೆ ಮುಂದೆ ಆಹಾರ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ; ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಬೆಳೆದ ಆಹಾರಕ್ಕೆ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ಹುಡುಕುವುದು ಕಷ್ಟವೆನ್ನುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡಬೇಕಾಗಬೇಕು ಬಿಟ್ಟರೆ ದುಡ್ಡು ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ಅಮೆರಿಕ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ನಾವು ಅಮೆರಿಕದೇಶ, ಆ ದೇಶ

ಈ ದೇಶ ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ನಮ್ಮ ವ್ಯವಸಾಯ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡುವುದು ಸೂಕ್ತವಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಭೂಸುಧಾರಣೆಗೂ ಅನಾನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ನಾವು ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಭೂಮಿಯ ವಿಸ್ತೀರ್ಣ ನಮ್ಮಲ್ಲಿನ ಜನಸಂಖ್ಯೆ, ಭೌಗೋಳಿಕ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳು ಮತ್ತು ವ್ಯವಸಾಯಮಾಡುವ ಪದ್ಧತಿ ಈ ನಾಲ್ಕು ಅಂಶಗಳಮೇಲೆ ಭೂಸುಧಾರಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಕೆಲವರು ಹೇಳಿದರು, 5,400 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಮಿತಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕಬೇಕು ಎಂದು. ಅಸೆಂಬ್ಲಿಯ ಸರಸ್ವರಾಗಬೇಕಾದರೆ ಚುನಾವಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಾವಿರಾರು ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕು, ಮುಂತಾಗಿ ಯೋಚಿಸಿ ಈ ರೀತಿ ಹೇಳುವುದು ಸರಿಯೆಂದುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನತೆಯ ಸ್ಥಿತಿ ಏನೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡಬೇಕು. ಇವೊತ್ತು ನಮ್ಮ ದೇಶದ per capita income 281 ರೂಪಾಯಿಗಳು. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ 2*1 ರೂಪಾಯಿ ವರಮಾನ ಬರುವವರು ಎಷ್ಟು ಮಂದಿ ಇದ್ದಾರೆ? 5,400 ರೂಪಾಯಿಗಳ ವರಮಾನ ಬರುವವರು ಎಷ್ಟು ಮಂದಿ ಇದ್ದಾರೆ? ಅರಣ್ಯೋತ್ಪಾದನೆ ಬಂದು ಚಿಂಡಿಬಟ್ಟೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿರುವ ಜನತೆ, down trodden people, ಕೊಟ್ಟಂತರ ಮಂದಿ ಇದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಹಿತವೃದ್ಧಿಯಿಂದ, ಅವರ ಕಷ್ಟ ಸುಖಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರತಿಫಲ ದೊರೆಯಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಭೂಸುಧಾರಣೆಯನ್ನು ತರಬೇಕು. ಐದು ಜನರಿರುವ ಒಂದು ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ವರ್ಷಕ್ಕೆ 5,400 ರೂಪಾಯಿ net income ಬರಬೇಕು ಎಂದು 10,800 ರೂಪಾಯಿ gross income ಬರಬೇಕು. ಐದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಜನರಿದ್ದರೆ 21,600 ರೂಪಾಯಿಗಳ gross income ಬರಬೇಕು. ಇಷ್ಟು ವರಮಾನ ಬರತಕ್ಕ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಒಂದು ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಬಿಡಬೇಕು ಎಂದು ಅಷ್ಟು ರವರೆಗೂ ಜಮೀನುಮಾಲೀಕರು ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇಷ್ಟಾದರೂ ಸಹ ಇನ್ನೂ ಸಾಕಾಗದು, ಇನ್ನು ಸಾಕಾಗದು ಎಂದರೆ ಹೇಗೆ ಕೇವಲ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ, 281 ರೂಪಾಯಿಗಳ ವಾರ್ಷಿಕ ವರಮಾನ ಬರುವವರನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಅವನಿಗೆ ನಾವು ಮಾಡುವ ಸಾಸನದಿಂದ ಕಂಚಿತ್ತಾದರೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನನಗೆ ಬೇಕು, ನನಗೆ ಬೇಕು, ಎನ್ನುವವರು ಎಷ್ಟು ಜನರು ಹೇಳಿದರೆ ತಾನೆ ಭೂಸುಧಾರಣೆ ಸಾಧ್ಯ? ನಿಜವಾಗಿ ಮೂಲ ಭೂಸುಧಾರಣೆಯಾಗಬೇಕಾದರೆ ಮೊದಲು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನ ಸರಿಪಡಿಸುವಾಗಬೇಕು. ಗಾಂಧಿಯವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಚುನಾವಣೆಯ ಪ್ರಣಾಳಿಕೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಇದೆ, ಆದರೆ ನೀವು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿ ಇನ್ನೂ ಸುಧಾರಣೆ ತಂದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ಸರ್ಕಾರಗಳಲ್ಲೂ ಈ ಸುಧಾರಣೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಿನ್ನಿ ಎಂದು ಹೇಳುವವರಲ್ಲಿ ನಾನೂ ಒಬ್ಬ, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸೆಕ್ಟರ್‌ನಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಆದಾಯದ ಒಂದು ಮಿತಿ ಇರಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಇದನ್ನು ಹೇಗೆ ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತರಬಹುದು? ಸರ್ಕಾರದವರು ಅನೇಕ ಸೆಕ್ಟರ್‌ಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇವೊತ್ತು ಪ್ರಯೋಗಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಏತಿದ್ದ ಬಾಬುಗಳನ್ನೂ ಸರ್ಕಾರದವರು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಡಿಯನ್ ಏರ್ ಲೈನ್ಸ್ ವಹಿಸಿಕೊಂಡು ಆ ಕಂಪನಿಯವರಿಗೆ ಅವರ ಅಸಲನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ರೈಲ್ವೆಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದೆ. *ರೋಡ್ ಟ್ರಾನ್ಸ್ ಪೋರ್ಟ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದೆ. ಬೇಸಿಕ್ ಇಂಡಸ್ಟ್ರೀಸ್‌ನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ವಹಿಸಿಕೊಂಡಿರುವೆ? ಕೊಂಡೆ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಸೆಕ್ಟರ್‌ಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರ

(ಶ್ರೀ ಸಿ. ಕೆ. ರಾಜಯ್ಯಶೆಟ್ಟಿ)

ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಉಚಿತ. ಇದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲ ವನ್ನೂ ಸರ್ಕಾರ ಒಂದೇ ಸಾರಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎನ್ನುವ ವಾದವನ್ನು ನಾವು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಇನ್‌ಕಂ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಮತ್ತು ಸೂಪರ್‌ಟ್ಯಾಕ್ಸ್‌ಗಳ ಲಿಮಿಟ್‌ಗಳನ್ನು 35,000 ರೂಪಾಯಿ ಇರುವುದನ್ನು, ಬೇಕಾದರೆ 15,000ಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಿ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಮೂಲಕ ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿ.

ಒಬ್ಬ ಸದಸ್ಯರು.—ಒಡವೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳಲೋ?

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಕೆ. ರಾಜಯ್ಯಶೆಟ್ಟಿ.—ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿ 1961-62ನೇ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ಉತ್ಪನ್ನ ಕ್ಯೂಸ್ಟರರ ಏನು ಸಾಲ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೋ ಅದನ್ನು ವಾಪಸ್ಸು ಕೊಡುವಾಗ ಚಿನ್ನದ ಮೇಲೆಯೂ ಕಣ್ಣು ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಅದರ ಯೋಜನೆ ಇಲ್ಲ. ನಾವು ಯಾವ ಕಾನೂನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದ್ದರೂ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನಗಳ ಹಿತ ಚಿಂತನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಕಾಫಿ ತೋಟ ಮತ್ತು ತೆಂಗಿನ ತೋಟಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ. ಶೃಂಗೇರಿ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ 10,000 ಮಣ, 8,000 ಮಣದಷ್ಟು ಕಾಫಿ ಅಡಿಕೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಎರಾ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಯನ್ನೂ ಗೇಣಿದಾರರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆಯೇ! ಈಗಿನ ಅಡಿಕೆಯ ದರದಲ್ಲಿ ಎಂಟು-ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಮಣದಿಂದ ಎಷ್ಟು ಆದಾಯ ಬರಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿ. ಈ ಸಿಲಿಂಗ್ ಲಿಮಿಟ್ (5,400 ರೂಪಾಯಿ) ಬಹಳ ಕಡಮೆ, ಇದರಿಂದ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಕೆಲವರು ಹೇಳಿದರು. ನಾನು ಕೂಡ ಈ ನಾಲ್ಕು ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಬೇಸಿಕ್ ಯೂನಿಟ್‌ನ್ನು, 600 ರೂಪಾಯಿಮಾಡಿ 1,200 ರೂಪಾಯಿ ಎಕನಾಮಿಕ್ ಯೂನಿಟ್‌ನ್ನು 1,800 ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ಜಾಸ್ತಿಮಾಡಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಏಕೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಕಡಮೆ ದರ್ಜೆಗೆ ಸೇರಿದವರ ವರ್ಷದ ಆದಾಯ ಹೆಚ್ಚಿ ಅವರ ಸ್ಥಿತಿಗತಿ ಉತ್ತಮ ವಾಗಬೇಕು. S.S.L.C. ಓದಿದವರಿಗೆ 50 ರೂಪಾಯಿ ಇರಬೇಕು. 8ನೇ, ಬೇಸಿಕ್ ಯೂನಿಟ್‌ನ್ನು 600 ರೂಪಾಯಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಅದರ ಮೂರನೆಯ, ಅಂದರೆ 1,800 ರೂಪಾಯಿ ಫ್ಯಾಮಿಲಿ ಯೂನಿಟ್ ಮಾಡಿದರೆ ಅದು ನ್ಯಾಯವಾದದ್ದು. ಅದರ ಮೂರನೆಯ, ಅಂದರೆ 5,400 ರೂಪಾಯಿಯನ್ನು ಸಿಲಿಂಗ್ ಲಿಮಿಟ್ ಮಾಡಿದರೆ ಅದೂ ನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ನಿಜವಾದ ಸುಧಾರಣೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಬಡವರ ಹಿತದೃಷ್ಟಿ ಕೊಂಚಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಾಪಾಡಿದ್ದಾರೆ. ನಿಜ ವಾಗಿಯೂ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಸ್ಥಿತಿ ಉತ್ತಮವಾಗ ಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಭಾವನೆ ಬರುವ ಹಾಗೆ ಈ ಭೂ ಸುಧಾರಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಸುಮ್ಮನೆ 5,400 ರೂಪಾಯಿ ಸಾಕಾಗದು ಎಂದು ಹೇಳುವ ವಾದದಲ್ಲಿ ತಿರುಳಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ. ಚನ್ನ ಬಸಪ್ಪನವರು ಹೇಳಿ ದರು. ಈ ಆದಾಯ ಎಲೆಕ್ಷನ್ ಖರ್ಚಿಗೆ ಸಾಕಾಗದು ಎಂದು. ಈ 208 ಜನ ಈ ಸಭೆಯ ಸದಸ್ಯರುಗಳಲ್ಲ ಎಷ್ಟು ಜನಕ್ಕೆ 5,400 ರೂಪಾಯಿಗಳ ನೆಟ್ ಇನ್‌ಕಂ ಇದೆ. ಎಂದರೆ 10,800 ರೂಪಾಯಿ ಗ್ರಾಸ್ ಇನ್‌ಕಂ ಗಿಂತ ಕಡಮೆ ಇರುವ ಜನಗಳೇ ಇಲ್ಲ ಜಾಸ್ತಿ ಇದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮರಿ ಮಹಾರಾಜರುಗಳ ಬರೆಗೆ ಬದ್ಧ ಬಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಭೂಸುಧಾರಣೆಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕೊಂಚವೂ ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟಬಾರದು ಎಂದು ಒತ್ತಿ ಹೇಳಿ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಭೂಸುಧಾರಣೆ ತರಬೇಕು ಅನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರ ಬಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ತೀವ್ರವಾದ ಗಮನ

ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಮೊನ್ನೆ ಕಂದಾಯದ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಪಾಲಿಸಿ ಸ್ಟೇಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಕೊಡುತ್ತಾ ಹೇಳಿದರು : ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ಎಕರೆಯಂತೆ, 32,000 ಎಕರೆಯನ್ನು 8,000 ಯೂನಿಟ್‌ಗಳಾಗಿ ಮಾಡಿ ಹಂಚುತ್ತೇವೆಂದು. ಅವುರಾರರು ಈ ಕ್ಲೈಸ್ ಸ್ಟೇಟ್ ಮೆಂಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವುದನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬಹುದು. ಈ ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ಅಂಶ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿದೆ. ಇದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಈ ಮನೋದಯನ್ನು ತರುವ ಮುನ್ನ ಈ 8,000 ಆನ್‌ಎಕನಾಮಿಕ್ ಯೂನಿಟ್‌ಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದ ನಿಜವಾದ ಉದ್ದೇಶವೇನೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಭೂಸುಧಾರಣೆಯಾಗ ಬೇಕು. ಚಿನ್ನ ಅಕ್ಕ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿದೆ. ಅದರ ಇದುವರೆಗೂ ಚಿನ್ನ ಲೆಕ್ಕವನ್ನು ಹಳೆಯ ಮೈಸೂರಿ ನಲ್ಲಿ ಜಾರಿಗೆ ತಂದ ಇರುವುದರಿಂದ, ಈ ಭೂಸುಧಾರ ಣೆಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ತೊಂದರೆ ಉಂಟಾಗಿದೆ. ನಾಳೆಯ ದಿವಸ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಲೆಕ್ಕ ಇಲ್ಲದಷ್ಟಕ್ಕಿದ್ದ, ಯಾವ ರೀತಿಯಿಂದ ಚಿನ್ನವನ್ನು ಭೂಮಾಲಕ ಎಂದು ನಿಗದಿ ಮಾಡಬಹುದು! ಲೆಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಭೂಮಾ ಲಕ, ಗೇಣಿದಾರ ಎಂದು ಇಲ್ಲದೆ ಇರುವುದ ರಿಂದ ಭೂಮಾಲಕ ಜಮೀನನ್ನು ಪರ್ಸನ್‌ರ ಕಲ್ಪವೇಷ್‌ಗೆ ವಾಪಸ್ಸು ಕಿತ್ತುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಪಡುತ್ತಾನೆ. ಇದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಸರ್ಕಾರ ಹೊಸದಾಗಿ ಕಾನೂನು ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ, ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರುವ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಮತ್ತೆ ಹಿಂದಿದ್ದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಆಲೋಚನೆಮಾಡಬೇಕು. ಈ ರೀತಿ ಮಾಡಿದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಚಿನ್ನ ಲೆಕ್ಕಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿರುವುದು ಸರ್ಕಾರ ಮಾಡಿರುವ ಅಪರಾಧ ಎಂದು ಹೇಳಿ ದರೆ ಬಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು.

ಇವು ವ್ಯವಸಾಯ ಸಹಕಾರಸಂಘಗಳ ವಿಚಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳೋಣ. ನೆಹರು ಅವರು ಚೆನ್ನದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಈ ವ್ಯವಸಾಯ ಸಹಕಾರ ಪದ್ಧತಿ ಮಾಡುವುದು ದೇಶಕ್ಕೆ ತುಂಬ ರಾಧದಾಯಕ ಎಂದು ಹೇಳಿರುವುದರಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯ ವಿಲ್ಲವೆಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಅದರ ಸುಮ್ಮನೆ ಬಂದು ಸಂಘ ಮಾಡಿಕೊಂಡುಬಂದು ಮುರುಕುವನೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು, ಎಲ್ಲಯೇ ಒಂದು 500 ಎಕರೆ ಜಮೀನು ಮಾಡಿದರೆ ವ್ಯವಸಾಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ಆಹಾರೋತ್ತಮವನ್ನು ಬಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಒಂದು ಕೆಲಸವನ್ನೇ ಮಾಡಲಿ, ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಾಧಿಸಿದ್ದಕ್ಕಿಂತ, ಸರ್ಕಾರ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸಾಧಿಸಬೇಕು ನಾನು ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಹಾಕುತ್ತೇನೆ. ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ಈ ವ್ಯವಸಾಯ ಸಂಘಗಳಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ವರಿಂಗ್‌ಸ್ಟೀಮ್ ಇದೆಯೇ! ಒಂದು ವರಿಂಗ್‌ ಶಾನ್ಸ್ ಇಲ್ಲ. ಆ ಸಂಘಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡುವ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯಾರು! ಅವನಿಗೆ ವ್ಯವಸಾಯದಲ್ಲಿ ಕಿಂಚಿತ್ತಾದರೂ ಜ್ಞಾನವಿರುತ್ತದೆಯೇ! ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್‌ಮನ್ ಸೆಕ್ರೆಟರಿಯಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ವ್ಯವಸಾಯದ ಸಂಘದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ ಇದ್ದಾರೆ. ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಆ ಸಂಘಕ್ಕೆ ನಾರಾಯ ಸಲ ಹೋಗಿದ್ದೇನೆ. ಆ ಮನುಷ್ಯ ಪತ್ತೇಯೇ ಇಲ್ಲ. ಆತ ವ್ಯವಸಾಯ ಹಿಂದೆ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಈಗ ಕಲೆಯದ ಉದ್ದೇಶವಿಲ್ಲ. ಅದರ ಸರ್ಕಾರ ಮಾತ್ರ ಈ ಸಂಘಕ್ಕೆ ಸಾವಿರಾರು ರೂಪಾಯಿಗಳ ಗ್ರಾಂಟ್ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದೆ. ಈ ಗ್ರಾಂಟು ಕೊಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ

ದರೆ, ಕಚ್ಚರನ್ನು ಈ ಸಂಘಗಳಿಗೆ ನೇಮಿಸದಿರು
ವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಸರ್ಕಾರ ಯಾವ ಒಂದು
ಧೈಯ ಧೋರಣೆಯನ್ನೂ ಸಾಧಿಸಲು ಕಲಸ ಮಾಡು
ತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಹೇಳುತ್ತೇವೆ.

ಕೋ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಪಾರಂ ವಿಹಾರ ತೆಗೆದು
ಕೊಳ್ಳೋಣ. ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ನೋಡಿ. ಜಪಾನ್,
ಅಮೇರಿಕಾ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ನೋಡಿ. ಯಾವ ಒಂದು ಸಣ್ಣ
ಫಾರಂ ಆಗಲೇ ಯಾವ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಇಂಡಸ್ಟ್ರೀ ಆಗಲೇ
ಅಥವಾ ಯಾವ ಒಂದು ಸಂಘವೇ ಆಗಲೇ ಪ್ರತಿ
ಯೊಂದಕ್ಕೂ ಕೂಡ ವರ್ಕಿಂಗ್ ಪ್ಲಾನ್ ಇದೆ. ಈಗ
ಬುಕ್ ಕಾಂಡ್ ಟೀ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ. ಒಬ್ಬ ಸೇಲ್ಸ್
ಮನ್ ಇರುತ್ತಾನೆ. ಅದರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಒಬ್ಬ ಸೂಪ
ರಿಟೆಂಡೆಂಟ್ ಇರುತ್ತಾನೆ. ಆತನು ಸೇಲ್ಸ್ ಮನ್
ಇಷ್ಟು ಸೇಲ್ಸ್ ಮಾಡಲೇಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿ ಒಂದು
ಕಂಟ್ರೋಲ್ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಅದ್ದರಿಂದ
ಸೇಲ್ಸ್ ಮನ್ ನಿಗದಿಯಾದ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ
ಸೇಲ್ಸ್ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಏನೋ
ಒಂದು ಭೋಧನೆಮಾಡಿ, ಇಮೋಷನ್ ಆಗಿ
ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಕಾರ್ಯ ಆಗಬೇಕೆಂಬ ಒಂದು
ಆಶೆಯಿಂದ ಒಂದು ಸಂಘ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ
ಎಂದು ಹೇಳಿದರೂ ಕೂಡ ಅಂಥ ಪ್ರತಿಯೊಂದು
ಸಂಘಕ್ಕೂ ಸಹ ಮೊದಲು There should be a
working plan. ಅದೇ ರೀತಿ ಎಂಥ ಬೆಳೆಗಳನ್ನು
ತೆಗೆಯಬಹುದು, ಅದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಬಂಡವಾಳಬೇಕು,
ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಎಷ್ಟು ಬಂಡವಾಳ ಕೊಡಬಹುದು,
ಅದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು
ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ತಜ್ಞರು ಜರ
ಬೇಕು. ಆಗ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ವ್ಯವಸಾಯದ
ಸಂಘವನ್ನು ಯಾವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡು
ತ್ತೇವೆಯೋ ಅಂಥಾ ಸದುದ್ದೇಶ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ
ನೆರವೇರಿತು. ಆಗ ಅಂಥ ಸಂಘಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ
ದ್ದಕ್ಕೂ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ
54 ಲಕ್ಷ ಎಕರೆ ಜಮೀನಿದೆ. 54 ಲಕ್ಷ ಎಕರೆಗಳಲ್ಲಿ
ಏಕೆ ಜನ ಬಂದು ಸಾಗುಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ
ವೈದ್ಯಕೀಯ ಸೌಕರ್ಯ, ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಸೌಕರ್ಯ,
ಕಮ್ಯೂನಿಕೇಷನ್ ಸೌಕರ್ಯ ಇಲ್ಲ. ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ
ಮೊದಲು ಕಲ್ಪಿಸಿ ನಾಲ್ಕು ಸಾವಿರ, ಐದು ಸಾವಿರ ಎಕರೆ
ಪ್ಲಾಟ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಈಗ ಕೇಂದ್ರ
ಸರ್ಕಾರದವರಿಂದ ಸಾಯಿಲ್ ಕನ್ಸರ್ವೇಷನ್
ಕೊಟ್ಟಂಥ ಹಣ ಸಹಾಯವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿ
ಕೊಂಡು ಕಾಂಟ್ರೋಲ್ ಬಂಡಿಂಗ್ ಹಾಕುವುದು,
ಮಣ್ಣು ಕೊಟ್ಟಿಹೋಗದಂತೆ ಮರಗಳನ್ನು ಹಾಕುವುದು,
ದೊಡ್ಡ ಅಣೆಕಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದು—ಈ ರೀ
ಸಾಯಿಲ್ ಕನ್ಸರ್ವೇಷನ್ ಗೆ ಏನು ಆಗಬೇಕೋ ಅದನ್ನು
ಮಾಡಬೇಕು. ಹತ್ತಾರು ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಬೇಕು.
ಅಮೇಲೆ ರೆಕ್ರೆಮೇಷನ್ ಎಂದರೆ ಭೂಮಿ ಸಾಗಿಗೆ
ಲಾಯಕ್ಕಾಗುವಂತೆ ಟ್ಯಾಕ್ಸೆರನಿಂದಲೋ, ಬುಲ್
ಡೋಜರಿನಿಂದಲೋ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಬೇಕು.
ಹಾಗಾದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಜನತೆ ತಾನಾಗಿ ತಾನೇ ಹೋಗಿ
ನೆಲಸುತ್ತದೆ. ಆಗ ಭೂಮಿ ಸಾಗುವಳಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ.
ಸಮೀನು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ 54 ಲಕ್ಷ ಎಕರೆ ಇದೆ ಎಂದರೆ
ಅದರಿಂದ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಆಗಲಾರದು.
ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಅದಕ್ಕೂ ಒಂದು ವರ್ಕಿಂಗ್
ಪ್ಲಾನ್ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಆ 54 ಲಕ್ಷ ಎಕರೆ
ಯನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥಿತ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ನಾವು
ಸಾಗುಮಾಡಬಹುದು ಎನ್ನುವ ಒಂದು ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ
ಸರ್ಕಾರದವರು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಅದರಿಂದ

ಪೂರ್ಣ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುತ್ತದೆ. ಆಕಾರದ ಬೆಳೆಯೂ
ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಜನತೆಯೂ ಕೂಡ
ಸ್ವಾಗತಿಸಿ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ನೆಲಸುವುದಕ್ಕೆ
ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳಿ
ತ್ತೇನೆ.

ಆ ಮೇಲೆ ಪರಿಹಾರದ ವಿಷಯ. ಜಿತ್ತಿ ಸಮಿತಿ
ಯವರು ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿ
ದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ಕೆಲವು ವಿತ್ತರು ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ
ನಾವು 15 ವರ್ಷದ ರೆಂಟಲ್ ವ್ಯಾಲ್ಯು ಲೆಕ್ಕ ತೆಗೆದು
ಕೊಂಡರೆ 400 ರೂಪಾಯಿ ಆಗುತ್ತದೆ. 250 ರೂಪಾಯಿ
ಅದಕ್ಕೆ ಬೆರೆ ಕಟ್ಟಬೇಕು; ಅದಕ್ಕಿಂತ ಜಾಸ್ತಿ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ
ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಮಲೆನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಮಳೆಯಿಂದ
ಬತ್ತ ಬೆಳೆದ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಅದು ಸಾಧ್ಯ. ಇವೊತ್ತು
ಮಂದ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೇಳಿ ಒಂದು ಎಕರೆಗೆ ಯಾರಾದರೂ
400 ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡುತ್ತಾರೆಯೇ? ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ.
ಹಾಗೆಯೇ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ: ನಮ್ಮ ಊರಿನ ಜನ
ಸಂಖ್ಯೆ ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಇದೆ. ಕೇವಲ 80 ಎಕರೆ ಮಾತ್ರ
ತರೀ ಜಮೀನು ಇದೆ. ಎಕರೆ ಒಂದಕ್ಕೆ 6,000
ರೂಪಾಯಿ ಬೆರೆ ಕಟ್ಟಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದರ
ಮೇಲೆ ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳು, ಅದಮಾನದ ಸಂಘಗಳು
4,000, 5,000 ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.
ನೀವು ಅದಕ್ಕೆ ಕಾಂಪೆನ್ಸೇಷನ್ ರೆಂಟಲ್ ವ್ಯಾಲ್ಯು
ಮೇಲೆ 15 ರಷ್ಟು ಎಂದು ಹೇಳಿ ಏನು ನಿಗದಿ ಮಾಡಿ
ದ್ದೀರಿ ಅದರಿಂದ ಆ ಸೊಸೈಟಿಯ ಸಾಲಗಳನ್ನು ತೀರಿಸಿ
ವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸೊಸೈಟಿಗಳು ಪಾಪರ್ ಆಗು
ತ್ತವೆ. ರ್ಯಾಂಡ್ ಮಾರ್ಕೆಟ್ ಬ್ಯಾಂಕನ್ನು
ಮೊದಲು ಮುಚ್ಚಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆಯಾ
ಸ್ಥಳದಮೇಲೆ ಬೆರೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಯಾವುದೋ
ಒಂದು ಕಾಡು ಪ್ರದೇಶವಾದರೆ ಎಕರೆಗೆ ಹತ್ತು
ರೂಪಾಯಿ ಸಿಕ್ಕಬಹುದು. ಅದ್ದರಿಂದ ಈ ರೀತಿ
ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಕಾಂಪೆನ್ಸೇಷನ್ ನಿಗದಿ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ
ದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟಿನಲ್ಲೂ ಕೂಡ
ರ್ಯಾಂಡ್ ಕಮಿಷನ್ ನೇಮಿಸುತ್ತೀರಿ. ಅವರು ಪ್ರತಿ
ಯೊಂದು ಕಡೆಯೂ ಹೋಗಿ ಆಯಾಯ ಜನತೆಯ
ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕನುಸರಿಸಿ—ಇದರಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದರೆ ಪೋಲೀಸ್
ಹಾಕಿ. ಬೇಡ ಅನ್ನುವುದಿಲ್ಲ. ಕಾಂಪೆನ್ಸೇಷನ್
ನಿಗದಿಮಾಡಬೇಕೇ ಹೊರತು ಯಾವುದೋ ಒಂದು
4,00 ರೂಪಾಯಿ ಇರುತ್ತದೆ, ಯಾವುದೋ ಒಂದು
4,000 ರೂಪಾಯಿ ಇರುತ್ತದೆ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಒಂದೇ ಬೆರೆ
ಎಂದು ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಅರ್ಥ
ವಿಲ್ಲ.

ಅಮೇಲೆ ಈ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕೊಡುವಾಗ
ವಾಯಿದೆ, 10-20 ವರ್ಷದ ಕಂತಿನಲ್ಲಿ ಕೊಡುವುದು
ಎಂದು ಜಿತ್ತಿ ಸಮಿತಿಯವರು ಶಿಫಾರಸ್ಸು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.
ನಾನು ಹೇಳುವುದು ದೊಡ್ಡ ಭೂಪಾಲಕರು, 500,
1,000, 2,000 ಎಕರೆ ಇರುವಂಥ ಜನಗಳಿಗೆ
ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಕೂಡ ಬಾಂಡ್ ಕೊಡಬಹುದು.
ಅಥವಾ 15-20 ಕಂತುಗಳಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟರೂ ಪರಿವಾಗಿಲ್ಲ.
ಯಾವನು ಅನಾಥನಾಗಿ ಕಡಿಮೆ ಜಮೀನು ಇರುವ
ಮನುಷ್ಯ ಎರಡು ಮೂರು ಎಕರೆ ಇರುವವನು
ಇರುತ್ತಾನೋ ಅಂತಹವನಿಗೆ ಕಂತಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ
ಕೊಡುವುದರಿಂದ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ.
ಇದರಿಂದ ಲಿಟಿಗೇಷನ್ ಅಥವಾ ವ್ಯವಹಾರ ಜಾಸ್ತಿ
ಯಾಗುತ್ತದೆಯೇ ಹೊರತು ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವೂ
ಇಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೇ 5,000 ರೂಪಾಯಿಯೊಳಗೆ ಪರಿಹಾರದ
ಮೊಬಲಗು ಇದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೂಡಲೇ
ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕು. ಇಲ್ಲದೇ ಇದ್ದರೆ ವ್ಯವಸಾಯ

(ಶ್ರೀ ಸಿ. ಕೆ. ರಾಜಯ್ಯಶೆಟ್ಟಿ)

ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ವರ್ಷೇ ವರ್ಷೇ ಕಂತಿನ ಪ್ರಕಾರ ಅಷ್ಟು ಇಷ್ಟು ಹಣ ಪಡೆದು ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಖರ್ಚುಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬೇರೆ ವ್ಯವಹಾರಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಬಂಡವಾಳವಿಲ್ಲದೆ ನಿರ್ಗತಿಕ ನಾಗುವಂಥ ಸ್ಥಿತಿ ಬಂದರೆ ಅವನಿಗೆ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಿದೆ ಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದರೆ ಒಂದು ಶರೈಯಿತಿ ಇಡಬೇಕು. ಪರಿಹಾರದ ಮೊಬಲಗು 5,000 ರೂಪಾಯಿಯೊಳ ಗಾದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರೇ ವಹಿಸಿಕೊಂಡು ನಗದಾಗಿ ಪಾವತಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಅವರು ಬಾಂಡ್ಸ್ ಪ್ರಿಫರ್ ಮಾಡಿದರೆ ಅದನ್ನೇ ಕೊಡಬಹುದು. ನಗದು ಹಣ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಮಾಡಿದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ನಗದು ಹಣವನ್ನು ಕೊಡಲಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಾಗಿರಬೇಕು; ಮತ್ತು ಯಾವ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಜಾಸ್ತಿ ಹಣ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಯೋ ಅಂಥ ಒಂದು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಬಾಂಡ್ಸ್ ಕೊಡುವುದು ಉಚಿತ ಎಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ ಒಟ್ಟು ಮನುಷ್ಯ ತಾನು ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಆಶ್ರಯ ದಿಂದ ಜೀವನ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇರುವಾಗ ಅಂಥಾ ಆಶ್ರಯ ತಪ್ಪಿದರೆ ಅವನಿಗೆ ಬೇರೆ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು. ಅವನಿಗೆ ಬೇಕಾಗುವ ಬಂಡವಾಳಕ್ಕೆ ಕಂಟ್ರಾಡರೂ ಸಹಾಯಮಾಡಲೇ ಬೇಕು ಎಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಅವರಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರೇ ನಗದು ಹಣ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂದೆ ಬರಬೇಕು. ಕಂತುಗಳನ್ನು ವಸೂಲಮಾಡಿಕೊಡುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಸಹ ಸರ್ಕಾರದವರೇ ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳ ಬೇಕು. ಇವೊತ್ತು ಯಾವ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಪಡೆಯು ತೀರೋ, ಯಾರಿಗೆ ಕಾಂಪೆನ್ಸೇಷನ್ ಕೊಡಬೇಕಾ ಗಿದೆಯೋ ಅವರಿಗೆ ಕಾಂಪೆನ್ಸೇಷನ್ ಕೊಡುವಾಗ ಜಮೀನನ್ನು ಪಡೆದವರು ಪರ್ಸನ್ ಕಲ್ಟಿವೇಟರ್ಸ್ ಆಗಲಿ, ಟೆನೆಂಟ್ಸ್ ಆಗಲಿ ಅವರಿಂದ ವಸೂಲಿ ಮಾಡುವ ಪೂರ್ಣ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರವೇ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ರಾಂಡ್ ರೆವಿನ್ಯೂ ಬಾಕಿಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಹೇಗೆ ವಸೂಲಿ ಮಾಡುತ್ತದೆಯೋ ಹಾಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿರುವ ಈ ಕಾಂಪೆನ್ಸೇಷನ್ ಮೊಬಲ ಗನ್ನು ಕೂಡ ಸರ್ಕಾರದವರೇ ವಸೂಲಿ ಮಾಡುವ ಒಂದು ಅಧಿಕಾರ ಈ ಬಲೆನಲ್ಲ ಅಳವಡಿಸಬೇಕು. ನಾನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನೀವು ಏನಾದರೂ ಈ ಕಾಂಪೆನ್ಸೇಷನ್‌ನನ್ನು ಕಲ್ಟಿವೇಟರ್ಸ್‌ಗಳಿಗಲ್ಲ, ಭೂಮಾಲೀಕರಿಗಾಗಲಿ ಅಥವಾ ತಾನೇ ಬುದ್ದಿ ಸಾಗು ಮಾಡುವ ಮನುಷ್ಯಗಳಿಗಾಗಲಿ ಬಾಂಡ್ಸ್ ಮೊಬಲಗ, ಕಂತುಗಳ ಮೂಲಕ ಅವರೇ ವಸೂಲಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಕ್ಕನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೆ ಏರ್ಪಾಡಾ ಗುವ ಕೋರ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಕೇಸ್‌ಗಳು ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳಿ ಬಂಡಿತ ವಾಗಿರಲು ಈ ವ್ಯವಹಾರ ನಡೆಯದೇ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಬೇಕೋ ಅಷ್ಟು ಆಗುತ್ತದೆ. ಭೂಮಾಲೀಕರು ದಿನ ಬೆಳಗಾದರೆ ಕೋರ್ಟಿಗೆ ತಿರುಗಬೇಕಾಗುವ ಸ್ಥಿತಿ ಬಂದು ಬಹಳ ತೊಂದರೆಗೆ ಈಡಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅದ್ಲಿ ರಿಂದ ನೀವು ಕೊಡುವ ಕಾಂಪೆನ್ಸೇಷನ್ ಸ್ವೀಲಿಂಗ್ ಜಾಸ್ತಿ ಆದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಆ ಯಾವ ಕಷ್ಟವೂ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ಈ self-cultivators ಮತ್ತು ಟೆನೆಂಟ್ಸ್ ದುಡ್ಡು ಕೊಡಬೇ ಕಾಗುತ್ತದೆಯೋ ಅಂಥಾ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹಣವನ್ನು ಪಾವತಿ ಮಾಡುವ ಅಥವಾ ಕಾಂಪೆನ್ಸೇಷನ್ ಕೊಡುವ ಪೂರ್ಣ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರವೇ ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳ ಬೇಕು.

ಜಾಸ್ತಿ ಗೊತ್ತುಮಾಡಲಿ ಅಥವಾ ಕಡಮೆ ಗೊತ್ತು ಮಾಡಲಿ, ಸರ್ಕಾರದವರೇ ನಿಗದಿಮಾಡಬೇಕು. ಇಲ್ಲ ದಿದ್ದರೆ ಅನೇಕ ರೀತಿಯ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯಗಳಿಂದ ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಬಿದ್ದು 'ಲಿಬರೇಷನ್'ಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಲು ಅವಕಾಶವಾಗು ತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಜನರಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ; ಗೇಣೀದಾರರಿಗಾಗಲಿ ವ್ಯವಸಾಯಗಾರರಿಗಾಗಲಿ ಯಾವ ಸುಖವೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

ಬರ್ಮಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇದೆಯ ಕಾಫಿ ಎಸ್ಟೇಟ್‌ಗಳ ಭೂಮಿಯನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣ ಮಾಡಿದರು. ಕೋ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಫಾರಂಗಳಾಗಬೇಕು, ಕಲೆಕ್ಟಿವ್ ಫಾರ್ಮಿಂಗ್ ಆಗಬೇಕು ಎಂದು ಶ್ರೀಮಾನ್ ಜಮೀನ್‌ಗಂ ಹೇಳಿದರು. ಭೂಮಿಯನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಕ ರಣ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರ ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟರೆ, ಕಾಫಿ ಎಸ್ಟೇಟ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಸಾಧನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಬತ್ತ, ಅಡಿಕೆ, ಕಬ್ಬಿ ಬೆಳೆಯುವ ವರೆ ಮೇಲೆ ಸ್ವೀಲಿಂಗ್ ಹಾಕಿ, ಕಾಫಿ ಬೆಳೆಯುವವರ ಮೇಲೆ ಹಾಕದಿರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾಫಿ ಬೆಳೆಯುವವರು ಪುಣ್ಯ ಮಾಡಿರುವುದೇನು, ಮಿಕ್ಕವರು ಪಾತ ಮಾಡಿರುವು ದೇನು! ಕಾಫಿ ಎಸ್ಟೇಟ್‌ಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರವೇ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ನಡೆಸಲು. ಭೂಮಿಯನ್ನು ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುವ ಜನ ಜಾಸ್ತಿ ಆದಕಾಗೆ ಇನ್ನೂ ಎಷ್ಟೋ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳಾಗಬೇಕಾಗುತ್ತವೆ. ಶ್ರೀಮಾನ್ ಮಲ್ಲಪ್ಪನವರು, ಕಿಂದ 1896ರಲ್ಲಿ ಮೂರು ಲಕ್ಷ ಎಕರೆ ಗಳಷ್ಟು ಕಾಫಿ ತೋಟವಿದ್ದು ಈಗ ಬಹಳ ಕಡಮೆ ಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಬರೆ ಮೇಕೆ ಈ ರೂಪಾಯಿಯಾದಾಗ ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ಈ ವ್ಯವ ಸಾಯವನ್ನು ಕೈಬಿಟ್ಟರು. ಈ ದಿವಸ ಎಷ್ಟೋ ಬೇಟಾರ್ಕ್ ಜಮೀನಿದೆ. ಆಗ ಅರ್ಧಕ ಮುಗಿಟ್ಟಿದ್ದರೆ ರಿಂದ ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ಕೈಬಿಟ್ಟರು. ಈ ಉದಾ ಹರಣೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕಾಫಿ ತೋಟ ಈಗ ಕೇವಲ 93 ಸಾವಿರ ಎಕರೆಗೆ ಇಳಿದುಕೊಂಡಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಈ ವಾದ ಸರಿಯಲ್ಲ. ಯುಬ್ಬಾನಂತರ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಡಿವೈಡರ್ ಬೆರೆಯೂ ಹೆಚ್ಚಿ, ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಭೂವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡಬೇಕು ಇದರಿಂದ ಆದಾಯವಿದೆ ಎಂದು ಜನಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ವ್ಯವ ಸಾಯವೂ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಯಾಗಬೇಕೆಂಬ ಭಾವನೆ ಎಡೆ ನೆಯ ಯುದ್ಧವಾದ ಮೇಲೆ ಬಂದಿದೆ. ಕಿಂದ ವ್ಯವ ಸಾಯ ಮಾಡುವ ಜನರಿಗೆ ಯಾವ ಲಾಭವೂ ಇಲ್ಲ, ಯಾವ ಮೋಕ್ಷವೂ ಇಲ್ಲ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಇತ್ತು. ಆದರೆ ಈಗ ಆ ಭಾವನೆ ಹೋಗಿ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಜನ ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹತ್ತಾರು ಸಾವಿರ ದರಖಾಸ್ತು, ಅರ್ಜಿಗಳು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಿವೆ. ಇವ ರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಜಮೀನನ್ನೊದಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬಂಡಿತವಾಗಿ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನನಗೂ ಕೂಡ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡ ಬೇಕೆಂಬ ಆಶೆ ಈಚೆಗೆ ಬಂದಿದೆ. ಒಂದೊಂದು ನಿಂಬೆ ಹಣ್ಣಿಗೆ ಒಂದೂವರೆ ಅಣೆ ಬೆರೆಯಾಗಿದೆ! ಕುದುರೆಗೆ ಕಡಮೆ ಇರಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಈಗ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು intensive cultivation. ಈಗ ಸದಮೆ ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆಯುವುದು ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಭೂಸುಧಾರಣೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾಗಿ ರುವ ಅಂತಿಮ ಇದೇ. ಕೆಲವು ಕಡೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಎಂ. ಎ. ಕೃಷ್ಣಪ್ಪನವರು, ಜವಾನ್ ದೇಶ ದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಎಕರೆಯಲ್ಲಿ ಹನ್ನೆರಡು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ದುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅಂಥ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಕವಾದ ಬದಲಾವಣೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ವ್ಯವಸಾಯದಲ್ಲಿ ಆಗಬೇಕು. ಆಗ ಭೂಸುಧಾ ರಣೆಯಿಂದ ನಿಜವಾದ ಸಹಾಯ ಹೊರಿದುತ್ಪಡೆವೆಂದಾ

ಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗಿದ್ದರೆ, ಒಂದೊಂದು ಹಿಡುವಳಿ ಸಾವಿರ, ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಎಕರೆ ಇರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೆ ನವಾಬರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವನಿಗೆ ಸಾವಿರ ಎಕರೆ ಜಮೀನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಪರಿಚಾರಕರಿಗೆ ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ರೆಕರೆ ಜಮೀನನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅನೇಕ ನಿರರ್ಶನಗಳಿವೆ. ಹಿಂದೆ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಜಮೀನುಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಪಡೆದರು ಎಂದು ಕೇಳಿದರೆ, ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಪಡೆದರು ಎಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗ ನಮ್ಮ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ, ಭೂಮಿ ಬೇಕು, ನಾವು ಮಾಡುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಪದ್ಧತಿ ಉತ್ತಮಗೊಳ್ಳಬೇಕು; ಈ ಎಲ್ಲ ಅಂಶಗಳನ್ನೂ ಗಮನಿಸಿದರೆ, ಭೂಸುಧಾರಣೆ ಆಗಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಎ. ಎಂ. ಬನವೇಗೌಡ (ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು).—ಸ್ವಾಮಿ, ಯಾವ ಭೂಸುಧಾರಣೆಯಾಗಬೇಕಾದರೂ ಅದರಿಂದ ಆ ದೇಶದ ಜನರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಬೇಕು. ದೇಶದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಮರೆತು ಸುಧಾರಣೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೊರಟರೆ, ಅದರಿಂದ ಅನುಕೂಲವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಅನಾನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಜಿತ್ತಿ ಸಮಿತಿಯ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಭಾಗಗಳನ್ನು ವಿರೋಧ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಭೂಮಾಲಿಕರಿಗೂ ಗೇಣೀದಾರರಿಗೂ ಇರುವ ಸಂಬಂಧದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಈ ಸಮಿತಿಯವರು ಹೇಳಿರುವ ಅಂಶಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಾನು ಒಪ್ಪುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಬಂಡವಾಳ ಹಾಕಿಸ್ತೇ; ವ್ಯವಸಾಯಮಾಡಿ, ಅದರಿಂದ ಜೀವನ ಮಾಡುತ್ತಿರುವವರಿಗೆ ಇದನ್ನು ಅಷ್ಟುಮಟ್ಟಿಗೆ ಅನ್ವಯಿಸಬಾರದು. ಅನ್ವಯಿಸಿದರೆ, ಇದು ಪ್ರಗತಿವಾಯಿಕವಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪಕರೋಲಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಆಹಾರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಉತ್ಪಾದನಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಆಹಾರ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಕಡಮೆಯಾಗುತ್ತದೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ದಿನ ಪ್ರಪಂಚದ ಅನೇಕ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ scientific cultivation ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಒಪ್ಪುತ್ತಿರುವಾಗ ಅನೇಕ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ scientific cultivation ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಮತ್ತು ಅದರ ಅನುಕೂಲವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿರುವಾಗ large scale farming ನಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧವಿರುವುದು ಹೇಳಿದರೆ, ಅದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಅಮೇರಿಕಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 13 ರಷ್ಟು ವ್ಯವಸಾಯ ಗಾರರು ಬೆಳೆದು ಉಳಿದ 87 ರಷ್ಟು ಜನರಿಗೆ ಆಹಾರವನ್ನೊದಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸ್ವತಃ ಸಾಗುವಾಡುತ್ತಿರುವವರಿಂದ ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಜಮೀನನ್ನು ಹಂಚಿದರೆ ಅದರಿಂದ ಆಹಾರ ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆಯೆ, ಅವರು ಜಮೀನನ್ನು ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುತ್ತಾರೆಯೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ವಿಚಾರಮಾಡಿ ಆ ಮೇಲೆ ಈ ಸುಧಾರಣೆಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕೆಂದು ಆತುರದ ಸುಧಾರಣೆಯಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಅನುಕೂಲವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಭೂಮಿಯನ್ನು ಯಾರಿಂದ ಕಿತ್ತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಯಾರು ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡಬೇಕು, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಅವರು ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವೆ, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಭೂಮಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಬೇಕು. ಆದರೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಭೂಮಿಯನ್ನು ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆಯೆ, ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಭೂಮಿಯ ಅದಾಯದಿಂದ ಜೀವನ ನಡೆಸಿದರೆ ಜೀವನದ ಮಟ್ಟ ಬರುತ್ತದೆಯೆ ಎನ್ನುವ

ದನ್ನು ಯೋಚನೆಮಾಡಬೇಕು. ಭೂ ಸುಧಾರಣೆಯ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ:

“(1) Elimination of the landlord-tenant relationship and

(2) redistribution of land to satisfy the aspirations of the landless have mainly inspired our recommendations contained in the succeeding chapters.”

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಭೂಮಿ ಇಲ್ಲದೇ ಇರುವವರಿಗೆ ಭೂಮಿಯನ್ನೊದಗಿಸುವುದು ಇವರ ಉದ್ದೇಶ. ಆದರೆ ಯಾರಿಗೆ ಭೂಮಿ ಇದೆ, ಯಾರಿಗೆ ಬೇಕು, ನಿಜವಾದ ಅಸಕ್ತಿ ಇರುವವರು ಯಾರು, ನಿಜವಾಗಿ ಆಹಾರವನ್ನು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡುವವರು ಯಾರು ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಎವರ ಗಮನ ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳಿಲ್ಲ.

ಭೂಮಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾತು. ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ನೌಕರರಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಜಮೀನಿರುತ್ತದೆ. ಈಗ ಸರ್ಕಾರ ಕೊಡುವ ಸಂಬಳ ಅವರ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಸಾಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಅವರು ಭೂಮಿಯಿಂದ ಬರುವ ಆದಾಯದಿಂದ ಸರಿತೂಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಭೂಮಿಯನ್ನು ಸಾಗುವಾಡುವವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟುಗುತ್ತಿಗೆ ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ಅಂಥವರಿಂದ ಜಮೀನನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಂಡರೆ ಹೇಗೆ? ಅವರಜೀವನ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಸಾಕಾಗುವಷ್ಟು ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಲು ಸರ್ಕಾರದ ಅರ್ಥಿಕಸ್ಥಿತಿ ಅನುಕೂಲವಾಗಿದೆಯೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇನ್ನು ಭೂಮಿಯನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸಿಕೊಂಡು ಜೀವನ ಮಾಡುವ ಮಾಲೀಕರ ಅರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಅಷ್ಟೇನೂ ಸಮಾಧಾನಕರವಾಗಿಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳ ವಿವಾಹಭ್ಯಾಸ, ಕಾರ್ಲೇಜು ಬರ್ಚು, ಉಚಿತವಾದ ಬರ್ಚು ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆ ಒಂದು ವರ್ಷಕ್ಕೆ 5,400 ರೂ.ಗಳು, ಒಂದು ಸಂಸಾರದ ಅದಾಯವು ಇರಬೇಕೆಂದು ನಿಗದಿ ಮಾಡಿದರೆ, ಅದು ಬಹಳ ಕಡಮೆಯಾಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಬಂಜಿವಾಗಿ ಇಷ್ಟು ಅದಾಯದಲ್ಲಿ ಸುಖವಾಗಿ ಸಂಸಾರ ಮಾಡಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದಕಾರಣ 5,400ರೂಪಾಯಿ ಅದಾಯದ ಲಿಮಿಟ್ ಇನ್ನೂ ಹಾಸ್ತಿಯಾಗಿರಬೇಕು ಎಂದು ನಾನು ಸೂಚಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಭೂ ಮಾಲೀಕನು ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡತಕ್ಕ ಭೂಮಿಯಿಂದ ಹತ್ತು ಮೈಲಿ ಅಂತರದೊಳಗೆ ಇರಬೇಕೆಂದು ಜಿತ್ತಿ ಸಮಿತಿಯವರು ವರದಿಯಲ್ಲಿ ನಿಗದಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದರ ಬಂಜಿತವಾಗಿ ಇದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬನು ತನ್ನ ಭೂಮಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಮಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತಾನೆ ಎಂದು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳೋಣ. ಆತನ ಮಗಳು ಮದುವೆಮಾಡಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಗಂಡನೊಡನೆ ದೂರವಿರುವ ಊರಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ. ಇಂಥ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅವಳು ತನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ಬಿಡಬೇಕೇ ಅಥವಾ ಜಮೀನನ್ನು ಬಿಡಬೇಕೇ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಆದಕಾರಣ ಈ ಹತ್ತು ಮೈಲಿ ನಿರ್ಬಂಧವನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕಬೇಕು. ಹಾಗೂ ಫ್ಯಾಮಿಲಿ ಹೋಲ್ಡಿಂಗ್ ಕನಿಷ್ಠಪಕ್ಷಕ್ಕೆ 6,000 ರೂಪಾಯಿಗಳವರೆಗೆ ಇರಬೇಕು ಎಂದು ನಾನು ಸೂಚಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಪ್ಲಾಂಟೇಷನ್ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಪ್ಲಾಂಟೇಷನ್ ಅಂದರೆ ಹೇಗೆ ಇರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡದೇ ಇದ್ದವರು ಒಂದು ವೇಳೆ ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ನಿಲಿಂಗ್ ಹಾಕಬಹುದು ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

(ಶ್ರೀ ಎ. ಎಂ. ಬಸವೇಗೌಡ)

ದಾಗಿತ್ತು. ಪ್ಲ್ಯಾಂಟೇಷನ್ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲನೆಮಾಡಿ ವರದಿ ಒಪ್ಪಿಸಲು Plantati on Enquiry Commission ಎಂದು ಒಂದು ಕಮಿಟಿ ನೇಮಕವಾಗಿತ್ತು. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಆ ಸಮಿತಿಯ ವರದಿ ಇದೆ. ಅವರು ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ವರಿಗೆಲ್ಲ ಪ್ರಶ್ನಾವಳಿಗಳನ್ನು (questionnaire) ಕಳಿಸಿದ್ದರು. ದೇಶದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಸುತ್ತಾಡಿ ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲನೆಮಾಡಿ ವರದಿ ಒಪ್ಪಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಜಿತ್ತಿ ಸಮಿತಿಯವರು ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳದೆ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಬರೆದದ್ದು ಅಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿದೆ. "We have no material before us to show that the cost of production is substantially higher in the case of small holders than in the larger estates. We are not in these circumstances convinced that coffee estates have to be exempted from the ceiling. For future acquisition the ceiling may be three family holdings." ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಜಿತ್ತಿ ಸಮಿತಿಯವರು "we have no material before us" ಎಂದು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅಶ್ಚರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಕಾಫಿ ತೋಟಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕಾಫಿ ಪ್ಲ್ಯಾಂಟೇಷನ್ ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ನವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಮಂಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡದೆ, ಕಾಫಿ ಬೋರ್ಡಿನ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ವಿಚಾರಿಸದೆ, ಈ ರೀತಿ ಸಮಿತಿಯವರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದ್ದು ಅಶ್ಚರ್ಯ. ಕಾಫಿ ಪ್ಲ್ಯಾಂಟೇಷನ್ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ Plantation Enquiry Commission ಅವರು ಎಂದೂ ವರ್ಷಕಾಲ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರಮಾಡಿ ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲನೆ ತಮ್ಮ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಏನು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸಭೆಯ ಅವಗಾಹನೆಗೆ ಅವರ ರಿಪೋರ್ಟಿನಿಂದ ಓದಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

Further the P.I.C. Report on pages 318-319 says:

"In the case of Plantations which are worked as large scale single units of production any attempt to change their structure by breaking them up into numerous small holdings will result in a breakdown in production and that the best policy is not to fix any ceiling on land holdings in the Plantation Industry. This applies to coffee as well."

ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ Plantation Inquiry Commission reportನಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನು ಕಾಫಿ ಪ್ಲ್ಯಾಂಟೇಷನ್ ಗಳಲ್ಲಿ small holdings ಆದರೆ cost of production ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆಂದು ಸಹ ರಿಪೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅದು ಈ ರೀತಿ ಇದೆ :

"For Large Estates :—

Cost of production as per Cost Accountant's figures ... Rs. 118.78 Cwt.

Cost of production as per Plantation Inquiry Commission Rs. 127.57 cwt.

For Small Holders :—

Less than 25 acres ... Rs. 234.35 per Cwt.

Below 100 acres ... Rs. 175.94 ,,
ಇನ್ನು ಕಾಫಿ ಪ್ಲ್ಯಾಂಟೇಷನ್ ಗಳಲ್ಲಿ landlord-tenant relation ಇರುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಉತ್ಪತ್ತಿ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಬೇಕು ಎಂಬ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಇಟ್ಟು ಕೊಂಡಿದ್ದರೆ, ಈ ರೀತಿ ceiling ವತ್ತು family holding ಕಾಫಿ ಪ್ಲ್ಯಾಂಟೇಷನ್ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಜಿತ್ತಿ ಸಮಿತಿಯವರು ಶಿಫಾರಸ್ಸು ಮಾಡಿರುವುದು ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದಾದರೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಉತ್ಪತ್ತಿಯ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಜಿತ್ತಿ ಸಮಿತಿಯವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಸರಿಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ಕಂಡುಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಉತ್ಪತ್ತಿಯ ಪ್ರಮಾಣ ಈ ರೀತಿ ಇದೆ :

The production figures do not support the conclusions of the Committee:—

1939-40 production ...	15,546 Tons
1954-55 Do ...	25,100 ,,
1956-57 Do ...	41,476 ,,

ಇದರಿಂದ ಕಂಡುಬರುವುದೇನೆಂದರೆ ಸದ್ಯಕ್ಕಿರುವ ಹಿಡುವಳಿಗಳಿಂದ ಕಾಫಿ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತಾ ಇದೆ. ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಸರಕಾರಕ್ಕೂ ಸಹ agricultural income tax ಆದಾಯ ಕಾಫಿ ಯಿಂದ ಜಾಸ್ತಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಕಾಫಿ ಎಸ್ಟೇಟುಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಲೀಕ ಮತ್ತು ಕೆಲಸಗಾರರ ನಡುವೆ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಒಡಂಬಡಿಕೆಯಾಗಿದೆ. ಸುಮಾರು ಹತ್ತುರಕ್ಕ ಕೂಲಿಕಾರರು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಸರಕಾರದ ಹತ್ತಿರ 1,50,000 ಎಕರೆ ಸಾಗುವಳಿಗೆ ದೋಗ್ಯವಾದ ಪಾಳು ಬಿದ್ದಿರುವ ಭೂಮಿ ಇದೆ. ಅದನ್ನು ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹಂಚಿದರೆ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ; ದೇಶದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಉತ್ತಮಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಈ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಜನರು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಕಾಫಿ ಪ್ಲ್ಯಾಂಟೇಷನ್ ಮಾಡುವುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಕಾಫಿ ಪ್ಲ್ಯಾಂಟೇಷನ್ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಬಂಡವಾಳ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಬಂಡವಾಳ ಹಾಕುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯೋ ಆ ಭವಿಷ್ಯ ಕಾಫಿ ಪ್ಲ್ಯಾಂಟೇಷನ್ ಮಾಡಬಹುದು. ಇತರಿಗೆ ಅದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಸ್ವೀಲಿಂಗ್ ತರುವುದರಿಂದ ಕಾಫಿ ಪ್ಲ್ಯಾಂಟೇಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಕಮಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಕಾಫಿ ಪ್ಲ್ಯಾಂಟೇಷನ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಲೀಕ ಮತ್ತು ಕೆಲಸಗಾರರ ನಡುವೆ ಸೌಹಾರ್ದದಿಂದ ಇರಲು labour Act ಇದೆ. ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಹಿಡುವಳಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರೆ ಬರ್ಚ್ ಜಾಸ್ತಿ ಬರುವುದಲ್ಲದೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯೂ ಕಡಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಫಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಯ ಶೇಕಡಾ 2ರಷ್ಟು ಭಾಗ ಇಂಡಿಯಾದೇಶ

ದಲ್ಲ ಕಾಫಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶ ದಲ್ಲ ಕಾಫಿ ಒಂದು ವಿಶೇಷಗುಣ ಮತ್ತು ರುಚಿ ಇದೆ. ಇಂಡಿಯಾದಲ್ಲಿ cost of production ಸಹ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ. ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲ ಕಾಫಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಪರದೇಶಗಳಿಗೆ ಕಳಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಕಾಫಿಯಿಂದ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಡಾಲರ್ ಮತ್ತು ಸ್ವರ್ಲಿಂಗ್ ಅಂದರೆ ವಿದೇಶ ವಿನಿಮಯ ದೊರೆಯುತ್ತಿದೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಸಿಲಿಂಗ್ ತಂದರೆ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಖರ್ಚು ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿ world marketನಲ್ಲಿ compete ಮಾಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ ಕಾರಣ ಸಿಲಿಂಗನ್ನು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ತರಕೂಡದು ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಈ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣ ಮಾಡಿದರೆ ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗದೆ ಹಾಳಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಕಾನೂನು ರಚಿಸುವಾಗ ಸರಕಾರದವರು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ವಿನಂತಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

Mr. SPEAKER.—Before we rise, I have to announce that 41 members

have taken part in the debate including those who took part on the 18th October 1957 and 19th October 1957, out of which 16 members are from the Opposition and the rest from the Congress side. As some members are still intending to take part, tomorrow will also be reserved for the discussion of the Land Reforms Committee Report.

The House will now rise and meet tomorrow at 1 P.M.

The House adjourned at Twenty Minutes past Six of the Clock to meet again at One of the Clock on Friday, the 28th March 1958.

